

T.G.Nagaarum

Nut - A néma vendég

Első rész

Prológ

Nem éreztem jól magam. Nem a közérzetemmel volt baj, bár azt mondják, hogy akinek nem jó a lelkivilága, annak a közérzete sem lehet jó. Mostanában nem éreztem jól magam. Minden okom megvolt a nyugodt, kiegyensúlyozott életre, annak ellenére, vagy talán éppen azért, mert nem volt családom. Elfoglalt voltam ugyan, de nem túlhajszt. Megtanultam, hogy nem szabad többet dolgozni annál, mint amivel éppen fenntartjuk magunkat a kényelem tengerén, illetve nem szabadítunk magunkra nem kívánt reakciókat. Minden, ami ennél több, csak mézesmadzag.

Sajnálom, de nem érzem jól magam. Azóta. Nem gyötörnek lidércnyomások, abnormális dolgokat sem látok, nem vagyok köz- vagy önveszélyes, vagy legalábbis nem kell helyet foglalnom magamnak pár szerencsétlen között, akik kulcsra zárt biztonságban élik le életük hátralevő részét. Megállapították. Pedig mennyire azt hittem! Kíváncsi vagyok, hogy a helyemben ki ne hitte volna ezt.

Történt valami. Nyilván.

Kevés volt ahhoz, hogy megijedjek, sok ahhoz, hogy ne féljek. Események sorozata volt az, ami szépen lassan készítetett arra, hogy beleássam magam előtte lényegtelennek hitt dolgokba. És az a pár hónap, ami alatt átéltem ezeket az eseményeket, jelentősen megváltoztatta a jellemem. Sosem hittem, hogy léteznek eltörölhetetlen emlékek, amelyek úgy égnek bele az ember lelkébe, mint az izzó vas a fába. Sokat kellett tanulnom, hogy felfogjak valamit, ami mindig is adott volt, csak venni kellett a bátorságot, hogy belemarkoljak. Bár nem késtem el, csak megkéstem. Nem baj.

Ijesztő dolgok, nyomasztó élmények, baljós jelek előzték meg azokat a napokat, amikor megkerestek, hogy vegyek részt egy nagyszabású terv megvalósításában, ami akár

korszakalkotó is lehet a jövőre nézve. Mint már említettem a körülmények egy oldalról adottak voltak, a másik oldal meg kevés volt ahhoz, hogy megijedjek. Nem hamarkodtam el a döntést, bár azonnal igent mondhattam volna. Az egy nap, amit vártam, szinte azonnal volt, csak adni akartam ennyit az önbecsülesemnek. Az új munka sok szempontból is kedvező volt. Mint mondták, új területeken próbálhatom ki magam kreatív légkörben, rugalmas körülmények között, de ezek senkit nem érdekelnek, mert mindig ez van. Az igazság az, hogy csak egy szempont volt mérvadó. Mégpedig az, hogy ott volt valaki a közelemben. Egy ember, akivel kicsit egy voltam. A legértékesebb tapasztalataimat ennek ellenére sem tudtam igazán feltárni neki, de lényegtelen, mert egy részét ő is átélte.

Szerintem nagy szerencsém az, hogy türelmes vagyok, mert ha nekifutok a szélnek, hogy ledöntsem a lábáról, lehet, hogy felkap és elvisz. Ha esetleg mégsem vagyok türelmes, képes vagyok fájdalmat okozni magamnak, csak, hogy megtudjam, mi lesz a vége egy fejezetnek ebben a körhíntában, de ez már nem csak türelem, hanem kíváncsiság kérdése is. Igen. Szerencse nélkül persze az ilyen vállalkozás halála el van rendelve, de végtelen hosszú időintervallumot véve alapul melyiké nincs?

Most pedig, amikor már tudom, hogy mi történik, azt hiszem másokat is arra buzdítanék, hogy kövesse példámat, és fűleljen.

Az első látogatóm akkor érkezett, amikor kineveztek. Mindegy minek. Maga az esemény a fontos. Illetve a kinevezés ténye. Lehet valakit úgy kinevezni, hogy a „miképpen tovább” csak fejtörést okozzon! Én azonban jó képességű szakember vagyok, és jelentős eredményeket mutattam fel elég rövid idő alatt (annak ellenére, hogy mindig hű maradtam magamhoz és nem vittem túlzásba a munkát), ezért nem kellett félnem attól, hogy hamis hátbaverések közepette nézzek farkasszemet hamis mosolyokkal hamis kutyák között. Egyszerűen amikor azt hittem, hogy készen vagyok valamivel, rá kellett döbennem, hogy valami más meg elkezdődött. A tanácstalan ember mintája voltam, amilyen sosem szerettem volna lenni

sőt, ha filmet néztem, lehetőleg mindig megjegyeztem barátaimnak, hogy „sablon”.

Ha a látogatóim kopogtattak volna, vagy a csengőt használják, nem lett volna okom aggódni, de amikor úgy érzem valakiknek a jelenlétét, hogy az a valaki tulajdonképpen nem lehet ott, akkor elgondolkodom, de legalább is meglepődöm. Aztán, ha ott van valaki, akkor megkérdem, hogy ezt hogyan csinálta. Az pedig a legrosszabb, mikor nincs is ott senki. Pedig én úgy érzem.

És mikor rá kellett döbbernem, hogy a szó fizikai értelmében nem, csak a gondolataimban vannak jelen, nagyon megijedtem. Mi vagyok én, hogy csak úgy látogatókat fogadok a fejemben? És kiket? És miért? És kiket? És hogyan?

Hónapok óta tart.

Viszont sokat tanultam. És felfogtam valamit, ami mindig is adott volt, csak egy kicsit el kellett volna mélyednem más, izgalmasabb dolgokban annál, mint amire sok-sok időt pazaroltam.

Titokzatos látogatók

A tárgy lassított, majd kiszemelte magának a helyet, ahol letáborozik. Tudta jól, hogy hosszú útja után jó hosszú pihenés következik. Olyan régóta van úton, és akkora távolságot tett meg szédítő sebességgel, hogy azt elképzelni nem is igen lehet. Valahol még közel sem jutott el az élet arra a szintre, ami neki kellett. De ez jó, mert ezek szerint nem késett el. Vigyázni kellett viszont, mert annyira már voltak szemfülesek az ott élő különös lények, hogy esetleg észrevegyék őt. Ez jó is, mert már nincsenek messze attól, hogy számára érdekesekek legyenek.

Miután ezeket regisztrálta, lehorgonyozta magát, és felkészült arra, hogy nagyon sokáig, csak a céljára összpontosítson.

Mikor elindult, még nem tudta pontosan, hogy merre is tartson. Fogalma sem volt, hogy hol, kinél találja meg azt, amit keres. Azt azonban pontosan tudta, hogy mire van szüksége – szükségük.

Elégséges értelemre.

Amint megtalálta, lehetőleg mindent lejegyezni, és minden adatot eltárolni, a következő lépésig. Másra már nem is nagyon telik energiájából. Ez azonban őt nem zavarja. Nem léteztek érzelmek számára. Ami nem élő, annak nincsenek érzelmei. Bár az ő esetében a „nem élő” nem biztos, hogy a legjobb, legtalálhatóbb jelző. De ennek sincs jelentősége.

Ahogy teltek az évek, évtizedek, egy-két század, a tárgy teljesen megelégedetten dolgozott. Soha nem télenkedett. A külső szemlélő számára rendkívül unalmas tevékenységet űzött. Időközönként változások léptek életbe, és elvesztett egy-két információt, azonban rövid szüneteket tartva folytathatta a megfigyelést.

Viszont egyszer csak történt valami, amire a tárgy sem számított.

Felfedezték.

És rendkívül pimasz módon. Anélkül, hogy vele tudatták volna ezt. Mint már arról szó esett, nem voltak érzelmei, hiszen nem tartozott szoros értelemben az *élők* sorába, de ez mindenképpen hatott rá valahogy. Azután, amikor rájött, hogy csak *felfedezték*, nem pedig talán *felismerték*, úgy döntött, egyelőre nincs teendője. Egész pontosan nem tehet mást, csak amit eddig, mert ha tett volna valamit, akkor ismerték volna fel végérvényesen. Miután ezeket megtárgyalta pár nanoszekundum alatt magával, folytatta eddigi tevékenységét.

Figyelt, és várt...

* * *

A tájat szürke szeptemberi köd lepte be. A tó felett néhány sirály körözött, ezen az évszakhoz képest hűvös hajnalon. Lassan felkelt a Nap, hogy első sugaraival csiklandozva, az erre vetődőt még inkább borzongásra készítse. Az alig húsz

kilométeres sziget északi csücske védve volt a heves széllekedésektől. Ha az ember ilyenkor végigsétál a parti szirteken, hunyorítva észreveheti a kontinens kontúráját az északkeleti horizonton. A szirtek között, a part menti szakadéktól ötvenlépésnyire takaros kis házikó állt. Luxusnyaralónak kicsi, egy átlagos lakóháznál viszont jóval nagyobb. A sziget belseje felé még vagy két tucat hasonló építmény sorakozott, s mivel ezek az épületek meglehetősen összevissza helyezkedtek el, az őket összekötő utak miatt felülről nézve a táj egy pók birodalmára emlékeztetett. A parttól ötven kilométerre levő kis nyaralószigetet egy tenger alatti alagút kapcsolta a kontinenshez. Két-háromóránként járt komp, amit azonban a szigeten lévő hassziendák jómódú lakói szinte sosem vettek igénybe. Tekintettel arra, hogy az egész terület magánkézen volt, turisták sem keresték fel a tengerből kiemelkedő földdarabkát. E két körülménynek az volt a következménye, hogy a kompok szinte teljesen üresen közlekedve rótták monoton útjukat a zátonyok között.

A part menti kis ház előtt egy Mac személygépkocsi állt a murvás bejárón. Szomszédjai gyakran kérdezték meg a ház tulajdonosától, hogy miért is nem burkoltatja le, amire csak annyit válaszolt az illető, hogy szereti a kavicsok hangját. Kerítés gyanánt egy alig harminc centiméter magas lécekből rendetlenül összeeszkábált kutyaugrató szolgált. Ezt a kis szépséghibát leszámítva takaros kis ház volt, látszott rajta, hogy gondját viseli a gazdája. Kacsaringós, mintegy tizenöt méter hosszú kőjárda vezetett be a kiskaputól – amihez szinte le kellett hajolni – a házig.

Amikor nem volt besötétítve, a teljes falat beborító ablakon keresztül tisztán kivehető volt a benti környezet, valamint a ház ablakain át a hátsó udvar. Két helyiségből állt a földszint. Egy kisebb, szemlátomást étkező gyanánt szolgáló, és egy nagyobb, finoman berendezett hallból, ahonnan lehengerlő kilátás nyílt mind a tengerre, mind a ház másik oldalán elterülő ligetes tisztásra.

A kisebb helyiségben egy férfi és egy nő ült. Első ránézésre negyvenes, átlag házaspárnak tűntek, akik gyermektelen éveiket tengetik nagy jólétben ezen a festői szigeten.

Mikor a férfi kivett a kését egy kis lekvárt az üvegből, egy csepp rákerült a terítőre. A nő szeme éppen csak egy millimétert tett meg a baleset irányába, és az egész reakciója tizedmásodpercig sem tartott. A férfi nem reagált, vagy nem vette észre. Most a külső szemlélő biztos elgondolkodna, hogy vajon elfásult, idő előtt kiöregedett házasságról van szó, vagy a végtelen tolerancia és tapintat az, ami ez között a két ember között uralkodik.

– Nem kéne már itt lennie? – kérdezte a nő a férjét.

Az ránézett a falon csüngő ódivatú órára, ami talán az egyetlen disszonáns tagja volt a modern, de otthonos berendezésnek.

– Felesleges aggódnunk – falt be egy darab lekváros kalácsot a férj.

A nő kérdően tekintett rá, majd úgy érezhette, hogy ez unalmas így, és elindult, hogy kitöltse a teát.

Ekkor megszólalt a házi robot:

– Mr. Majory, vendég közelít a ház felé.

– Kösz... ööö... engedd be légy szíves. Az öcsém lesz.

A murván autó kerekének hangja zörrent. A szélvédők szűrkeből átváltottak éjféketébe, megakadályozva azt, hogy bárki is bepillantást nyerjen a parkoló autó belsejébe. Meglepő módon, mintha a házigazda fiatalabb és karcsúbb másolata szállt volna ki az autóból. A hasonmás becsengetett, majd egy „gyere” hangzott odabentről, s ő belépett. Murray Majory ikertestvére volt.

– Teát?

– Kösz nem, még mindig émelyeg a gyomrom egy kicsit. Nem szeretem ezeket az alagutakat

– Gyógytea – mosolygott a nő, majd belediktált egy bögrével a vendégbe.

A három ember egy darabig szótlánul teázgatott, és ezen a szótlanságon észrevehető volt egy csöpp feszültség, ami kényes témájú beszélgetéseket szokott megelőzni. A csendet a

házigazda törte meg azzal, hogy odalépett testvéréhez, s megkérdezte nem sétálnak-e egyet a tóparton.

A nő kiment, de a vendég utánaszólt:

– Nem kell kimenned Meggie... lemegyünk a tóhoz. Ha van kedved, gyere te is.

A vendég benyúlt belső zsebébe, majd ideges mozdulattal kivette a kezét. Látszott rajta, hogy nincs jól. Homlokán verejtékcseppek gyöngyöztek, az arca elnyűtt volt és borostás. Kinézett a tengerre, s mintha ez megnyugtatta volna, hosszú másodpercekig bámulta. Majd felállt, és a falon lévő dísz tárgyakat kezdte tanulmányozni.

– Ez még az, amit annál az ócskásnál vettél a keleti partnál? – mutatott az órára.

– Igen! – jött a válasz a fürdőből. – Azt mondta az ipse, hogy sokat ér. Állítólag múlt századi.

Ezalatt Meggie elpakolt, majd olyan mozdulatot tett, mint a kislányok, mikor mehetnékük támad.

Öt perc múlva elindultak a sziget belsejében elterülő vízhez.

– Na, mesélj Andy! Mi újság a látogatóiddal? – húzta összebb magán a széldzsekijét Murty.

A másik arcán teljes közöny tükröződött.

– Egy érdekes dolog történt velem valamelyik nap. Mondhatni fordulat – kezdte Andy, miközben cigarettát sodort magának. – Kérsz?

A másik fejmozdulattal jelezte, hogy nem.

– Olvasás közben éreztem az újabb jelenléte. Más volt, mint az eddigiek, de erről az elején még nem tudtam. Máskor ilyenkor abbahagyok mindent, és inkább lefekszem aludni... mert... tudod akkor hamarabb... vége van. Most viszont nem tettem le a könyvet, és próbáltam terhelni az agyamat, csak úgy kísérletképpen. Már régóta nem izgatom fel magam a dolog miatt, és most sem érdekelt különösebben – nagyot szívott a cigarettájából. – Valami agrokémiai szaklapban írtak a munkánkról, amit ajánlok majd a te figyelmedbe is... szóval amint olvastam a lapot, éreztem, hogy kezdem elveszteni az irányítást. Olyasmi volt, mint mikor a tanuló ember figyelmét a

tananyagról egy szomszédban lehúzott vécé is elvonja. Én tudom irányítani a figyelmet, ezért is volt felettebb furcsa... Erőt vettem magamon, és megpróbáltam minden energiámmal a cikkekre koncentrálni... Aztán reggel ébredtem, ugyanabban a pózban, az újság az ölemben feküdt. Semmire nem emlékszem.

A testvér erősen figyelt. Andy ránézett, majd folytatta.

– Egy darabig bután bámultam magam elé, majd felkeltem és elmentem dolgozni. Azóta nem találkoztam velük.

– Andy, mi lenne ha...

– Tudom, mit akarsz mondani Murty, és szeretnék...

– Nem, most nem pszichológusra gondolok.

– Hát?

Murty széttette a karját.

– Regressziós analízis.

– Hmm...

Andy magában mosolyogva, kicsit hitetlen arccal ballagott.

Lassan kezdett kellemes idő lenni, és megjelentek a helybéliek. Mindenki ismert mindenkit errefelé, és ötpercenként meg kellett állni, hogy a rég nem látott szomszédokkal pár szót váltsanak. Murty az év nagy részét a városban töltötte mint az úrhajózási társaság egyik kutatója, és csak ritkán volt alkalma heteken át itt tartózkodni. Andy szemlátomást jobb szeretett volna négy szemközt lenni a testvérével, de kizártnak tűnt, hogy a túlzott rajongástól elragadtatott helybéliek, akik unalmukban faleveleket számolnak otthonaikban, leszálljanak róla. Andy ugyanis országsszerte ismert közéleti személy volt, kolonizációs publikációi nagy port kavartak pár éve.

A protokolláris társalgásnak végül is az vetett véget, hogy Murtynek megcsörrent a holofonja. A főnöke kivetített torzója jelent meg előtte egytizednyi méretben.

– Szia, holnapután fél kettőkor be kéne jönnöd.

– Rendben, késhetek?

– Módjával. Itt lesznek japán kollégáink.

A férfi arca felderült.

– Csak nem?

– Többet most nem mondhatok, mert velem sem közöltek részleteket, másrészt ha engem kérdezel azt hiszem pozitív fejleményekről van szó. Ááá... üdvözlöm Andrew! Ha van ideje, nézzen be ön is, szívesen látjuk!

– Örömmel.

Andy örült a jelenetnek, mert legalább volt mire hivatkozni, és otthagyták a sok érdeklődőt.

A lakásban kellemes hőmérséklet uralkodott, és a séta végeztével jóleső enyészet vette kezdetét.

– Képzeld Murty, elfogadták a pályázatot.

A testvér arca felvirult.

– És csak most mondod? Szégyelld magad! Remélem ki is használsd.

– Éppen ez az. Nem mondhatnám, hogy túl nagy előnnyel ugyan, de a teszteredmények engem igazoltak... másrészt pedig itt vannak *azok*, és ismerve Meggie ide vonatkozó félelmeit...

– Erről többet ne essen szó. Meggie egy kicsit aggódó típus, néha talán nem is alaptalanul, de nem hinném, hogy a kettőnk közötti dolgokba bele óhajtana szólni. A fenébe is... a testvérem vagy. Ha úgy gondolsz, hogy kell az állás, fogadd el. Legalább többet találkozhatunk. – Mondta egy kicsit halkabban, majd az ajtóra nézett.

– Értelek. Mi is a címe annak a..., aki csinálja ezt a hipnoízét?

Andy estefelé elbúcsúzott Murtyéktól, majd elindult kocsiján, hogy szállást keressen éjszakára a városban. Éppen a szállodai listát böngészte a PlaNet-en, mikor ismerős bizsergést érzett a tarkóján. Unott arccal nézett előre. Tudta, ismét nincs egyedül. Beállította a tempomatot, majd lecsukott szemmel hátradőlt az ülésen, miközben az auto-navigációs rendszer kétszázal röpítette a kocsiját a kijelölt célpont felé.

Hipnózis

Lévén, hogy csak éjfél után sikerült lefeküdni, Andy gyűrött arccal ébredt másnap.

Első pillantása a Murtytól kapott névjegykártyára esett:

„Zant” pszichiátriai segélyszolgálat, és magánrendelés

„Tiszta hülyeség” – gondolta.

Majd feltápáskodott, és az elfoglalt emberek módján nekilátott teát főzni magának.

Kiment a reggeli lapért, de eszébe jutott, hogy nem otthon van, így félúton visszafordult.

Mialatt forrt a víz, az erkélyről alaposabban szemügyre vette a negyvenmilliós nagyvárost. Tisztességesen felbűzlött a reggeli csúcsgalamb. A kőolajtelepek kiapadása után megszámlálhatatlan alternatív meghajtási módszert dolgoztak ki arra érdemes és érdemtelen szakemberek. Ezeknek a módszereknek jó, ha fele volt legális, ebből adódóan a nagyvárosokban a reggeli órák elviselhetetlennek tűntek a vidéki ember számára. Aki csak tehette, menekült a zöld övezetbe, vagy felköltözött a százegynéhányadik emeletre. A magasabb épületek a tetejükön is össze voltak kapcsolva, így nem kellett a szmogban közlekednie annak, aki megengedhette magának azt a luxust, hogy felköltözik.

A hotelszoba átlagos volt. Puritán, de jó állapotban lévő bútorok, és tiszta szőnyegek, fehér függöny. Egy fogpiszkálóval játszadozva bambult ki az ablakon. A teaőző sípolása billentette vissza a valóságba.

Fél óra múlva kilépett a százötvenedik emeleti bejáraton, és taxiba ült. Arra remény sem volt, hogy sikerrel felkutasson egymaga egy pszichológusi irodát. De az elmúlt fél évszázad alatt mit sem változott a helyzet, már ami a tömegközlekedést, valamint a taxizást illeti. Ideges úrvezetők, flegma öreg rókák

váltottak szót letekert ablakok között, a már jól bevált kültelki szótárak segítségével. Mintegy negyven perces utazás után a jármű stoppolt egy épület tetején. Andy fizetett, majd kiszállt, és elgyalogolt az épület széléhez, hogy a korlátra támaszkodva letekintszen az alant elterülő agglomerációra. Becslése szerint hat-hétszáz méteres építmény tetején könyökölhetett. Lent hangyányi járművek forgolódtak, és még a gondolatba is beleborzongott, hogy vannak emberek ott lent, akik egy életet töltenek el a kilencvendecibeles zajban, szmogban nyomorogva.

Cigarettáját egy unott mozdulattal pöccintette bele a reggeli szélbe, majd sarkon fordult, hogy megkeresse a pszichológust ebben a bábeli zűrzavarban. Lefelé menet ferde szemű kínaiakkal, szombrérós mexikóiakkal, fekete kalapos, pajeszos zsidókkal találkozott. Mindenféle lehetetlen nyelven társalogtak egymással intim zónával nem rendelkező emberek.

A hetvenedik emeleten megtalálta, amit keresett. Egy kellemesen hűvös, régimódi helyiségbe nyílt a folyosó. Megcsapta orrát a bőr szaga. Régen elfeledett dolog volt a huszonegyedik század második felében az állatbőr, és csak a jó módúak engedhették meg maguknak. Bár nagyszerű mesterséges bőrszagító szerek léteznek...

„Micsoda badarságokon tud az ember néha gondolkodni?”

Leült egy fotelbe, ami hangos nyikorgással–ropogással nyugtázta az eseményt.

„Aha... Bőr lesz ez.”

A férfi megtapogatta a nemes anyagot, majd sietve – nehogy valaki rajtakapja – meg is szaglászta. Közben mentek a percek, így alkalmá nyílt mindent alaposan szemügyre venni. A padló parkettázva volt, mint néhol annak idején a huszadik században. A kilincs valódi kilincs, az ajtó fa, semmi nyoma a fotocellás nyílászáróknak. És nocsak! A kilincs alatt valódi, úgynevezett kulcslyuk díszelgett.

Jókedve emelkedett, majd egy idő után unalom fogta el. Már arra gondolt, hogy nem is tudnak róla, amikor mozdult a kilincs, és csinos fekete hajú hölgy jelent meg az ajtóban. Nyilván a pszichiáter asszisztense.

– Majory, ha nem tévedek.

– Igen Mr. Zanthoz vagyok bejelentve kisasszony.

A nő kicsit elmosolyodott az ódivatú megszólításon lévén, hogy az úri etikettnek sokszor már nyoma sem volt ekkoriban a hétköznapi emberi társalgásban.

– Mr. Zant nem létezik. Helena Zant vagyok. Ön pedig Murray Majory ugyebár.

– Nem, a testvére vagyok Andrew.

– Fő a tájékozottság, ugye? Fáradjon be, kérem – vette fel a nő is Andy stílusát.

Tíz percig tartó szituációs beszélgetés után a nő rátért a lényegre.

– Mi a problémája Andrew? Ugye megengedi, hogy a keresztnevén szólítsam?

– Csak tessék – szólalt meg a férfi, és örült, hogy ebben a felgyorsult világban még vannak olyan emberek, akik adnak a jó modorra.

Miss. Zant, miután végighallgatta Andyt, összekulcsolta a kezét, a döntési joggal felruházott emberek módján, majd megszólalt:

– Nos, első dolgunk lesz kideríteni, hogy az ön látogatói csak a fejében léteznek, vagy tényleg létező jelenségek. Miután parapszichológiával is foglalkozom, mindenféle kórosnak kikiáltott elmeállapotot fenntartással kezelek, ebből következik, hogy célom azt feltételezni, hogy páciensem – elnézést a kifejezésért – épelméjű.

– Ennek őszintén örülök – esett le a kő a férfi szívéből. – Pszicho hablatyra számítottam..., tudja...

A nő elnézően mosolygott.

– Tehát, ha nincs akadálya, akár megkísérélhetnénk egy regressziót.

Andy helyet foglalt egy karosszékekben, ülő és fekvő helyzet között, Miss. Zant pedig félhomályt teremtett. Majd egy ismeretlen szerkezettel halk, szuggesztív dallamokat varázsolt a helyiségbe. A nő arca ily módon egy kicsit túlvilági köntösbe burkolódzott, de a férfinak még így is vonzónak tűnt. „Boszorkány”. A feje felett mindenféle lógó csingi–lingi

kellékek vonták magukra a figyelmét, és erőlködni kellett, hogy ne kezdjen el nevetni.

– Tízíg fogok számolni, mire ön eljut az úgynevezett B-szintre, ahol megosztja velem az érzéseit. Figyelje a hangokat, és próbáljon meg kiüríteni minden mást magából... nincs külvilág... elsüllyed egy mély gödörben. Az ön gödrében...

Ekkor egy leheletnyivel hangosabbak lettek azok a monoton hangok, amiket a zenedoboz keltett életre. Andy kissé szédült, de ez egyáltalán nem volt kellemetlen érzés. Olyan volt, mintha függőágyban feküdni, ami egyre csökkenő gravitációs térben lógna valahol a semmi határán.

– Egy. Lazítson... Nézzen föl az ön fölött elterülő égboltra! Hagyja, hogy a tudata szárnyaljon! Lászon színeket..., érezze őket a bőrén, az orrában... Érezzen ízeke a szemével, és hallja a zenét az ujaival!

– Kettő. Most már nem érzi a testét, éteri lényé válik, és egyenrangú lesz a gondolatokkal, melyek nemsokára filmként peregnék ön előtt...

Andy egy mezőn sétált. Érdekesen érezte magát, mert nem a lábai vitték, csak úgy haladt előre. Először még próbálta ennek a miértjét kideríteni, de aztán úgy gondolta, nem fontos.

– Kilenc. Most már készen áll, hogy felderítő útra induljon az emlékek könyvtárában.... Tíz.

Kis szünet következett. Miss. Zant hagyta, hogy a hipnózis kiteljesüljön.

A férfi színes üveggyöngyök között úszott a számára elképzelhetetlen színű háttérrel felöltöztetett álomvilág közepén. Ilyen színekhez nem szokott a szeme, és biztos volt benne, hogy ezek a színek nem szerepeltek a látható tartományban, lévén, hogy nem csak a szemével látta őket, hanem... hanem... Valahonnan távolról szavak érkeztek felé. Tisztán érezte az ízüket.

„Miért ragaszkodsz ahhoz a megismeréshez?”

Mialatt a válaszon gondolkodott, újabb kérdések hangzottak el, és éppen azon töprengett, hogy miként kösse őket csokorba, de aztán elmosolygott... Hát persze! Milyen egyszerű az egész! Kilépve testéből, a válasz adva van, és csak

a kérdés fontos, mert választ nem vár senki. Önmagán kívül. A kérdést kell tudni feltenni, mert...

–... ha nem tudjuk, mit keresünk, nincs értelme keresni... Mikor volt az utolsó találkozásuk Andrew?

– Tegnap... mikor jöttem a város felé... az autóban...

Az üveggömbök között feltűnt egy metálfekete autó. Megpillantotta benne magát, amint hanyatt dőlve, csukott szemmel ül az első ülésen. Olybá tűnt, mintha évszázadok óta ülne ott. A végletek kiéleződtek most... Ami egyébként lassú volt, az most még lassabb lett, ami gyorsan zajlott le, az száguldott. Félelmetes érzés volt, mert néha nem tudott különbséget tenni kicsi és nagy között, hangos és halk között. Összegyűrt papírfecnik hangját hallotta az agyában, mintha láthatatlan kezek munkálkodnának szorgosan, hogy a simából gyűrött, a nagyból kicsi legyen, és néha ordító suttogásokat hallott valahonnan.

Ismerte ezt az érzést, rémálmaiban gyakran kísértette, csakúgy, mint a kiszolgáltatottságtól való félelem, amikor például arra gondolunk, hogy mi van, ha valaki az ajtóból figyel minket, miközben alszunk. Jó lenne, ha ilyenkor valaki bebizonyítaná, hogy valójában nincs így. De ebben a legjobb esetben is csak hihetünk, meg nem győződhetünk róla, ha olyan sötét van, hogy nem látjuk az ajtót... Mert ilyen állapotban odamenni a villanykapcsolóig... A józan agyunkkal persze tudjuk jól, hogy senki nincs ott az ajtóban, de ezt hogyan magyarázhatnánk meg a félálomban levő embernek, akinek az sem tűnik fel, hogy abnormális dolgokat álmodik, csak ha már ébren van, és visszagondol rá? Néha még jó ideig ébredés után sem tudunk magunkról. Valószínű, hogy ezek az álmoból átmenő, az ébredés útjára vezető percek a legkritikusabbak, mert már nem alszunk, de még ébren sem vagyunk. Ilyenkor tudunk „félni”...

Nemsokára egy láthatatlan erő elkezdte húzni valamerre, és a jármű halkulva beleveszett az éjszaka homályába, előtte a metropolisz fényeivel. S az a láthatatlan erő kiemelte az álmovilágból, és kezdte szép lassan felemelni a földfelszín fölé. Már magasabban járt, mint a város épületei, de még mindig

érezte azt a vonzást, ami nem erőszakosan ugyan, de minden kétséget kizáróan arra törekedett, hogy megszerezze magának, dacolva a tömegvonzás alaptörvényeivel, s mint valami gigantikus parittyá juttassa el távoli célpontja felé.

Azt a bizonyos célpontot még sejteni sem lehetett, mikor a Föld korongja mögül előbújt az élető Nap, és olyan erővel vakított a szemébe, hogy oda kellett emelnie a kezét. De ez sem tartott sokáig. Az utazás még csak most kezdődött. Nem tűnt fel neki, hogy a testnedvei nem forrnak fel a sötét vákuumában, de miért is forrnának fel, hiszen már a Mars ritka légköre simogatja az arcát. Szeretett volna lehuppanni a felszínre, hogy a kezeivel érinthesse a vörös talajt, de szelíden megtaszították, hogy eltávolodva az égitesttől megint csak a világűr semmijében találja magát. Két hófehér sapkát pillantott meg a bolygó két sarkánál, amiből kezecskék emelkedtek ki, hogy neki integessenek. Tudta, hogy a Jupiternek kell következnie, és lám csak tényleg feltűnt a Naprendszer óriása, halvány gyűrűjével. Sok kicsi holdacska kergette egymást és ő, mint csillogó jeges üveggolyóként játszadozott velük. Most vette csak észre, hogy gyerek. Valahogy visszamentünk az időben és most az elveszett évek elveszett üveggolyóit tartja a kezében. Elveszett??? Hmm... Az üveggolyók elvesztek, de az évek nem, mert hiszen ismeri az élete történetét. De nem mindet, tehát van, ami elveszett. Már csak a testvére hiányzik a jelenésből, mert összevesztek az üveggolyókon.

Széditő iramra kapcsolva közeledett a kisbolygók övezete felé, de hé! Visszafordultunk volna??? Mindegy... Megsimogathatta nagyapja szakállát, mint aznap este, mikor az elveszett golyóbisok miatt sírdogált. A nagyapja feje lassan alakult át egy jeges üstökössé, szakállá pedig a napszélből kihasított csóvává. Ez a szakáll csak nőt–nőt, és mutatta az irányt, amit meg kell még tennie azon a gigantikus csúszdán, amin keresztül megérkezik a... homokozóba. Meteorok süvítenek el füle mellett. Homokkal dobálják egymást Murtyvel, és édesanyjuk rájuk szól. Andynek homok megy a szemébe, ezért be kell csukja, de ekkor vége, fémes tárgy csillan... zuhan... vége...

Bambán néz előre.

– Jó reggelt! – mosolygott a fekete boszorkány nappali világításban, fémkeretes szemüvegével az arcától centikre. – Jó nagyot aludt.

– Hogyan...?

– Nem akart visszatérni a hipnózisból, így hagytam, hogy átmenjen alvásba – magyarázta Miss. Zant.

Mikor Andy betájolta magát, sietve nekikezdett, hogy elmesélje, mit is látott, de a nő leintette:

– Hagyja csak, közölt velem mindent. Meglehetősen érdekes eset, az bizonyos. Nem hinném, hogy beteg, gyanítom inkább, hogy tényleg kapcsolatban áll valamivel, vagy valakivel, amiről egyelőre még én sem tudom, hogy micsoda. Ezt figyelembe véve eltekintenék a gyógyszerektől. Mi az? Min töpreng?

– Hát – mosolyodott el. – Nem tudom, hogy most ennek örülnöm kéne-e vagy sem.

– Egyelőre csak az a dolga, hogy megnyugodjon. Még jó párszor fogunk találkozni, már ha ez önnek nem probléma – széttette a kezét. – Óhajt új időpontot kérni?

– Igen, szeretnék.

* * *

Ha Andy azt hitte, hogy az idevezető út kicsit hosszúra nyúlt, akkor meglehetősen optimistán ítélte meg a helyzetet. Másfél óránál is tovább vánszorogtak a taxiban, nem kis meglepetésére érintve az alsó negyedeket. Már-már azt hitte, hogy a taxis pluszbevételre hajt, ezért megszólította:

– Errefelé minek jövünk?

– Mert ha a déli órákban felmerészkedik a Plymouth Drive felé, két óra körül sem szabadul. Normálisan csak a szegénynegyedben lehet közlekedni... nééé a barom, nem kijön elé! – szitkozódott a sofőr és nagyot fékezett, ami meggyőzte Andy-t, hogy a déli órákban a szegénynegyeden keresztül sem lehet normálisan közlekedni.

Mindenesetre szeretett volna már kicsit fentebb autózni, mert itt ebben az esti félhomályban, a szűk utcácskáiban, kilométernyi épületek alatt nem érezte túl kellemesen magát. Az egyik sarkon piszkos vénember papírzacskóból fogyasztotta a *piveux*-t, az olcsó, európai, kétes összetételű szeszesítalt. Ezekben a városrészekben annyi szemét halmozódott fel, hogy a köztisztaságiak képtelenek voltak vele lépést tartani. A patkányokkal együtt szaporodott el a járvány, a kevés napfény meg gondoskodott az angolkórról. Andy már éppen azon kezdett gondolkodni, hogy ez egyfajta darwini hatást fog kifejteni, miáltal csak az erős maradhat fenn, mikor rátértek egy feljáró szerpentinre és napfény tűzött az arcába.

Titkok

A huszonegyedik század első évtizedeiben az Amerikai Egyesült Államok vezető szerepe már szinte csak némi közel keleti politikai befolyást jelentett, gazdasági szempontból lemaradt az Egyesült Európai Blokk, valamint Japán mögött. A katonai tömböket felszámolták, helyettük gyorskommandós alakulatokat hoztak létre. A rend fenntartására meglehetősen drasztikus módszereket dolgoztak ki, de végre úgy tűnt, hogy pár ezer év háborúskodás után az emberiség a 2050-es évek végére megtanul békében élni.

2017-ben volt az első Mars-expedíció, ami jelentősen csúszott az előzetes becslésekhez képest. Az űrkutató intézmények ismét szembe találták magukat azzal a tipikusan bevétel-orientált politikával, ami számos, a földi javakat gyarapító események megvalósítását lehetetlenítette el általában. Ezekben a dolgokban nincs üzlet.

Az első telepések a Holdon a harmincas évek első felén, a Marson pedig az ötvenes években jelentek meg. Interplanetáris űrkikötővel csak az USA, Japán, Kína, valamint Európa és Oroszország rendelkezett. A privatizációs folyamatok lefolytatása után azonban már rendszerint csak azt

lehetett megállapítani, hogy az éppen szóban forgó állomást ki telepítette fel. A tulajdonjogokat meglehetősen diszkréten kezelték azok, akik tisztában voltak vele. És mivel önmaguk kilétét is diszkréten kezelték, néha kideríthetetlenek voltak létfontosságú dolgok.

A politikai blokkok szétesése, majd az utódállamok integrációja viszonylag gyors folyamatként zajlott le, egyes szociológusok véleménye szerint túl gyorsan. A gazdaságilag fejletlenebb országok számára nagy nehézséget okozott a felzárkózás a kemény követelményeket állító, de a beolvadást mindig támogató, kezeiket dörzsölgető vezető államok mellé.

Világszerte a kétezzer-ötvenes évekre nagyjából eltörölték a határokat. Az „ország” jelzőt inkább a lakosság megkülönböztetésére használták. Közigazgatási és gazdasági szempontból önálló területek alakultak ki, viszont országhatárok a klasszikus értelemben többé nem léteztek. Ez felszította az illegális kereskedelmet is, ami ellen csak hatékony módszereket bevetve tudtak fellépni a hatóságok. Voltak olyan területek, ahol a rendőrség teljhatalmat kapott az államtól, viszont az északi országokban például ilyesmire nem volt szükség.

* * *

– Szervusz, Ted! – lépett be Murty a főnöke ajtaján.

Az csak egy fél perc elteltével reagált, és szemlátomást zaklatott volt.

– Ülj le, kérlek! Jó híreim vannak.

– Jó.

Mialatt ücsörgött, Murty azon törte a fejét, hogy miféle jó hír lehet az, ami a főnökét ennyire letargikussá teszi. Most is csak görnyed a gép előtt, és szitkozódik. A japán csengésű szavakból és nevekből gyanúja támadt, de mielőtt komolyabban elfilózhatott volna ezen, felé fordult Ted, az ötven év körüli osztályvezető.

– Tehát, fiam... Eljött a te idő.

– Még élnek...

Ted levette a szemüvegét, majd ásított egyet.

– Elnézést, de itt vannak Hungék Japánból, és fene lassan dolgoznak. Tudod... fő a kényelem, meg minden – jegyezte meg, miközben láthatatlan legyeket riogatott el maga körül.

– Beavatsz még ma?

– Hogy...? Ja, igen... igen. A kabinet elrendelte a startot.

Murty úgy kapta fel a fejét, mint akit golyó ért. Majd széles vigyorra húzta a száját.

– Mondd még egyszer!

– Igen, jól hallottad, és csitulj egy kicsit, mert négy hónap kőkemény munka vár ránk. Például ott vannak az asztronauták, akiket ki kell képezni, meg miegymás... Emlékezz, amikor Petriék a Hold-séta alkalmával kinn rekedtek, mindössze két hetünk volt...

Murty azonban nem bírta cérnával.

– Könyörgöm legalább most az egyszer légy lényegre törő. Mi az a négy hónap a kiképzésre?

– Hát, négy hónap múlva start, addig ki kell képezni hét úrhajóst.

– Négy hónap egy úrhajós kiképzésére?!? Nem kevés az egy kicsit?

Ted megvonta a vállát.

– Hét.

– Mintha nem értenéd, mire gondolok! – pattant fel Murty, mert úgy érezte, hogy szúrja a szék az alfelét.

– De... de én most mit tegyek? – vágott ostoba arcot, az amúgy sem hétköznapi fizimiskával rendelkező főnöke.

– Nem érted. Ha ezek négy hónap múlva startolni akarnak, már régen tréningeztetik a jelölteket. Tehát tudták, mikor indítanak, nekünk viszont nem szóltak... Na? Mit jelent ez?

– Mit?

– Mit, mit? Ugyan mit? Azt jelenti, hogy titkolnak valamit! Puha az orruk Ted! Há-há! – filózott Murty.

– És te ezen ledöbbsz? Persze, hogy titkolnak.

– Nem döbbenek le, csak ezek szerint izgi lehet a dolog.

Ted a tipikusan lusta emberek módján szörnyűködött el.

– Te csak ne akarj izgalmakat, jó? A dolgok oroszlánrésze
úgyis az enyém lesz!

Mikor a titkárnő benyitott, a két tudós szinte már kiabált
egymással. Ezen persze nem lepődött meg, mert ismerte mind
a kettőt. Nem haragból tépték egymást, csak megszokásból.
Mikor Murty elbúcsúzott, már nyoma sem volt
ellenségeskedésnek.

– Délután érkezik Pehjer, aki részletesen beszámol
mindenről és kiosztja a feladatokat.

Murty elkerekedett szemekkel nézett rá.

– Katona?!?

– Mi...? Nem katona! Ne is lássalak ma már!

Első dolga volt Andyt felkeresni, aki a napokban
költözött új irodájába.

„El kéne intézni, hogy Andy ugyanabban az épületben
legyen, mint én.”

A csípős hidegben sietve robogott át az elhanyagolt
udvaron. A járda száraz levelekkel volt beborítva, és már az a
gyanúja támadt, hogy ezt senki nem szedi össze idén, de most
feltűnt három sárgaruhás kertész, meggyőzve az
ellenkezőjéről. A főépület ajtaján ők engedték be, mert a
belépőkártyáját Tednél felejtette.

A folyosón kevélyen füttyörészve bandukolt, majd a
másodikon kopogott testvére ajtajánál.

– Gyere!

– Képzeld..., jé! Ez fekete – mutatott a falra.

– Hát nem is rózsaszín.

– De miért?

– Csillagok lesznek rámásolva.

– Értem. A kabinet elrendeli a Nut startját. Négy hónap
múlva indul a Titánra!

Andy, a szerény emberek módján, halkan ujjongott –
magában.

– Nem is örülsz?

– Dehogynem örülök, hogyne örülnék. Minek
köszönhetjük a nagy lehetőséget?

– Fogalmam sincs. Menjünk ebédelni, közben törhetjük a koponyánkat! – ráncigálta ki testvérét az irodából.

Délután megérkezett Dr. Pehjer. Alacsony növésű, karvalyorrú fazon volt, a tudós emberek tipikusan ideges pillantásával. Dús haja erősen őszült már, és a szakáll jóvoltából olyan volt a feje, mint egy hógolyó. Egy darabig ácsorgott az előtérben egy tizenkilencedik századi ötvösmunkát vizslatva, és csak akkor ocsúdott fel, mikor Ted titkárnője kérdően odalépett hozzá.

– Murray Majoryt keresem... Ez rézből van?

* * *

Murty irodája egy kész csatatér volt. Ő uralta a káoszt. És ezzel el is volt intézve, ha netán felettesei megkérték, hogy tegyen egy kis rendet. A káoszt fokozta a színültig telt szemetes, és az asztalon elhelyezett szendvicses dobozok, amiből időnként jó pár centire kiemelkedett az étel, hogy majd egyszer Murty emésztőrendszere kapujához érkezzen. Vagy morzsaként a padlóra. Efféle okok miatt a takarítóknak sem volt a kedvence. Az ablakon alig lehetett kilátni, mert amikor a fal megtelt mindenféle kiragasztgatott lapokkal, ő egyszerűen folytatta a ragasztgatást az üvegen. Az asztal, amin mindenféle kacat társaságában egy lámpa és egy számítógép pihent, feltűnően kopottas darabja volt a berendezésnek, és számos selejtezészt úszott már meg hűséges gazdája jóvoltából. Tekintettel a helyiség déli tájolására, még a szeptemberi időjárás lehetővé tette, hogy résnyire nyitott ablak mellett folyjon a munka.

Eme rendetlen viszonyok között fogadta Murty Dr. Pehjert.

A kisöreg szemlátomást észre sem vette a felfordulást, hanem rögtön rátért a lényegre, Murty nem kis öröme.

– Nos, Mr. Majory, miután tájékoztunk arra vonatkozólag, hogy a társaság mely tagjai mutattak eddig kiemelt érdeklődést a program iránt, és a szakmai életrajzokba

is beleástuk magunkat egy kicsit, önt ajánlottuk a Repülésirányító Osztály személyzeti vezetője posztra.

– Ez megtisztelő. Én pedig bemutatnám a testvéreimet.

– Örvendek, doktor. Andrew Majory.

– Úgyszintén. Nyilván, mint tudja, ezt az expedíciót nem tegnap találták ki, és nyilván az is egyértelmű, hogy nem is tegnap hagyták jóvá.

Murty bólintott.

– Másrészt ezt a dolgot szeretném önnel négyszemközt megtárgyalni – nézett bocsánatkérően Andyre.

– Amennyiben személyzeti vezető leszek, úgy a fivérem a közvetlen beosztottam lesz, ami azt jelenti, hogy mindenről tudni fog, amiről én tudok.

Ez Andyt legalább annyira meglepte, mint a doktort, de igyekezte leplezni. Dr. Pehjer egy darabig habozott, majd napirendre tért a váratlan fordulat felett.

– A helyzet az, hogy nagyon bizalmas információkat kell kiadjak önnek, és ennek bevallom, nem örülök. Csak azért mondom ezt, mert ha netán rosszkedvű leszek, az nem az ön személye ellen irányul, csupán azért lesz, mert egyre több embernek kell beszámolnom egy olyan dologról, amit nem szívesen hoznék napvilágra. Pedig napvilágra fog kerülni.

Murty élénken figyelt.

– 2069 – emelte fel a mutatóujját a doktor. – Történetünk itt kezdődik... De talán nem is.

Kis időre elhallgatott, majd folytatta.

– Mint az közismert, a Naptól nézve a Mars után a legközelebbi szilárd felszínnel rendelkező bolygó egyben az utolsó is. Bár a múlt században megfosztották bolygó rangjától, több okból kifolyólag, de ez mindegy most... A kolonizációs folyamatok fellendülése után, ezen a területen dolgozó tudósok töprengeni kezdtek, hogy hová terjeszkedhetnénk tovább. Hacsak nem akarunk a Jupiter vagy a Szaturnusz roppant felhőrétege tetején röpködni, keresnünk kell egy befogadásunkra alkalmas égitestet. Tudjuk, hogy a Vénuszon folytatott kísérleteink kudarcot vallottak. A túl nagy nyomással, hőmérséklettel, valamint az őrületes szélviharokkal

egyelőre még nem bírunk... hmm... igen... szóval nem tudjuk ezt a problémát megoldani. Ekkor támadt néhányunknak az a merész ötlete, hogy a terraformáló hajókat akár az óriásbolygók holdjaira is letehetnénk. Még mindig könnyebb a hideggel, és a vákuummal szembeszállni, mint hegyeket megmozgató orkánokkal. A Jupiter holdak adták magukat, de nekünk lett volna technológiánk egy még merészebb, még elrugaszkodottabb ötletünk megvalósítására. Igaz, hogy majdnem kétszer olyan messze van, mint a Jupiter, de a Szaturnusz az egyetlen planéta a szolárisunkban, amelynek egyik holdja rendelkezik klasszikus értelemben vett légkörrel. A légkör, mint köztudott az egyetlen hatékony fegyverünk a meteorok pusztító, nem egyszer végzetes hatása ellen.

Végül is 2067-ben indították útnak a Dolbe IV űrszondát a Szaturnusz felé, hogy annak Titán nevű holdjáról mintát vegyen. Másfél évig kényelmesen utazott a hold felé, teljes magányában.

– Aztán meteorral ütközött és ripityára tört.

A doktor kicsit várt, majd mélyen Murty szemébe nézett.

– Nem.

Andy az ablakon kifelé bámulva mosolygott magában. Majd elkezdte csóválni a fejét.

– Hazudtak.

Dr. Pehjert szemlátomást nem sértette meg a hangsúly.

– A cél előtt nyolc nappal érdekes dolog történt. A hold irányából halvány UV-emissziót detektált egy műszer, ami közelebb érve már a látható spektrumban is észrevehető volt. Lényegében jelentős mértékű fénykibocsátást észlelt a hold felszínéről. A dolog miértje azért érdekes, mert a Titán közelében nincs semmiféle fénykibocsátó objektumunk, égitest sem, saját fénye pedig nincs. A Nap fénye onnan már igen fakó, abból nincs sok mindent visszaverni akkora intenzitással.

Kutatóink tehát fokozott izgalommal várták a hátralevő hét napot, hogy többet tudjanak meg a jelenségről. De két napot sem kellett várniuk, mert pár órán belül az adatok

elegendőek lettek ahhoz, hogy kijelentsék, tűzjelenségről van szó. Tűz! A Titánon! Léggöre nagyrészt nitrogén, nyomokban széndioxid és metán, amiből csak az utóbbi éghető, persze ha van oxigén. Az viszont nincs... Honnan jön a tűz? És mi táplálja? A méreteit tekintve mintegy öt–hat négyzetkilométeres területen borította be a holdfelszínt.

Miután nagyon óvatosan, gyanúra legkisebb okot sem adva körbekérdeztük az űrhatalmak hivatalait, az antropogén eredetet is kizárhattuk. Amikor az űrszonda landolt, kiengedték a kis holdjáróját, amit eredetileg a mintavételre tervezték, de ez a geokémikusokon kívül akkor már senkit nem érdekelt. A Tolvaj, ahogy becéztük tizennyolc kilométeres sebességgel szelte a hold havas felszínét a félhomályban. A hó alatt persze kifagyott ammóniát, szénhidrogéneket és a jó ég tudja még, hogy milyen förtelmeket kell érteni. A nyolc nap alatt, ami eltelt az észleléstől, a fénykibocsátás intenzitása jelentősen lecsökkent, a Tolvaj lángokat már nem is talált. Helyette azonban sokkal érdekesebb felfedezéseket tett. A telepató–neuro–kibernetikus adókészülékeknek köszönhetően a hírközlés hézagmentes és azonnali volt.

Mielőtt rátérnék a tények közlésére, csak gondolják önnön magukat a helyzetünkbe. Valószínű, hogy korszakalkotó dolgot találtunk. Elsőként bukkanunk rá talán idegen értelem tevékenységére. Csak egy percig felemelő érzés, azután már teher, mert meg is bénít... Ekkora felfedezést még senki nem tett előttünk, és minden következményt vállalni kell. Mit lehet hát tenni? Három lehetőség van.

Dr. Pehjer ismét felemelte az ujját.

– Az első lehetőség, hogy átengedjük a felfedezés jogát másnak. A második lehetőségünk az, hogy a dolgot megfelelő körülményekkel kezelve a közvélemény tudomására hozzuk. Elindítva ezzel kiszámíthatatlan események láncolatát. A harmadik lehetőség, az, amibe eddig még senki nem bukott bele. A hallgatás...

A doktor úgy gondolhatta, hogy miután bevezette kis beszámolóját, ismét nem bukhat bele, mert hosszú csönd

következett. Murty az asztallapot bámulta, Andy a kertészeket az udvaron. Kőbormacskák nyivákolnak odakünn, és egyre gyanúsabb szélrohamok hátán küldte előfutárait az elmúlás évszaka. Néha a korán őszülő fákról sárgás levelek pottyantak a madarak számára kitett ablakpárkányon lévő itatóedénybe.

Andy cigarettára gyújtott.

– Miket talált a Tolvaj, doktor? – kérdezte, alig titkolt izgalommal.

* * *

2069. szeptember 8.

Az Űrhajózási hivatal földi irányítással foglalkozó részlegében fejtelten zűrzavar uralkodik. A háromemeletes épület második szintjén az emberek ki-be szaladgálnak az irodákból, mindenki neveket kiabál, és a titkárnők a szokásosnál is idegesebbek. Mivel a kutatókat is hirtelenjében szerződtették, és ez megnövelte az épületben egyidejűleg tartózkodóak számát, senki nem talál senkit.

– Szóljon már valaki a vegyészeknek!!!

A folyosó végéről elfúló kiáltás hallatszik.

– Nem érek rá... Holnap sem fogok!

Az illető bevágja az ajtót.

Az intézet hirtelenjében kinevezett központi irányítója a haját tépi.

– Mindenki vissza a helyére, és a kérdéseket egyenként feltenni! Ha csak kicsit lassú az adatfeldolgozás, az nem olyan nagy baj. Most viszont fél órája senkitől nem kapok jelentést! A mindenségit! Még egyszer megkérdezném Dr. Gellert, hogy mi a helyzet? Halló, Dr. Geller, tud már valamit?

– Igen, a hőmérséklet kilencvenhat Kelvin, a nyomás másfél bár. Többet sajnós még mindig nem tudok, mert azt a nyavalyás antennát még mindig bizergálják a mérnökeink. Tessék őket sürgetni!

– Köszönöm a tudományos értékelést, a kamerák mit látnak?

Némi recsegés után a központi irányító vízófonján megjelenik egy félvér nő.

– Ezt hosszú lenne most elmondani, meg nincs is értelme. Szerintem mindenki nézze meg a saját szemével.

– Na, végre valaki azt is tudja, mi a dolga.

Dr. Geller dörren bele a vonalba:

– Hallom ám!!!

Az irányító dühösen kikapcsolja a kimenő forgalmát, de előtte beleszól a mikrofonjába.

– Legyen szíves mindenki befáradni a munkahelyi társalgóba, mert a nagy kivetítőn tíz perc múlva bejátszom a Tolvaj kameráinak felvételeit. Nem lesz ismétlés, csak később, és javaslom a csendes mozizást, mert hangunk is van a képhez... ööö... ugye Mark?

– Igen..., van hang is.

A nyolc irányító tiszt és az öt kutató pillanatok alatt összefut a társalgó előtti folyosón, örült hangzavart kelte. Kís késéssel megjelenik a kinevezett irányító, homlokán verejtékcseppek.

Az előbbi zűrzavar elhalkul, és mindenki bejut a helyiségbe. Egy páran összekapnak, hogy ki ül előre. Mint az óvodában.

Miután mindenki helyet foglalt, jut eszébe Gellernek, hogy a szemüvegét a másik helyiségben hagyta.

Méltatlankodó megjegyzések és röhögés.

Megvárják, majd végre megjelenik a kivetítőn egy sötét narancsvörös horizont, alatta fehérnek vélt hótakaró. Bár a kép erősen remeg, még így is ki lehet venni, hogy a Tolvaj valami alakatlan sötét halomhoz közelít, amelyen néhol vörös izzás látható. A felvételnél rögzítették az irányítóhelyiségben lezajlott eseményeket is, így osztott képernyőn látható volt a két operátor és pár kutató.

Pár perc múlva odaér a közvetlen közelébe és megáll. Ekkorra már sejteni lehet, hogy valami roncsról lesz szó.

– Mi legyen? – hallatszik a földi navigátor hangja (a Tolvajt irányító navigátorok beszédét is rögzítették).

– Ott talán behatolhatunk.

– A kisebbben?

– Nem, ott több száz fok lehet, az nem lesz jó. Próbáljuk meg azt a jobb oldali repedést.

Nemsokára nagy üggyel–bajjal a robot bejutott az objektumba. Az egyik irányítótiszt panaszkodott, hogy a légkör miatt a neurohullámok nem igazán akarnak célba érni, így a behatoló egység időnként önállósítja magát. Bár világítótesteket nem láttak, mégsem volt sötét. Mintha a falak alapból világítottak volna. A folyosószerű helyiséget apró törmelékdarabok borították be, és valami ködszerű anyag gomolygott a légtérben. A padlót néhol bugyogó tócsák borították.

– Mit mondanak a vegyészek?

– Olvadt ammónia és víz... Felette pára. Tyű, barátom, nem lennék most ott.

– Tovább! Az akkumulátorok már csak három óráig bírják. A leszállóegységtől, pedig máris fél órát jöttünk.

Az egyik vegyész okvetlenkedve megszólalt:

– Három óráig? Az előző században jobb aksikat gyártottak már.

– Nem akartunk vele rodeózni. Eredetileg nem is távolodott volna el a Dolbetől, csak a tövében kapirgált volna egy kicsit... De ha megbocsátasz, inkább nézném a felvételt – hadarta el az egyik tiszt.

A harminc méteres folyosó végén érdekes látvány fogadta őket. A folyosó zsákutcának tűnt. Valami érdekes, fátyolos tünemény lehetett a végén a falra vetítve, nagyon ügyesen, mert olyan látszatot keltett, mintha hullámozna a fal. Eleinte kék színben pompázott, ami lassanként átment zöldbe, majd a sárgán keresztül pirosba. Kicsit ijesztő volt a színek ilyen irányba változása, de aztán a pirosból elindult az egész folyamat visszafelé. Miután a jármű kellő közelségben ért talán remélték, hogy történik végre valami, de egyelőre csalódnuk kellett. Semmi más, csak a színek kavalkádja. Bár a kamera felbontása erősen butított volt, még így is látszott, hogy a messziről homogénnek tűnő színek interferencia eredményei,

több részből tevődnek össze, akárcsak a régi televíziók képernyőin.

– Dr. Geller, szeretnénk tudni mi ez.

– Én is – válaszolta a fizikus. – Ha egy kicsit közelebb mehetnénk... nem tudom, most úgy tűnik...

– Mennyire?

– Vagy..., illetve úgy értem, hogy megpróbálhatnánk megsugározgatni. Mérhethnénk rajta diffrakciót, vagy akár egyszerű fényszórást.

Nem volt fényvisszaverése, sem fényszórása.

– Dr. Geller, én ugyan laikus vagyok, de van egyáltalán ilyen anyag? – kérdezte a központi irányító.

– Nemigen – tűnődött a másik, majd gyorsan, szinte katonásan döntött. – Biopsziát!

– Hozzá akar nyúlni?

– Hozzányúlni? Hehe... Megcsiklandoزم. Kitépek belőle egy kis darabot.

– Melyik részből? – kérdezte a navigátor tanácsalanul.

– Ahonnan csak akar – kuncogott az öreg. – Ahogy elnézem, ennek se eleje se hátulja... Gyerünk fiam, csak határozottan!

Az irányító most egy kar szelíd előrenyomásával odább tessékelte a Tolvajt. További manőverezés következett, majd a bugyogó tócsáktól ellepett folyosó legvégén megállt. Itt a henger alakú testből lassan kinyúlt egy csáp, a végén fúróval, és mintavevő automatikával. A csáp óvatosan megérintette a falat (falat?), és közvetlenül utána elképesztő események sorozata indult el.

Az irányító tiszt szinte odafagyott a székebe, és a mellette ülő társa először nem értette, mitől fehéredik el társa keze, amint a kart próbálja visszafelé húzni, arra készítette a Tolvajt, hogy változtasson útirányt. Aztán, mikor a képernyőre pillantott, megértette...

A Tolvaj szépen meglódult a függönyszerű képződmény felé, mintha fel akarná nyársalni, a fizikus meg már várta a recsenést, ami a mintavevő kar letörését jelenti, de ez helyett érdekesebb dolog történt.

– Behúzza!!! Nem bírom megállítani!

Hirtelen elment a kép, helyette a sisterség, amit hangos kiáltások kísérték, mind a felvételtől, mint a társalgóban összegyűlt közönség részéről. Pár másodperc múlva megint visszajött, mire még nagyobb lett a moraj.

– Csendet, az ég szerelmére! – kiabált Geller doktor a hátsó sorokban. – Nézzük már meg, aztán lehet elmélni.

– Mit izgulsz Steve? Te már úgyis láttad élőben az irányítóból. Mellesleg már azt is tudjuk, hogy mi ez...

– Csend! Van, aki csak most érkezett.

A masina egy tágas helyiségbe ért, ami fényesebb, és a hőérzékelők szerint melegebb volt, mint a folyosó. Már mindenki elhitte, hogy egy szimpla ajtón ment át a Tolvaj, aminek a kinyílását nem sikerült rögzíteni, Dr. Gellert azonban nem hagyta nyugodni a dolog. Valami kis gyanúja támadt, de józan esze próbálta egyszerűbb megoldással magyarázni a történetet. Geller azonban lázadt az esze ellen, ez esetben nem volt vevő az egyszerűbb megoldásra. Mialatt a többiek megfordították a holdjárót, hogy legalább utólag megtekintsék az ajtót, ami valahogy kinyílt, ő fogott egy papírt és beszélt a mikrofonba.

– Max, mekkora időfelbontással mérnek a detektorok?

– Úgy tudom, század másodpercenként tudnak mérni..., miért?

– Folyamatos a detektálás?

– Most éppen nem, de...

– Akkor hát legyen az, és... izé... no... hátra arc, vagy mi..., menjünk át azon a nyavalyás ajtón még egyszer. Közben kérem, figyelje valaki a jeladó pozícióját. Gondolom, van ilyenje a Dolbenak – az értetlenkedésre való tekintettel elkezdte a dolgot szájba rágni.

– Egy olyan izére gondolok, ami nyomon követi koordináták segítségével a Tolvaj helyzetét a leszállóegységhez képest... Na ugye... Akkor jó lenne, ha valaki figyelné azt is...

A navigátor megfordította a robotot, majd egyenesen behajtott a függöny erre eső oldalába. Ismét a tíz másodperces szünet, majd kép, és Geller doktor rikácsolása.

– Megvannak az adatok?

– Igen... folyamatos detektálással.

– Nagyszerű, kérem őket.

A doktor pötyögött keveset, majd kirajzoltatta a mért értékeket az idő függvényében.

– Igen, ahogy sejtettem. Hiányzik az átmeneti övezet. A változás pillanatszerű. A hőmérséklet, a nyomás egyik pillanatról a másikra változik, és nincs *huzatja* sem ennek az ajtónak. Ez egy *teleport*!

Az irányító tért magához először.

– Mi van???

– Mondom nincs átmeneti övezet... A változás... teleport. Más nem lehet. Huzat nélkül nem tudunk kinyitni ajtót, ha hidegről megre megyünk, az ajtóban se nem hideg, se nem meleg van, hanem hűvös. Itt mindez hiányzik... Konvekciós zónának kéne lenni, de nincs. Ez egy teleport. De majd a jeladó úgyis igazolja...

* * *

Murtyék zavarodottan pislogtak. A felfedezés öröme és a tudatlanság bánata küzdött bennük. Andy szólalt meg előbb.

– Tehát Dr. Pehjer, hat éve történt mindez, és az Űrhajózási Hivatal félre lett vezetve.

– Igen, ezt kellett tennünk. Először én is szívesen megosztottam volna bárkivel a felfedezést, de perbe fogtak volna munkahelyi titoktartás megszegése miatt. Tapintatosan közölték velem, hogy ilyen speciális esetben mekkora büntetés szabható ki rám. Aztán, ahogy teltek a hónapok, már nem is volt szükségük, hogy meggyőzzenek.

– Várhatóak még meglepetések, doktor?

Pehjer egészen érdekes arcot vágott.

– Ez most mellékes. És azt hiszem, értelme sincs válaszolnom, mert ezek után már nem bíznak bennem. Ha

most azt mondom, hogy nem várhatóak meglepetések, akkor sem biztos, hogy elhiszik.

– Hát ez csodás – csücsörített Andy a lehetetlen helyzetbe hozott emberek módján.

– No mindegy, ezen most ne rágódjunk – vetette közbe Murty. – Szeretném megkérdezni, hogy a beosztásom milyen távlatokat enged meg számomra...

– Itt a részletes munkaköri leírása.

– Teleport, teleport – zúgolódott a mindig nyugodt Andy.

– Honnan tudjuk, hogy a film valós?

A professzor elhűlten nézett rá.

– Mi okom lenne kitalálni ilyesmit?

Közben Murty csendben lapozgatta a Pehjertől kapott dossziét. Andy meg a tarkóját vakarta.

– A jó ég tudja... Kérem, nézze el nekem a gyanakvásomat, de az előző háromnegyed óra, ami egy kicsit meredek volt, okot ad rá.

A Dr. Pehjer távozása utáni napokat Murty egyedül töltötte az irodában, és meglehetősen mogorva volt. Őt ugyan nem utasították titoktartásra, legalábbis nem írtak alá velük semmit, egyelőre azonban még nem látta tanácsosnak szellőztetni a döbbenetes felfedezést.

Egyik délután Andy nyitott be hozzá.

– Szervusz. Szeretném megkérdezni, hogy mire gondoltál, mikor Pehjernek azt mondtad, hogy a közvetlen beosztottadnak óhajtasz megtenni.

Murty megdörzsölte meglehetősen véreres szemét.

– Arra gondoltam, hogy rád bízom az úrhajósokkal való közvetlen kapcsolat fenntartását. Hogy úgy mondjam te lennél az összekötő híd köztem és a kapitány között. Erről jut eszembe, ismered már őket?

– Nem...

– Személyesen én sem. Itt vannak a nevek. Pár szóban összefoglalom. Stanley Scott a kapitány Floridából...

– Őt ismerem!

– ... tizenegy hónap az űrben... Igen? Honnan? – nézett rá testvére meglepetten.

Andy zavartan megvakarta az orra hegyét.

– Nem fontos, majd elmondom, folytasd, kérlek!

Pár másodperc meglepett hallgatás után Murty folytatta.

– Részvétel a FireW űrkomp mentésében, terraformáló kiküldetés a Marson, hogy csak a fontosabbakat említsem. Az első tiszt Tímár Bertalan, egy európai kolléga, az egykori Magyarországból. Majd pedig – lapozgatott egykedvűen. – A navigátor Jay Bonez, egy utahi indián fiú, 26 éves, többszörös bajnok tornász, de mindemellett a szakmai referenciái is lenyűgözőek. A pilóta Borisz Mederow, orosz berepülő, négy hónap űr, a hajómérnök Brian Telbury, fekete tervezőmérnök, eddig három atmoszférikus siklót tervezett. A Nut siklójához is adott tippeket... meg, ahogy itt látom... Mi? Igen... aha, magához a Nut–II–höz is... aha... aha... Akkor még nem is sejthette, hogy valaha repülni is fog vele. Továbbá a hajóorvos és mentés specialista Laura Cobbler Londonból, és végezetül Agnetha Fergusson, a svéd származású pszichológus.

– Ez összesen hét. Nem lesz nekik nagy a Nut? Miért nem lehet több embert küldeni? És miért kell totál különböző nemzetek különböző embereit egymás mellé tenni?

Murty nevetett.

– Gőzöm sincs... Te Andy! Bizonyos szélsőséges diktatúrák már több mint száz éve megbuktak. A nagy létszám ötlete meg talán a takarékoság oltárán vérzett el. Nem tudom. Viszont ezennel átadnám első megbízatásodat. Irány a sivatag, a kiképzőállomás. Hogy mikor indulsz, azt te döntöd el.

– Kösz... ez jó, mert még egy pár dolgot...

– Mondjuk a ma két óra és négy órai intervallumra gondoltam...

– Minek rohanunk? Holnapra itt elrendezek mindent, aztán indulok. Jó?

– Legyen... Andy! – tette hozzá Murty.

– Igen? – fordult vissza az ajtóból, ahová meglehetősen gyorsan indult.

– Honnan ismered a kapitányt?

– Hosszú... Na! Ne nézz már így, lyukat fúrsz a homlokomba! Elég sokáig tartana elmesélni. Mellesleg nem is

lényeges, csak összefutottam vele pár hete. Ismerem még egyetemista koromból...

A Nut-II

A Nut-II, mint űrhajó, korántsem nevezhetett volna szépségversenyre a kategóriában. Egy Hold körüli űrállomáson vesztegelt, 2067-es megépítése óta. Mivel az űrben tartózkodott, az évek alatt egyre csak csökkent az indítási kvótája.

Háromszázötven méter hosszú, száz méter széles és ötven méter magas repülő téglatest volt, és korántsem hasonlított egy klasszikus űrhajóra. A hajótest térfogatának nyolcvanöt százaléka a hajtóanyag tárolására szolgált. Jellegtelen alakját annak köszönheti, hogy közegellenállás nélküli térre tervezték, kimondottan bolygóközi utazásra. Ezért a fedélzetén elhelyeztek két planetáris siklót, ami a bolygók felszínének megközelítését teszi lehetővé. Ormótlansága ellenére a tervezői már az első perctől beleszerelmesedtek. Az éppen arra járónak perceként keresztül tudtak áradozni kecsességéről, légiességéről. Ez olyasféle tulajdonsága az embernek, mint amikor elvesz egy nőt, számára az a nő a legszebb a világon. Mindenkinek a saját csemetéje a legszebb. A Nut-II tervezőmérnökei is így voltak ezzel.

Andrew Majory hűvös napsütésben autózott egy tíz méter magas töltés tetején. Bekapcsolhatta volna a fűtést, de jólesett neki a tiszta levegő a nagyváros fullasztó bűze után. Pár kilométeren belül elért egy drótkerítést, amelyen a következő tábla függött:

*„Észak–Amerikai Űrhajózási Hivatal
Engedély nélkül belépni tilos!”*

Majd egy kapuhoz és egy bódéhoz ért, ahonnan titáni testalkatú, hatalmas fejű, széles vigyorú őr lépett ki.

– Mr. Majory, ha nem tévedek.

– Igen.

– Már vártuk. Felengedem a sorompót, viszont megkérném, hogy parkoljon le. Csak személyzeti sofőrrel közlekedhet odabenn.

Miután leparkolt, sietve érkezett egy rikító egyenruhás néger sofőr, aki kinyitott előtte egy aprócska, nyitott tetejű autót. A sofőr fehér nadrágot viselt, világoskék rövid ujjú pólót, és egy acélkarikát tartott a kezében, amire mágneskártyák voltak feltűzve.

Nem kétséges, hogy itt, mint az egyik nagyfőnököt várták. Kezdte is magát kellemetlenül érezni egy kicsit, ebben a túlon túl megtisztelt mivoltában. Viszont némileg enyhítette első benyomásait a sofőr bőbeszédűsége. Először megkérdezte, hogy körbevezesse-e az állomáson, vagy óhajtja, hogy menjenek egyből a légénységi épületbe. Andy kíváncsi volt mindenre, úgyhogy az előbbit választotta.

A sétakocsizás során megpillanthatta a Pluton–II–t, azt az óriási ürrepülőgépet, ami majd feljuttatja a hét űrhajóst a Nutra. A gigászi monstrum békésen szunyókált a betonon. A számos furcsa épület, és berendezés azonban megeresztette az ő nyelvét is, így öt perc után kellemesen eltársalogtak a sofőrrel. Mintegy húsz perces kanyargás után megérkeztek a légénységi szálláshoz. Sofőrje megmutatta a szobáját, majd beleszólt egy mikrofonba:

– Figyelem, figyelem! Stanley kapitányt várják a bejáratnál!

Azzal elkészönt, és közölte vele, hogy a szolgálati helye a bejárat melletti nagy szürke épület első emeletén található.

Andy leült, és szokásához híven komótosan megvizsgálta a berendezést. Porózus műanyagból készült falak, egyszerű tapéta, és minden tárgy a legpuritánabb fajtából való volt. Tipikus funkcionalista helyiség. A kiszélesedő hallt, ahol csücsült, hosszú folyosó követte jobbra-balra ajtókkal, a végében pedig padlótól plafonig ablakot építettek. Az első ajtóra a folyosón az ő neve volt felírva.

Felállt, odament az ajtóhoz, majd benyitott.

Ekkor hirtelen átszaladt valami (valaki?) az agyán.

Meglepetten nézett szét, de semmi. Lenyomta a kilincset és benyitott a szobába. Kissé áporodott volt a levegő, így hát ablakot nyitott, de arra ügyelt, hogy a tágas nappalit szemmel tarthassa.

– Tehát megint... Nagyszerű. Kicsit várhatnátok most ezzel.

– Kivel beszélget Mr. Majory?

Az ajtóban egy sportos testalkatú, barna bőrrű fiatalember állt, szerény mosollyal az arcán, és egy harmadik személyt keresett a helyiségben.

Ami viszont most történt, az fölöttébb furcsa volt Andy számára. Látogatói azzal a lendülettel elszeleltek, mint ahogy jöttek. Jay meg furcsa pillantást vetett az ablak felé, majd vissza Andyre, mintha szellemet látott volna.

„Mi a fene???”

– Jay Bonez vagyok uram, a navigátor. A kapitány jelenleg a dekompRESSZIÓS szobában van. Egy fél óráig nem jöhet még ki.

– Andrew... Az *uram* nem kell.

– Értem. Behoznám a csomagjaid.

Azzal felkapta Andy nehéz bőröndjeit, és szinte parolázva indult el velük. Majd felmentek a másodikra, és egy táblával ellátott ajtón léptek be.

„Személyzeti vezető”

– Megkérhetnék, hogy kapcsoljuk ki a klímát? Jól esik ez a száraz levegő.

– Persze.

A kapitány érkezéséig hátralevő idő szinte szótlánul telt el. A sofőrrel ellentétben a félvér navigátor elég szűkszavú fickónak bizonyult. Néha elsétált az ablak előtt, hozott teát Andynek, és udvariasan fel is tett egy-két kérdést, de szemmel láthatólag igyekezett tartani a távolságot a főnökkel szemben. Talán az életkor vagy az indián származás tette, ki tudja. Okos fekete szeme lopva méregette néha őt, és ez már kicsit kellemetlenné kezdett válni, de nemsokára léptek hallatszottak,

és az ajtóban először megjelent egy váll, majd szinte másodpercek teltek el, mire megérkezett hozzá a fej, végül a másik váll. Ez az ember testvérek között is úgy nézett ki, mint egy felegyenesedett gorilla. A két méteres magasságát meleg barna szeme, és mosolya tompította. Határozott kézfogás után határozott basszushangon bemutatkozott a kapitány.

– Nini! Mit tesz a véletlen! Mi járatban Andy? Nyilván már ismeritek egymást a navigátorommal. Ügyes fiú, csak kicsit hátba kell csapkodni, hogy a hatalmas tudását meg merje mutatni, ugye fiam? – villantotta fogsorát a félszegen mosolygó Jayre. – De menjünk át a nappaliba, talán már ott vannak a többiek.

A nappali barátságos, széles helyiség volt. Túlkomfortizálásnak semmi nyoma, szigorúan csak a pár legszükségesebb bútor a falakhoz és néhány szék volt az asztal mellé állítva. Az asztalnál két nő és három férfi ült. A kapitány sorban bemutatta őket.

A magyar származású, szúrós tekintetű első tiszt ült a jobb szélen. Szívós, vékony testalkatú, kemény csontú, negyven év körüli bajuszos férfi. Mellette Agnetha foglalt helyet, a gyönyörű svéd pszichológusnő. Majd a nagytermetű néger tervező, félig meddig a hajó atyja. Azután az ötven év körüli, enyhén kancsal orosz pilóta, akinek haja, bajusza, szakállja teljesen megadta magát a ravasz emberekre jellemző ősz színnek. Az asztal másik felén pedig a szép, de szomorkás arcú doktornő, Laura Cobbler foglalt helyet.

– Mint tudjátok – szólalt meg Andy, miután helyet foglalt. – A földi irányító engem bízott meg vele, hogy az expedíció alatt tartsam veletek a kapcsolatot. Ha nem haragszotok, a közvetlen hangnemet megelőlegezem magamnak, mert elképzelhető, hogy lesz olyan helyzet, ahol a túlzott alakoskodás csak lassítja az információcserét. Másrészt pedig nyolcunk között azt hiszem, hogy Borisz lehet a legidősebb, ezért szintén kénytelen vagyok az engem megillető hangos és katonás „uram”-ról lemondani.

Itt egy páran elmosolyodtak.

– A hivatalos dolgok szerintem nyugodtan várhatnak, előtte szeretnék egy kicsit megismerkedni veletek.

Az ismerkedés alatt Andy gondosan megfigyelte az embereit. Brian igazi mókamester. Örült neki, hogy lesz köztük egy könnyed figura, mert az ilyen jól jöhet a szorult helyzetekben, mint feszültségoldó. Jay egy kicsit gátlásos, amit a színpadias külseje is okozhat. Van, akinek a kellemes külső csak nyűg, mert ezzel kénytelen kitűnni embertársai közül. Ahogy figyelte, ez vonatkozott a navigátorra is. A pszichológusnő viszont ennek az ellentéte. Nagy titokzatos, kék szemei állandóan mosolyogtak, hosszú szőke haját pedig látványos kontyba csavarta. Mikor a doktornő szólalt meg, Andynek jelzett a hatodik érzéke, hogy megvan a csapat lelkileg gyenge pontja. Ezt látni nem lehetett Laurán, csak érezni a viselkedésén. Az ilyen emberek, mint ő, vagy nagyon strapabírók, vagy nagyon sérülékenyek. Alacsony testalkatú, vékony, hosszú fekete hajú kis nő volt. Szája keskeny, de kecses, szeme fekete, mint az éjszaka. Hangja vékony madárhang, szinte éneklő. Homlokán egy alig észrevehető kis heg búj meg, ami titokzatossá tette arcát. Fekete szemüvege kiemelte arca vonalát, és azzal, hogy hordta, érdekes kettősséget juttatott az ember eszébe. A huszonegyedik század vége felé a szemsebészet fejlődésével eltűntek a gyengén látó emberek. Ha valaki szemüveget hordott, annak jelentése volt. Vagy félt a műtéttől, vagy szeretett szemüveget hordani, mert jól áll neki, vagy pajzsot akart emelni a világ elé. Andy egyelőre még nem tudta eldönteni, melyik az igaz Laurára. Az oroszról túl sok mindent nem lehetett megállapítani. Magabiztos, tapasztalt veterán pilóta, aki az évek során nagypapa lett, így teljes lelki nyugalommal és gyakorlatilag vesztenivaló nélkül vág neki a majd másfélmilliárd kilométeres távolságnak. Enyhe kancsalsága látszólag cseppet sem zavarta. Stanley higgadt, megfontolt, választékos beszédű, irányításra alkalmas embernek bizonyult.

– Ha jól tudom Andy, van egy testvéred, akivel közvetlen munkatársi kapcsolatban állsz majd. – Jegyezte meg az orosz.

– Már állok. Murray Majory gyakorlatilag a főnököm, és az ő kérésére vagyok most itt.

– Mikor adhatunk be eszközigényt? – kérdezte Agnetha.

– Amint megkapom a költségvetési keretet, a hivatal kijelöl egy összeget az efféle igényekre. Bár a lista már most összeállítható. Nem hinném, hogy a hivatal szűkölködne anyagiakban. Ha pedig netán túlcsoordulnának az igények, akkor sem hinném, hogy kihúznának a listáról valamit.

Benyúlt a táskájába és az asztalra tett egy mappát.

– Ebben a fedélzeti holmik jegyzéke van, senkit nem kérek, hogy olvassa el. Emberfeletti teljesítmény lenne. Viszont arra mindenkit megkérek, hogy mielőtt beadná az eszközigényét, keresse ki nem szerepel-e már a jegyzékben. Nem lesz nehéz, mert alfabetikus. Ha kell, elküldöm elektronikus formában is. Nem is tudom, hogy eddig miért nem tettem meg.

A pszichológusnő kézbe vette a listát, majd belenézett, hosszú szótlanúságba merülve.

Laura figyelmesen hallgatta a többieket, Bertalan és Jay úgyszintén. Stanley, Boriszon és Andyn kívül a többiek csak elvétve szólaltak meg.

* * *

Estére sem fejezték be a kiképzőrészlegek körbejárását. Jay és Brian vállalta, hogy megismerteti Andyt azzal a sor furcsa kütyüvel, ami ahhoz szükséges, hogy valakiből űrhajós lehessen. A nyomáskamrától a centrifugán át a súlytalanság szimuláló medencéig minden volt itt.

– Az ott a „forgató”. Mi csak így hívjuk – mesélt a mérnök. – Stanley utálja, mert nem bírja a gyomra. A lényege abban áll, hogy nem látni ki belőle, viszont a belsejében van egy képernyő, amire képet vetítenek. Ez a kép viszont nincs szinkronban azzal, ahogy mozog. Egyszerű tengeribetegség előállítására alkalmas, jobb, mint a szódobikarbóna.

– És mikor kerül egy asztronauta abba a helyzetbe, hogy a szeme a teste mozgásától eltérő irányú mozgást jelezzon?

– Ó, hát ilyen kérdéseket ne tegyél fel, légy szíves. Azt, hogy miért pont ezeket a tréningeket végezzük, nem mindig tudjuk, de, hogy őszinte legyek, nem is érdekel. Engem csak az izgat, hogy ott lehessenek a hajócskákon végre.

– Értem...

Ahogy így sétáltak, Andy szépen lassan ráébredt, hogy mégsem lehet fenéig tejfel egy leendő asztronauta élete. Pár tréningeszközt akármelyik középkori kínzókamra is megirigyelhette volna. Az alkalmatosságok nagy része a fizikális felkészítést szándékozta segíteni, azonban a második emeleten szabályos tantermekbe léptek be, ahol csillagászatot, bolygótant, fizikát, kémiát és biológiát tanítottak az asztronautáknak. A folyosókon nagy emberek képei sorakoztak, úgy, mint Ptolemaiosz, Giordano Bruno, Kepler, Kopernikusz, vagy Galilei. A fizika terem falán Newton, Neumann, Bolyai, Einstein és Teller nézett le az arra járóra. Egyel arrébb Mengyelejev, Bohr, Rutherford, Curie, majd a biológiateremben Szentgyörgyi, Fleming, Rodgers.

Estefelé felmentek az obszervatóriumba, ahol egy kis csillagnézéssel fárasztották ki magukat kellemesen.

Kapcsolatok

Pár nap múlva este Andy szokásos teendőit végezte számítógépe előtt ülve, mikor furcsa érzés kerítette hatalmába. Szokásos látogatói érkeztek meg. Mintha csak a kiképzőközpontban történt hirtelen lelépésük után eszükbe jutott volna, hogy valamit itt felejtettek. Más volt az érzésük, mint eddig. Igaz, sosem keltettek kétszer egymás után ugyanolyan érzést, mint ahogy visszatérő rémálmaink sem hatnak ránk mindig ugyanúgy. Ez esetben ráébredhetnénk, hogy csak rémálmok, és nem érvényesülne a lényegük.

Kis ideig bámult a vízfokra, majd levette a térszemüveget. Felállt és kinézett az ablakon. Ideiglenes szolgálati lakása a nyolcvannyolcadik emeleten volt, viszonylag szerencsés

helyen, ami azt jelentette, hogy nem egy elárvult torony, vagy egy másik ablak volt az ő ablakával szemben, hanem hangulatos tetőteraszok és zöld függőkertek. A helyiségben ódivatú tárgyakat pakolászott szét, így igyekezett személyiségéhez illeszteni azt. Most egy kitömött bagoly nézett vele farkasszemet...

Itt és most a farkasszem kifejezésből a farkasnak volt nagyobb súlya... Farkas. Szürke.

Szétkergette szárnyaló asszociációit, majd kiment a konyhába és kivett egy palack vizet a hűtőből. Töltött, majd a szájához emelte a poharat. Vér. Kellemesen hűsítette a torkát az enyhén édesített víz. Úr. Fekete.

Visszaült a géphez, de nem tudott a munkájára koncentrálni. A vekker szerint három órán keresztül csak írt. Finom szöszmötölést érzett az agyában, mintha valaki kutatna odabenn. Ez ismét gondolkodóba ejtette.

„Mit kerestek?”

De válasz, mint mindig, most sem jött. Nem is várt. Úr! Úr! Sötét!

„Kisegér rágja a sajtot. Rágja az agyam... Aztán kifolynak a gondolataim. Lefolynak a földre és szabad préda lesz. Aki kapja, az marja.”

Ledőlt a kanapéra. Magára húzott egy pokrócot, mert borzongott kissé. A háttérből halkán morajlott a város zaja. Nem is zavarta, mert ütemes zajokból állt össze, nem hirtelen erősödő és halkuló hangok tánca szólt. És hiányoztak a magas frekvenciák, távoli kopogásokból, motoszkálásokból állt...

„A szőnyeg beissza. A szőnyeg egy tolvaj. Gondolat tolvaj. Így a szőnyeg lesz a tudás örököse, okosabb, mint én, mert jobban tudja rendezni a gondolatait, ami azelőtt az enyém volt, de már nem az, mert az egérke kirágta az agyam, lyukasra, és a fülemen kicsepegték... És sok-sok emberrel csinálta már ezt a hotelegér, és mindenkinek csak folyik ki az agya a szőnyegre... Jó lenne, ha nyomon tudnám követni a gondolataim, hogy mi csepegett ki, de ha még tudok gondolkodni, akkor mégsem ürültem ki teljesen. Amire gondolok, vajon zavarja-e a tolvajokat?”

Megpróbált nem gondolni semmire. Valami tíz másodpercig ment. Aztán eszébe jutott, hogy *krumplibogár*. Na! Még egyszer.

Nem, ez sajnos nem fog menni... Nem lehet semmire sem gondolni. Valami mindig az eszünkbe jut. Ez kényszer...

Közben finom melegség futott végig az arcán, és furcsa fények villóztak. Szabályos időközönként. Valahol jár, ahol a szemébe világítanak idegesítően zseblámpákkal. A lámpák maguktól repülnek. Közben kis gondolatfoszlányok tekerednek le gondolatgombolyagokról. Gondolatgombolyag. Gondolatgomolyag. Gondolatgomb. Gondolatdomb. Gondola. Evező. Kalap...

És már nem is az arcát, hanem a nyakát melegíti a fény. Nagyon közel lehetnek a lámpák, mert kezd kellemetlen lenni, ezért el is fordul.

Arra ébredt, hogy a tarkóját süti a reggeli napfény, amit egy ablak előtti szélrángatta rongydarab szaggat meg... Szabályos időközönként.

Délután Helenánál járt a harmadik hipnotikus kezelés lefolytatása céljából. Az első perctől kezdve volt köztük valami, amit egyikük sem tudott megmagyarázni. A harmadik hipnózis ugyanolyan eredménytelennek bizonyult, mint az első kettő. Csak több lett a kérdés.

Volt ugyan egy visszatérő motívum, ami mindig a planéták közé hívogatta őt, de a lényeg előtt mindig vágás volt.

Amikor vaksötétben a kezünket előretartva botladozunk, arra ügyelve, hogy nehogy hasra essünk, ahhoz hasonlatos érzése volt Andynek is, miközben a nő hangját hallgatta a kanapén fekve, csukott szemmel. Van, aki a szemeit félti, van, aki a fogait, van, aki az orrát. Jó, hogy eme tartozékaink védelmében van mit előrenyújtani, a dolog fizikális értelmében, de mi van akkor, ha valaki a tulajdon elméjét próbálja megvédeni? Mit nyújtson ki olyankor? A legtöbb ember félelmeit nem más emberek vagy élőlények szülik, hanem megmagyarázhatatlan dolgok. Amit nem ismerünk, az mindig ijesztőbb annál, mint amit gyarló agyunkkal fel tudunk fogni. Vegyük például a sötétséget! Gyermekkorunk félelmeit.

Sok emberben megmarad a szorongás, ha egy sötét szobába lép. Élete végéig. Pedig ha következetesen gondolkodunk, és megszemléltük a szobát, mielőtt eloltottuk a lámpát, biztosak lehetünk, hogy ott nincs rajtunk kívül senki, ez esetben pedig egy földrengésen vagy egy hirtelen támadt szívrohamon kívül nem tehet kárt bennünk az anyagi világ.

Ez megközelíthető máshogy is. Gyermekkorában beléhasított a felismerés, hogy szinte biztosan belegolyózik abba, ha ezek után félpercenként eszébe jut ugyanaz a dolog. A probléma annyira kézenfekvő, hogy szinte senki nem gondol rá. De teszem azt, ha almát eszem, mi történik, ha képtelen vagyok ezek után elfelejteni azt, hogy alma. Nem magát a szót, nem is azt, hogy almát eszem, hanem ott *azt* a bizonyos almát. Akkoriban félt az estéktől, mert elalvás előtt vészesen belelovalta magát néha ebbe a problémába, aminek az lett a következménye, hogy reggelenként karikás szemmel ébredt – ha aludt egyáltalán.

A szeánsz végeztével egy közös ebéd után mindketten mentek a dolgukra. A férfi azon gondolkodott, hogy vajon tapintatlanság lenne-e a nőt egy kellemes vacsorára invitálni legközelebb a lakására, de úgy döntött, hogy felesleges sietni. Mit sietni? Van-e egyáltalán értelme a dolognak? Munkakapcsolat van köztük, vagy esetleg más is? Nem tudta egyelőre megítélni. Kétszer ebédeltek együtt, azt is csak azért, mert a második regresszió után Andynek megkordult a gyomra, de úgy, mint a déli harangszó. Mire a nő megkérdezte, hogy éhes-e. Andy nem hagyhatta ki a lehetőséget, és ígent mondott, majd az íránt érdeklődve, hogy lehet-e valahol enni az épületben felemelkedett a székből.

Szintén a találka ellen szólt az, hogy a rengeteg tennivaló, amit a hivatalban rábíztak, bármelyik pillanatban elszólíthatna volna, ezért felelőtlenség lenne olyat tenni, ami esetleg nem úgy sülné el, ahogy kéne.

Délután leautózott a tengerpartra, mert Murty felhívta, hogy aznap már nincs értelme bemennie. Langyos szélben sétálgatva egykedvűen dobálta a kavicsokat a fodrozódó vízbe.

– Mikor érsz haza? – kérdezte Meggie a vízfőnnyel.
– Tíz perc – jött a válasz Murty autójából.
– Csak azért kérdeztem, mert a Palm Avenue-n
helyszínelnek. Valami turistabusz belerohant egy árokba.
– Akkor tizenöt.

Murty nemsokára hazaért.

A nő kedves kis macska módjára bújt oda hozzá a hosszú
nappali heverőn.

– Min gondolkodsz?

A férfi csücsörített, majd ránézett a nőre. Először
értetlenül, majd bocsánatkérően elmosolyodott.

– Semmin. Elaludtam.

– Akkor mit álmodtál?

– Még nem álmodtam, csak... tudod, mikor kezdünk
belemenni az alvásba, és úgy örvénylik az a sok dolog...

Két ástás után folytatta.

– Fáradt vagyok. Holnap nagy nap lesz. Megérkezik három
mérnök abból a csapatból, akik annak idején a Nut fedélzeti
egységét tervezték. Gyanítom, hogy engem kérnek meg rá,
hogy készítsem elő az utazásukat.

– Milyen utazásukat? – kérdezte Meggie nagy szemekkel.

– Személyesen óhajtják megtekinteni a fedélzetet, hogy
kedvükre beleköthessenek bármibe.

A nő nem szólt semmit.

– Ez alapján véve jó.

Egyre nagyobbak lettek a szünetek, egészen addig, míg
Meggie is elálmosodott, és elvonultak nyugodni. Mély csönd
borult a szigetre, szinte hallani lehetett a fák sóhajtásait. Az
égen ragyogtak a csillagok, és messziről nézve a vízből
kiemelkedő vidék egy hatalmas zátonyra futott bálnára
hasonlított.

A kontinens ezzel ellentétben nyüzsgött. A nappali
unalomban kornyadozó rengeteg turista most kezdett
feléledni, és szép lassan megteltek a tengerparti

szórakozóhelyek és ivók teraszai. Ebben a nyüzsgésben sétált a kocsija felé Andy.

Ránézett az órájára. Fél tíz.

A zsebében matatva rátapintott a lényegre. A lényeg egy névjegykártyaként öltött alakot az alábbi szöveggel:

„*Helena Zant*
Pszichoterapeuta
433-2667-1
BXJ-43-233/C”

A kocsijához érve bemondta a számot. Egy perc is eltelt, mire kivilágosodott a képernyő, és megjelent Helena, nedves hajjal, melegítőben. Nem lepődött meg.

– Baj van?

A férfi zavarban volt, de szája szélén mosoly bujkált.

– Nem... baj nincs. Hmm... Kellemes idő van itt a parton. Hallod ezt a nyüzsgést?

– Ha jól sejttem, el akarsz hívni.

– Nincs értelme egy pszichológust átverni.

A nő felhúzta a vállát.

– Miért? Lehet, hogy sikerül.

– Nos, hát akkor csak azért hívtalak, hogy jövő héten kések, mert...

– Értem. Induljak, vagy feljössz értem most? – vágott a szavába.

– Megyek.

Nemsokára stoppolt a háztömb előtt valahol a kilencvenedik emelet magasságában. A nő ott várta teljes boszorkányságával, minden természetfelettségével, hogy amint kilép a kocsiból, azt az ismerős delejt érezze, amit már az első találkozásukkor.

* * *

Messze a sivatagban, az űrhajózási központ kiképzőrészlégén az esti órák vagy pihenéssel, vagy

beszélgetéssel teltek. A fárasztó kiképző vagy oktató foglalkozások miatt már senkinek nem volt túl sok kedve a szórakozáshoz, amit mondjuk a heti egy kimenő nem is nagyon tett lehetővé.

Agnetha a hosszú lista felett görnyedve keresett valamit a sorok között, mikor az indián navigátor jelent meg mellette egy csészével. A nő egy kicsit megijedt, mivel nem látta a sötétben settenkedő alakot.

– A fene az őseidet, Jay! – szólalt meg a háttérből Brian, aki a szomszédos kanapén éppen szunyókálhatott, és most felriadt.

Aztán borzas fejfel feltápászkodott, és akkorát ásítva, mint egy víziló, rápillantott a falióra.

– Bár ahogy az időt nézem, inkább jó is, hogy így ránk ijesztettél, mert a végén még reggel ébredek fel. Mentem csicsizni. Szép álmokat!

Jay leült a nővel szemben, és elé tett egy csésze meleg valamit, aminek rendkívül gyanús szaga volt. Agnetha kimondottan kellemetlennek érezte a szagot, de nem akarta Jayt megsérteni, így burkoltan érdeklődött, hogy éppen mivel óhajtja megitatni.

– Ez egy főzet. Elég nehéz volt szereznem. Kiskoromban ittam még Utahban. Mit keresel egyébként?

– Nagyítót – emelte a szájához a nő a bögrét, és meglepődve tapasztalta, hogy a szaggal ellentétben az ízzel nincs gond. Miközben itta, valahogy a sajtok jutottak eszébe. Majd Jay egy kicsit értetlenül nézett rá, így sietve hozzátette:

– Nagyító. Lupe. Nagyítónak mindig lenni kell. Te megnézted már ezeket?

– Nekem nem nagyon kell semmi. Ami kell, az be van építve a hajóba. Néhány adó–vevőre lesz majd szükség a felszíni munkához, az viszont van, megnéztem.

Még beszélgettek egy darabig, aztán a nő kezdett egyre laposabbakat pislogni, és miután megköszönte az innivalót, elbúcsúzott estére.

A hálószoza felé menet tűnődött csak el rajta, hogy Jayt még ennyit beszélni talán sosem hallotta. Aztán elnehezült a

feje és nemsokára már az álom puha szárnyain ringatta magával a vaputu, az utahi indiánok álomfőzete.

Előkészületek

Ted irodájában a szokásos feszült hangulat uralkodott, mikor Mutry belépett. Az öreg éppen a japánokkal vitatkozott, abban a reményben, hogy nagyobb munkatempót tud beléjük diktálni.

– ... értem, értem, de nekem jövő héten képen kell lennem – affektált a holofonnak. Nem akarok udvariatlan lenni, de a múlt heti érkezésük óta nem túlzottan törték magukat. Most viszont itt van a személyzeti vezetőm, ha megbocsátanak. – Azzal kikapcsolta a készüléket.

Murty szánakozva nézett rá.

– Végem van fiam... Ezek... ezek nem tudom, minek vannak itt. Valahová pénzt kellett elcseszni. Biztos, hogy erről van szó.

– Ne mérgelődj, vannak azért jó hírek is!

– Hallgatlak.

– Andy tegnap beszélt telefonon Nevadával, és közölte vele Stanley, hogy a legénység csúcsformában van.

Ted bután nézett el a feje fölött egy fix pontra.

– És? Ez a minimum nem?

– Ne légy már ilyen. Próbáld már meg a pozitívumokat is észrevenni!

– Te csak ne izélgess itt engem. Egyébként meg tudod, hogy csak morgok.

– Tudom, és biztos okod is van rá. Inkább képzeld magad Pehjerék helyébe. Ugyanis ma este hozzák napvilágra a 69-es titáni incidenst. Ha figyelembe vesszük, hogy majd hat éven keresztül titkoltak egy korszakalkotó felfedezést, a közvélemény reakciója tuti sokkoló lesz.

– Inkább a közvéleménynek lesz sokkoló. Szegény közvélemény. Nem tudom, hogy fogja túlélni ezt az évet,

tekintettel arra, hogy egy hete még azt kellett megtudniuk, hogy a Titánra ember megy.

– Legalább nem fognak az emberek az unalomtól meghalni. Gondolkodtál már azon, hogy mennyire nincs az embereknek dolguk mostanában? Minden adott, csak be kell menni napi négy órát dolgozni, aztán a házi robotok mindent elvégeznek..., mi van? Mit nézel így rám? Nyugi nem akarok ebből kihozni semmit, csak elkalandoztam.

Az asztalra dobott egy memóriakristályt.

– Ezen a mérnökök véleménye van a Nutról. Ha gondolod, nézz bele, de egyetlen értelmes mondat van rajta, miszerint a „Nut–II interplanetáris űrhajó indításra alkalmas állapotban van. Kisebb javítások szükségesek”

– Nagyszerű. Ha az űrhajó és az űrhajósok is jól vannak, akkor semmi gond. Menjünk enni. Várj, kikapcsolom ezt a vacakot! – odahajolt a holofonhoz.

– És ha keresnek?

– Ezt akarom elkerülni.

Együtt ebédeltek hármasan Andyvel. Ő a szokásostól eltérően bőbeszédű volt, folyamatosan ontotta az adatokat a hét asztronautáról, gondosan kielemezve a jellemüket. Murty valamit megsejthetett, mert ő viszont – szintén a szokásostól eltérően – feltűnően szótlan volt, és néha lopva rápillantott. Ha nem lett volna ott Ted, nyilván rákérdez, hogy ki az illető. Mert abban biztos volt, hogy nő van a dologban. Nyilván Andy is észrevette, hogy a bátyjának leesett valami, mert hirtelen visszafogta magát, mint a zavarba jött kisgyerek, mikor a szavai mögött huncutságot sejt az anyja.

Ebéd után Murty nem bírta magát türtőztetni, és rákérdezett.

– Mi újság az életben Andy?

A másik alig bírt a bujkáló mosollyal az arcán.

– Amikor így vigyorogsz, az rendszerint azt jelenti, hogy komoly változások történtek a magánéletedben.

– Ne tegyünk elhamarkodott kijelentéseket. Egyelőre csak együtt ebédelgetünk Helenával... A pszichológusommal. És tegnap... De ne legyél már ilyen furkó...!

- Én vagyok furkó? Te beszéled itt ki a nőügyeid!
- Most meg pimasz vagy. De azért kösz...
- Mit?
- A tippet...
- Ugye, hogy nem is volt olyan rossz ötlet?
- Nem!

* * *

A nevadai kiképző központ napsütötte üvegházában Jay és Agnetha éppen napfürdőzött - lévén, hogy az üvegfal és a klímaberendezés dacolt azzal, hogy odakint az éghajlati adottságok ellenére tíz centis hó borított mindent - mikor a kapitány megjelent az erkélyen. A legénységi szállások mellett kis kertet rendeztek be, hogy a kiképzés alatt minden kényelmi igényüket ki tudják elégíteni az asztronauták két nagyobb megterhelő program között. A ligeten kívül volt uszoda, miniatűr mozi és tekepálya. Tehát aki többször is idetévedt, meglepődött, hogy a rejtett zugokban azért van kényelmi tevékenység.

– Hé, úrhajósok! Vár az orvos! – kiáltott be valaki a konditermek felől.

A kéthetenkénti kötelező orvosi vizsgálat következett.

– Brian, mintha felhívták volna a figyelmed a múltkor, hogy túlsúlyos vagy. Mennyi is pontosan? – csipkelődött Laura.

– Százhét... Mitől félsz? Nem bír majd el a Pluton?!? Másrészt ezt nézd! – azzal bepózolt, mint egy profi testépítő, és feltúrta a rövid ujjú inget, hogy imponálóan játszadozzon a bicepszével.

– Lenyűgöző, igazán... no menj, mert téged szólítanak!

A néger belépett az ajtón, ami alatt egy kicsit le kellett hajtania a fejét. A doktornő különös mosollyal nézett utána.

– Minek küldenek két méteres embereket az űrbe, mikor minden űrkabin olyan szűk és alacsony? Stanleyvel ketten három normális méretű embert is kitesznek.

Az orvosi vizsgálatot követően gyors ebéd következett, majd a két órás csendes pihenő után edzéssel folytatódott a nap. A kitartást igénylő megterheléseket most is Jay bírta legjobban. A háromezer méteres futás végén már ki is fújta magát, mire a mérnök és a bajuszos pilóta beért. Az erőnléti gyakorlatokban viszont verhetetlen volt Brian. Amilyen hirtelen és bőbeszédű volt, a konditeremben annyira megfontolt és alapos.

Az edzés után Stanley megbeszélésre hívta össze őket, ahol beszámolt arról, hogy a hajót indításra alkalmasnak találták. Az indítás időpontjára Bertalan kérdezett rá, de a kapitány közölte, hogy pontos időpontot még nem tettek közzé.

– Valószínű, hogy csak az indulás előtti napon fogjuk megtudni.

Szó volt az étrendről, amit kifejezetten Brian miatt hangsúlyozott. A néger mérnök csak legyintett. Látszólag jól megvolt azzal a tíz kiló súlyfeleslegével.

– Estefelé beszélek holofonon Andyvel, addigra kérném mindenkitől az eszközigényét. Azt mondta, hogy nincs felső határa a költségvetésnek, de próbáljon mindenki a földön járni.

– Akkor a szauna nem fér bele mi? – kérdezte Brian fájdalmas arccal. A kapitány egy pillantással elintézte.

– Én csak akkor tudok igényt beadni, ha előtte kapok listát a sebészeti eszközökről külön – mondta Laura. – Azon a listán, amit adott, bármit ki lehet keresni, viszont képtelenség fejből elsorolni, hogy mi is kell egy műtőbe. Tehát ez esetben pont fordítva kell eljárunk. Ha van listám, meg tudom nézni, hogy mi hiányzik.

– Értem – válaszolt a kapitány. – Mindenképpen közlöm vele. Még valami fontos? Nincs? Akkor én most elvonulok.

– Gyere Borisz, nézzük át a hajó tervrajzait – szólalt meg Brian, majd összecsapta a tenyereit, amiktől Laura elejtette a mappát, amiben többek között a műtője alkatrészei voltak elbújva.

* * *

A Nut-II pár éve már a Hold körül keringett, és csak arra várt, hogy roppant hajtóműveit felmorgatva elinduljon az eddigi legnagyobb útra, amit ember megtett a Naprendszerben.

A startot azonban többször is elhalasztották. Volt úgy, hogy a pénzügyek, máskor személyi problémák miatt. Kétszer volt szükséges a korrekciós hajtóművek beindítása, a keringési pálya kisebb kiigazítása céljából.

A mostani rekonstrukciókat pedig kisebb–nagyobb meteorok okozta sérülések tették szükségessé. Gyakorlatilag az egész burkolat cserét igényelt, amiért az üzemeltető államok a hajukat tépték, mondván sokkal kellemesebb valamit a használat után rendbe tenni, mint szó nélkül nézni, amint tétlenségében tönkremegy. Több pert is indítottak, de a dolog megoldatlanságán ez sem segített. Úgyhogy most a monstrum felszínét vadonatúj, csillogó fém–, kerámia–, és műanyaglapok fedték. Az űrhajó felkészült első útjára. Több mint háromszáz mérnök és technikus dolgozott rajta fél évig a súlytalanságban.

Egy űrkikötőben pont fordított volt a helyzet, mint egy tengerparti kikötőben. Ha repülőről pillantunk le egy ilyen városra, a hatalmas kikötőben pihenő aprócska hajókra lehetünk figyelmesek. Itt fenn, a Holdtól pár száz kilométerre a hatalmas hajó mellett aprócska kikötőt láthatunk. Pedig a Nut nem volt nagyobb egy jól megtermett tengeri járműnél, a kikötő volt az, ami eltörpült mellette. Furcsa látvány volt, ahogy a háromszáz méteres űrhajó kapaszkodik abba a tűzemeletnyi repülő háztömbbe. A valóságban pedig mindketten kapaszkodtak a Holdba.

Szinte sajnálta a szemlélő a kikötőt. Több éven keresztül vigyáz a monstrumra, aztán az gondol egyet, lerázza béklyóit, és egy hatalmas ugrással nekiindul a végtelennek. Ő pedig csak rója örökös köreit, mígnem ócskavas lesz belőle. Nem suvickolják ki a nagy út előtt, ha már sajnálják rá a pénzt, hálátlanul megbillentik, hogy hatalmas csörömpöléssel lezuhanjon a Holdra, és ott lelje halálát.

Az állomást jelenleg a Holdon élő telepések üzemeltették. Gyakorlatilag rajtuk kívül nem volt több ember az égitesten. Rajtuk, és a bányászokon kívül senki nem vágyott a mindig sötét égboltra, az örök szélcsend birodalmába. Távolsága és drágasága ellenére is sokkal népszerűbb volt a Mars, ahol már jó néhány család élte mindennapjait. Voltak gyerekek, akik már a vörös bolygón születtek. Sokan azt tartották, hogy az ember nem bírja majd a bezártságot a gigantikus átlátszó kupolák alatt, valamint az égbolt állandó vörös színét és a kisebb gravitációt.

Tévedtek.

Az emberiség ismét bebizonyította, hogy képes alkalmazkodni.

* * *

– Hívtál – lépett be Andy testvére irodájába.

– Igen, mégpedig azért, hogy közöljem: egy hét múlva start!

Andy szeme elkerekedett.

– Hogyhogy? A japánok aktivizálták magukat?

– Ezek szerint – vont a vállát a másik.

Közben Andy kinyitotta az ablakot, és cigarettát sodort.

– Kérsz?

– Nem, kösz... vagy tudod mit? Most kivételesen.

Békésen pöfékelgettek, mikor Ted lépett be az ajtón. Megbotránkozva tette csípőre a kezét.

– Azért ne csináljunk már kocsrát e magasztos falak között jó?

Murty felemelkedett a székből.

– Lazíts főnök! Most közöltem a hírt Andyvel.

Tednek lila lett az arca.

– Nem megmondtam neked – kezdte suttogva –, hogy egy árva szót sem senkinek? Ha ez kitudódik, engem meghurcolnak.

– Nézz már rá! Ha nekem mondtad, az olyan, mintha neki mondtad volna – mutatott Murty a hasonmására. – Ha

kitudódik, majd azt mondjuk, hogy átvértünk, és ő ment be az irodádba helyettem.

– Hülye!

– És a magasztos falak...? – húzta össze a szemét Murty. – Egyébként mi járatban vagy Ted?

A testes főnök lehuppant az egyetlen üresen maradt székbe. Gondterheltnek tűnt, mint mindig, de most egy csipetnyi lelkesedés is lángolt a szemeiben. Borongós hangulata egy pillanat alatt átcsapott jókedvbe, mikor eszébe juttatták jövőtele tárgyát.

– Képzeld, Hungék elhúztak haza. Pár nap alatt elvégezték azt, amire hetek voltak nekik megadva. Lehet, hogy sutyiban dolgoztak, vagy éjszaka, de mindenesetre baromira tudnak hajrázni.

– Na, ez jó hír – ásított Murty.

– Visszont Andy, neked lenne egy feladatod.

– Mikor induljak? – fordult a hasonmás Tedhez.

– Holnapután kéne. Eltöltesz egy pár napot Nevadában, aztán kedden közlöd velük, hogy másnap irány a Nut-II.

Látszólag Andynek nem sok kedve volt öt napon keresztül hülyíteni hét embert, de szelídebb lelkivilága megtiltotta, hogy ellenkezzen.

– Jó.

* * *

A kiképzőközpontban zuhogó hóesés fogadta Andyt. Ha mást küldtek volna, az lehet, hogy szitkozódott volna, de Andy nem volt az az ember, aki ilyen kicsinyes problémákon fennakad.

Egy darabig tanácstalanul nyújtogatta a nyakát a hatalmas kapu előtt, mert senki nem adta a tanújelét, hogy észrevette volna, majd ezt megunva visszaült az autóba, hogy kifundálja, mi legyen most. A múltkori látogatása alkalmával a másik portánál ment be, és már azon töprengett, hogy áthajt ismét oda, csak nem ismerte a járást, ezért más ötlete támadt. Bekapcsolta a vízofont.

– Murty – mondta bele a mikrofonba.

Rövid idő múlva a gépi hang válaszolt.

– A fogadó fél jelenleg nem elérhető, kérjük, ismételje...

Hát ez jó.

Unalmasan dobolt egy kicsit a kormányon, majd újból kiszállt, de most már az ernyőjét is kivette a hátsó ülésről. Körbejárta a kaput, és kamera után kutatott. Rövidesen meg is találta, és elkezdett integetni.

Aztán egyszer csak megrezdült a kapu, és döcögve kinyílt.

Ezen még jobban meglepődött. Ilyen könnyű ide bejutni, vagy ismerik az arcát?

Visszaült a kocsiba, majd behajtott. Majd fél kilométert kellett még vezetnie, mikor stoppolt egy kis bódé mellett, ami mellett sorompó zárta el az utat.

Egy egyenruhás ugrott ki, és hófehér fogsorral vigyorogva kisietett a hóba.

– Mr. Majory? Régóta várakozik? Tudja, nem tudom ébren tartani magam ebéd után, hiába erőlködöm – mentegetőzött, majd odaugrott a sorompó mellé, és egy gombnyomással felnyitotta.

– Legyen szíves, parkoljon le itt, aztán ugorjon be hozzám a regisztráció ügyében.

Lakályos, de kis helyiségbe lépett be. Három nyomtatványt töltött ki, amiben az Űrhajózási Hivatal sablonos nyelvezeten kéri arra, hogy kezeljen minden élményt bizalmasan. Viszont semmiféle személyi iratot nem kértek tőle.

Miután aláírt mindent, a vidám fickó megkérdezte, hogy betalál-e, vagy hívjon kísérőt.

– Köszönöm, az jó lenne.

Fél perc elteltével már hárman voltak, és úgy látszik, hogy a poszt saját magára gondolt, mint kísérő, mert a kolléga maradt ott, ők ketten meg beültek egy kisebb járműbe, és rövidesen a már ismert töltés másik oldalán száguldottak befelé a központ felé.

Egészen meglepődött, hogy mekkora infrastruktúra van a kerítésen belül. Mikor legutóbb járt itt, nem tűnt fel neki, vagy csak nem látta, de van itt egy kisebb bevásárló központ, mozi,

benzinkút, kórház, hírlapárus és még ami csak szükséges a hétköznapiok kényelméhez.

– Mondja csak – kezdte a társalgást –, hány ember él ezeken a kerítéseken belül?

Útitársa nem válaszolt azonnal. Szemmel láthatólag számolnia kellett.

– Nyolcszáz fő az alsó városban, és valami háromszáz itt az északi szektorban. De ezek közül csak kettőszázötven fő lehet, aki folyamatosan benn van.

– Folyamatosan benn? Ez hogyan értendő?

– Természetesen nem laktanya vagyunk. Bárki kimehet, de vannak olyanok, is, akik csak hetente–havonta hagyják el a komplexumot, mert amint látja, itt van minden. Akkora készleteket tudunk felhalmozni, hogy öt évig a kaput sem kellene kinyitnunk, ha arra lenne szükség. Van külön mezőgazdasági részleg is, tehát még a zöldséget sem a mélyhűtőből kell előszedni.

Andy csak ámult ezen a kis önfenntartó városkán. Ha nem lennének a háromméteres betonfalak, az ember azt hihetné, hogy egy átlagos kisvárosba tévedt be. Ahogy közeledtek a központ felé, akkor esett le neki, hogy a múltkori látogatása alkalmával nem járt erre, ezért nem tűnt fel neki a környezet. Az egyik sarkon egy nő bevásárlókosárral sétálgatva várt valakire. Amott egy kalapos úr a padon cigarettázva újságot olvasott. Egy magas épület tövében meg gyerekek szaladgáltak. Talán a jövő úrhajósai?

Aztán szépen lassan ismerős lett a környék. Sportpálya, uszoda, majd pedig a szürke legénységi épület.

– Innen már boldogulok, köszönöm.

Miután kiszállt a kocsiból, vígan állapította meg, hogy a hóesés alábbhagyott.

Elindult a lépcsőn felfelé, majd keleti irányba eltekintve megakadt a szeme egy épületen. Magas, sötét kőből épített tornya volt, és érezte, hogy valamiért elüt a többitől. Egy darabig nézte, hogy mi is lehet az, majd vállát megvonva besietett a szitáló havas eső elől. Fél perc, és már máshol jártak a gondolatai.

Az egész eligazítás nagyon gépiesen folyt. Felvázolta a terveket és a kitűzött indulási dátumot. Ezzel persze szabálytalanul járt el, mert még csak vasárnap volt, de nem igazán érdekelte a főnökei utasítása. Csak arra kérte a legénység tagjait, hogy ne kotyogják ki az időpontokat.

A megkéssett ebédet a legénységgel fogyasztotta el, akik már túl voltak a sajátjukon, viszont Brian örömmel foglalt helyet mellette, hogy egy kis süteménnyel megkoronázza azt. Laura szúrós pillantásai elől pedig szomorkás kutya pofával bújt el, mert a doktornő dietetikai feladatkörrel is fel volt ruházva, és Brian úszógumija egy kicsit aggasztotta.

– Tehát szerdán itt hagyjuk a Földet – merengett Agnetha.
– Fura... Valahogy nem erre az érzésre számítottam...

– Az majd megjön akkor, amikor becsatolod magad a Pluton ülésébe – nyugtatta az orosz. – Egyébként én is nagyobb adrenalin löketre számítottam az első felszállásomkor. Fura, hogy kisgyerekkoromban, mikor apámmal először szálltunk fel repülőre, akkor nagyobb izgalmat éreztem, mint mikor kilóttek az űrbe. Valahogy egy idő után elveszítjük azt a képességünket, hogy lelkesedjünk az új dolgok iránt. Vagy az is lehet, hogy ez egyszerűen az emberi természetből adódik, miszerint valaminek a megszerzéséhez szükséges út, harc az, amire szükségünk van, maga a birtoklás már nem nyújt akkora élvezetet.

A nő jégszemeivel Andyre nézett.

– És neked Andy? Volt valami, amikor csalódtál a lelkesedésedben valami iránt?

– Hát most így hirtelen... Mostanában nem érek rá sajnos ilyesmivel törődni – füllentette, mert nem szerette, ha magáról kell beszélnie.

Agnetha arcán egy leheletnyi derengés futott át, amit Andy nem láthatott, mert beletemetkezett a levesébe.

Ha kérdezed az őrzőtől: „Mi van odaát?”

A megbeszélés után elindult a szállására, mivel az asztronauták indulásáig már itt óhajtott maradni. A hóval elegyített eső azonban ismét eleredt, így nem volt túl sok lehetősége szétnézni. Mikor megérkezett a szállásra, akkor jutott csak eszébe a furcsa épület. Gyorsan el is átkozta magában a huszonegyedik század építészeit az újhullámos stílusaikkal.

Kellemes szunyókálásba hajlott a délután. Félálomban hallotta, hogy valaki hívja, de erre inkább csak visszaemlékezett, mert nem ébredt fel rá. Aztán az illető kitartó volt, mert egy-két órával később kicsörgette a szeméből az álmot.

– Ki az? – ült föl gyűrött arccal.

Először nem szólt bele senki. Aztán pár másodperc múlva gépies hang szólalt meg.

– Aki olyan helyen van, ahonnan látni a túlpartot, ne lepődjön meg rajta, ha a nyakába kapaszkodnak.

Aztán hirtelen megszakadt a vonal. Minden hangüzenet visszajátszható volt, ez azonban ahogy jött el is tűnt, mintha meg sem történt volna. A dolog annyira hihetetlen volt, hogy megfordult a fejében, hogy talán meg sem történt. Ösztönösen az ablakhoz sietett, és kinézett rajta. Az eső dobolt a párkányon, és a kinti világ ködében nem sok látszott.

Próbálta felidézni magában az elhangzott mondatot és először a látogatóira gondolt, csak azt nem értette, ha bármikor és bárhol rá tudtak telepedni, akkor minek kell a telefon. A hang gépies volt és nem volt benne semmi emberi. Pedig léteztek már tökéletes emberhang szimulátorok, ki tudja talán az illető direkt akarta, hogy így szóljon.

Mivel mára nem volt egyéb teendője, úgy döntött, hogy eső ide, eső oda, ő bizony kimegy. A furcsa épület alig fél kilométerre volt a szállásától. Az ernyő alatt nem sokat látott,

mivel az enyhe szélben az orráig le kellett húzni, így nem vette észre, hogy Bertalan nem sokkal előtte halad a járdán. Megállt egy trafikban cigarettát venni, majd kicsit később megpillantott egy utcazenészt. Nahát, ez aztán a különös. Utcazenész az űrhajózási hivatal központjában. A fiatalemberen rikító, régimódi, egyébként nagyon tetszetős ruházat és egy hetyke kalap díszelgett, talán valami múlt századi európai divatot követve.

Rágyújtott, majd hallgatta egy kicsit az akusztikus gitáron előadott szerzeményt, amiről nem lehetett megállapítani, hogy saját darab-e. Az illető eléggé ura volt a hangszerének, bár az árkádokba beszűrődő esőzaj és a félhomály bizarr hangulatot teremtett. Ettől függetlenül pár tucat ember figyelte a rögtönzött előadást, amit a fiatal művész szemmél láthatólag nagyon élvezett. Még rémlett neki, hogy az utcazenészeknek pénzt szoktak dobni, itt azonban nem látott sem kalapot, sem hangszertokot, ezért miután elszívta a cigit, odébbállt. Később megtudta, hogy a fiatalember nem más, mint a gazdasági részleg vezetőjének az egyetemista fia.

Hihetetlen hely.

Pár perc múlva elsétált a helyi mozi előtt, ahonnan emberek áradtak ki, mindenféle korosztályt képviselve. A mozi melletti pláza éttermei csalogatóan hívták fel az arra járók figyelmét, hogy esetleg éhesek, látható sikerrel, mert a séfek meg sem nagyon tudtak állni a tömegtől. Összesen mintegy ezerszázan éltek itt. Mivel a moziból legalább ötvenen jöttek ki, a vásárcsarnok termeiben meg legalább kétszáz ember sürgött forgott, arra a következtetésre jutott, hogy az ittenieknek aztán van idejük szórakozni és a boltokat járni.

Némi töprengés után úgy döntött, hogy beül valamelyik boksza megkóstolni az itteniek főztjét. Az étlapba beleolvasva majdnem hangosan felnevetett. Aztán megérkezett a felszolgáló.

– Parancsol, uram?

– Igen... Kérem mi ez a *hajtómű szelet*?

– Marhasült hot-dog kifliben, mustárosan.

– És a *navigátor koktél*?

A pincér láthatólag élvezte a helyzetet. Készséggel szolgált minden információval az idegennek, amilyenből nem sok járkált errefelé. Közben kétszer is intett a fejével valakinek, szóval valószínű, hogy csak törzsvendégek látogatják ezt a helyet. Ezt egyébként mi sem bizonyíthatta volna jobban, mint hogy az itteniek érdeklődő szemekkel mérték végig, amerre járt.

– A navigátor koktél a Zeus fedélzetén szolgálatot teljesített Pauling százados emlékére van. Ez volt a kedvenc üdítője.

– Értem, szóval a hajtómű szeletet valami hajómérnök fogyasztotta anno.

Még egy darabig szórakoztatta a pincér, aztán választott egy *turbina tekercset*, ami nem volt más, mint tormás sonkatekercs, és amint meghozták, hamar rá is jött, hogy honnan a neve.

A kiadós uzsonna után most már tényleg elindult a rejtélyes épület felé. Ahogy a közelébe ért már volt egy tippje, de mikor odaért már meg is győződhetett róla, hogy templom előtt áll. Mivel a nagy ajtó nyitva volt belépett. Aztán majdnem sarkon is fordult, mert a gyóntatófülke mellett ülve megpillantotta a Nut-II első tisztjét, amint éppen a pappal beszélget. Nem gyón, hanem beszélget. Méghozzá elég vidám stílusban.

Gyorsan elfordult, mert nem akart ennyire intim dolgokba belefolyni egyelőre. Majd egy sötétebb sarokból, mintha csak a freskókat nézegetné, lopva néhány pillantást vetett oldalt. Már-már kezdte magát elszégyellni, mikor Bertalan elköszönt, és elindult kifelé. Úgy döntött, hogy kettejük közül a pappal kezd diskurzust.

Mire odaért volna, addigra ő beült a gyóntatófülkébe, és magára csukta az ajtót.

Rövid tétovázás után leült a kis rácsos ablak másik oldalára.

– Hallgatlak, testvérem – jött a hang belülről.

– Elnézést atyám, nem gyónni jöttem, csak beszélgetni szeretnék.

A papnak nem volt kifogása, tehát gyorsan rá is tért a lényegre.

– Nézze, a nevem...

– Nem fontos a név – kezdte a tisztelendő azon a dallamos mély hangon, ahogyan csak Isten szolgálai tudnak megszólalni. Egy pillanatra nosztalgikus, már–már szívszorongató emlékek kezdték volna gyötörni, de a beszélgetés sodra immár magával rántotta, tehát nem nagyon volt ideje ilyesmire figyelni.

– Csak azért akartam bemutatkozni, hogy ne legyen váratlan a kérdésem. Tulajdonképpen arról az emberről szeretnék kérdezni, akivel az előbb beszélgett.

Rövid csend után a pap hangjából némi meglepődés érződött.

– Ez esetben viszont tényleg nem árt, ha bemutatkozik.

– Értem. A Nut–II földi irányítójának munkatársa vagyok, a nevem Andrew Majory.

Kis mocorgás hallatszott, majd kattant a zár, és kilépett a fülkéből az előbb látott személy.

– Akkor szerintem beszélgethetünk szemtől szemben. Örülök, hogy megismerhetem. Paul Hewsson, plébános. Miben segíthetek?

Andy kicsit furcsállotta a helyzetet, ezért egy–két sablon mozdulatot tett a kezével, de aztán a pap hellyel kínálta úgy, hogy közben szemmel tartotta a gyóntatófülkét.

– Lényegében csak érdeklődöm Mr. Tímárról. Semmi olyant nem kell mondania persze, amit egyébként nem mondana... Hívó ember?

– Igen, már azelőtt, hogy beköltözött volna Desert Shore–ba, templomba járt időnként. Én személyesen majdnem egy éve ismerem. Tudja ő hamarabb érkezett ide, mint a legénység többi tagja, így alkalmam nyílt vele szorosabb barátságot kialakítanom.

– Ismeri a többieket is?

– Csak futólag ugyan, de mindegyikkel találkoztam már. Tudja egy ilyen kis helyen, mint ez, mindenki ismer mindenkit.

És ekkor, a legfurcsább pillanatban Andy megérezte a jelenlétet. Hirtelen tört rá, és mint általában, most is egyvalamiben hasonlított az eddigiekhez. Abban, hogy nem hasonlított egyikhez sem.

– Valami baj van, uram? – kérdezte Hewsson.

– Nem... Csak tudja, néha pokoli fejfájás jön rám –
füllentette.

A pap azonban egészen furcsa arccal nézett a szemébe.
Olyan arccal, amitől Andy egyenesen megijedt.

– Szóval..., gyakran találkozik az első tiszttel, atyám?

– Igen, mivel a vasárnapi misékre rendszerint eljár –
válaszolt egészen különös hangon a másik. – Tulajdonképpen
ő jött oda hozzám először beszélgetni. Érdeklí ugyanis a korai
héber történelem. Én pedig a szemináriumom alatt arámi
nyelvészetet is tanultam, majd mikor felkentek a püspöki
hivatalnál, folytattam ezt. Viszont, ha nem haragszik feltehetek
én is egy kérdést önnek?

– Természetesen.

– Mióta nincs egyedül?

Először nem értette a kérdést Andy, de mikor rájött, hogy
rá vonatkozik igencsak elámult. Majdhogynem a szája is nyitva
maradt.

– Megbocsát?

– Uram. Önnek sem ártana a Bibliával foglalkozni egy
kicsit.

Andy nagyon keservesen mosolyodott el kínjában, mert
ebben a pillanatban lelkileg teljesen pucérnak érezte magát.
Hirtelen rá kellett döbbennie, hogy a pap esetleg nagyobb
sikereket ér el ez alatt a kis idő alatt, mint amihez Helenának
hónapok kellettek.

– Ezt hogy érti?

– Mr. Majory, ami önnel történik, azt mi csak úgy
nevezzük, hogy... már megbocsásson, de nincs egyedül.

– Ön látja, hogy mi történik velem?

– Nem. Illetve én tudom, hogy mi történik önnel, mert a
hitem kötelez és segít az ilyen dolgok felismerésében, viszont
látni nem látom.

Mivel Andy nem válaszolt, folytatta.

– A gonosz csak arra támad, akiben elkötelezettet lát a jó
mellett, vagy aki az Úr áldását hordozza. Az ateista személy az

ő embere. Azért nem kell, hogy megharcoljon. Lehet, hogy segítségre van szüksége.

– Köszönöm, de van egy jó pszichiáterem.

– Az illető hisz Istenben?

Rövid szünet.

– Értem... Tudja a szüleim istenfélő emberek voltak, és ebben a szellemben nevelkedtünk mi is a testvéremmel. Az, hogy hiszek–e..., azt hiszem igen. Legalább is ismerem a Szentírást, ha erre gondol.

A pap elmosolyodott.

– Nem erre gondolok... Viszont, ha megbocsát – intett a gyóntatófülke felé –, tudja, nekem ilyenkor nem igazán lenne szabad itt lennem..., ezért nekem is az Úr bocsánatát kell kérnem.

Idősödő nő állt a kis függönyözött helyiség mellett.

– Atyám! – ugrott fel hirtelen Andy. – Találkozhatnánk még? Amit mondott...

– Természetesen. Ha szüksége van rám, csak jöjjön. Én itt leszek.

* * *

Másnap nagy lendülettel vetette bele magát a munkába.

Átvett egy listát arra vonatkozólag, hogy Laura mit hiányol az orvosi felszerelésből.

– Amint látod, nem voltam szerény, de csak a biztonságunk érdekében pazarolom a társaság pénzét.

Andynek megakadt a szeme valamin.

– Dichlodexin? Ez minek?

A doktornő várhatta a kérdést, mert alapos válasszal volt felkészülve.

– Ez egy redukált hatású szer. Hipnotikus állapot helyett csak az alvóközpontra hat, és erős nyugtató hatása van. Tulajdonképpen arra az esetre kell, ha valaki túlterheli magát, vagy nem bírná a stresszt.

– Ezt értem, csak hallottam róla, hogy egyes esetekben...

– Tudom, mit csinálok, ne félj – szögezte le a nő.

– Remélem... Brian – fordult a mérnökhöz. – Valami igény?

– Hát... átnéztem a listát, és van is egy pár dolog, de még nem írtam le.

– Jó, de két napunk van...

– Estére mindenképpen meglesz.

Ekkor érkezett meg a kapitány a centrifugából, egészen zöldes arcszínnel.

– Végem van.

– Hánytál? – kérdezte Laura.

– Majdnem. Isten tudja, hogy mikorra szokom hozzá ehhez, ha eddig nem sikerült.

Az Isten szóra Andynek eszébe jutott a tegnapi beszélgetés a templomban. Egy pillanatra el is vesztette a fonalat, de aztán igyekezett odafigyelni a továbbiakra.

– Szóval két nap alatt kell összeszedni a felszerelés hátralévő maradvékát. Ahogy elnézem, az orvosi cuccok még egy féloldalmi terjedelmet sem tettek ki. Brian? Mit gondolsz, a te listád milyen hosszú lesz?

– Az én listámhoz papír sem kell, de ha gondolod, odaírom tollal Laura cuccai mellé.

– Persze, aztán az ampullák helyére csavarokat pakolnak! – ripakodott a nő. – Csináld csak meg a saját listádat. Kemény öt percet vesz majd el az életedből.

– Már megyek is – pattant fel Brian.

Később, mikor kettesben maradt Agnethával, óvatosan feltett egy kérdést.

– Nem akartam a többiek előtt, de nem kell valami pszichológiai ketyere, vagy szer? Csinálhatunk külön listát.

A nő elmosolyodott.

– Nos, a Dichlodexin az én ötletem volt. Szerintem másra nem lesz szükség a listán lévőkön kívül. Jobban bízom a klasszikus módszerekben.

– Ennek örülök. Jó.

Ha létezett tökéletes logisztikai hálózattal működő szervezet, akkor az az űrhajózási hivatal volt. A felszerelés

másnap estére hiánytalanul itt volt Desert Shore-ban, gondosan felcímkezve. Mindenből a legjobb.

Az utolsó előtti estét kellemes kikapcsolódással töltötték a helyi pláza éttermi részén.

Hivatalos volt Dr. Hugo Morsten, aki a fizikális felkészítést vezette, valamint Igor Chukarin, aki a gazdasági központban vezette a teendőket, és személyes jó barátja volt az orosz pilótának. A vacsora főleg Borisznak és Briannek volt nagy öröme, mert mindenki elé a kedvencét tették oda a felszolgálók. Nem kis utánajárásba telt ez a szervezőknek, de ezen az „utolsó vacsorán” igyekeztek mindenben a kedvére járni a hét felfedezőnek.

– Igor, legyen szíves, mesélje el nekem, hogy a fia mikor tanult meg zenélni – kérlete Andy a testes igazgatót, amire harsány nevetésre fakadt mindenki, őt kivéve.

– Az a nyavalyás kölök! – csóválta a fejét. – Arany esze van, de csak zenél. A vizsgáin meg éppen csak átcúsúzik.

– Ne bántsд szegényt – enyhítgette Borisz –, legalább ért valamihez, nem úgy, mint te!

Erre még nagyobb nevetés támadt.

Folytak a jobbnál jobb borok literszámra, és egykettőre azon vették észre magukat, hogy Borisz orosz néptánc mozdulatokkal szórakoztatja a többieket. Még az egyébként oly csendes Laura és Jay is felengedtek egy kicsit.

Azután az este tetőpontját az jelentette, mikor nagy robajjal fellőttek egy pár tűzijáték rakétát.

– Ezeket ki szerezte, és honnan? – kérdezte Igor. – Bár jobb, ha nem mondjátok meg, meg azt sem mennyibe került!

– Nem volt könnyű – sietett a válasszal Dr. Morsten –, de akármilyen szigorúan is nézel rám igazgató uram, nem én voltam a tettes. Jó pár évtizede nem gyártanak már ilyet, és rendszeren le kellett fizetni a portásokat is, hogy robbanószerkeket illegálisan be tudjon az illető csempészni, de a lényeg az, hogy itt vannak..., bár épp most robbannak fel...

Második rész

Az indulás

Az űrhajó szuszogva várakozott a startra. Az asztronauták már elhagyták az öltözőt, és egykedvűen cseverészve ballagtak a zsilip felé. Csak Laura volt szótlanabb még a szokásosnál is. Brian szája viszont be nem állt, még akkor is beszélt, mikor a sajtószobába beléptek.

Talán az űrkikötő egyetlen magas mennyezettel rendelkező helyisége volt a sajtószoba. Hatalmas ablakán keresztül a Holdra lehetett lepillantani. Az égítést erről eső oldalán éppen ragyogó nappal volt. Mint egy öregemben arca, úgy terült el alattuk a derék planéta, a „kis arc”, az éjszakai lámpás. Ekkora távolságból még éppen kivehető volt az a tucatnyi emberlakta komplexum, ahol már jó pár éve gyermekek is éltek. Ezeket a kolóniákat egytől egyig védeni kellett mindenféle behatással szemben, ami a Földön a légkör megléte miatt nem jelent veszélyt. Ezért, és a levegő megtartása érdekében részben búrák alatt, részben pedig a talajfelszín alatt csírázott az élet. Joggal mondhatjuk, hogy csírázott, hiszen a földi növény- és állatvilág egyes fajai is képviseltették magukat.

Az űrkikötő fémváza kísértetiesen közvetített minden apró rezdülést. Félelmetes érzés volt, viszont megvolt az az előnye, hogy minden jelentősebb eseményről tudomást szerezhetett bárki, aki elég időt töltött már itt, hogy kiismerje magát a hangok furcsa rendszerében.

A hét utazó leült egy-egy székbe, és türelmesen várakoztak, hogy a sok ugrabugra fotós, riporter, operatőr megjelenjen. A nyolcadik helyet egy hivatalnok foglalta el, akit az utazás költségvetését irányító cég rendelt ki.

– Te, Jay! – szólalt meg Brian. – Hallod ezt a zajt? Hányan lehetnek ezek?

Jay megvonta a vállát.

– Tudom is én..., nem is érdekel. Indulnék már.

A folyosóról beszűrődő zajok alapján a riporterek vérre menő küzdelmet folytathattak a bejutás sorrendjéért.

Egy perc sem telt bele és kitárták az ajtókat. Abban a pillanatban kattant vagy tíz kamera.

– Mr. Stanley, mi az utolsó üzenete a Földnek?

– Igaz, hogy Mr. Bonez megsérült az utolsó erőnléti gyakorlaton?

– Kapitány, mik a tervei a jövőre nézve?

Brian odahajolt Stanhez.

– Öregem, ezek tisztára úgy viselkednek, mintha már vissza sem térnénk többet a jó öreg Terrára.

Az üléseelnök nagy sokára elcsendesítette a lármázó társaságot.

– Megkérném önöket, hogy lehetőleg egyenként, kézfeltartással jelezve tegyék fel a kérdéseiket! Tessék, Kraków Report Team!

– Társaságunk arra szeretne választ kapni, hogy az utazás költségvetése mennyire fogja leterhelni Kelet–Európát, tekintettel, hogy a Holdkikötő üzemeltetési költségeinek húsz százalékát az azon régióban lévő országok fedezik?

– Semennyire, ugyanis a kikötő életében a Nut–II startja sem napirendszerinti, sem pénzügyi változást nem fog okozni. A Nut egyszerűen elmegy. Ha azt vesszük, a teendők ezzel még csökkennek is – válaszolt a közgazdász.

– CBNC–D, tessék!

– Mikorra várható a hazatérés?

Erre már Stanley válaszolt.

– Nincs megkötve az expedíció időtartama. A Nut–II fel van szerelve konyhakerttel is, ha esetleg erre gondol...

Harsány nevetés. A kérdező szemlátomást elégedetlenül ült le.

Az első érdekesítő kérdést egy angol hírközlő cég riportere tette fel.

– Mi a teendő, ha az expedíció idegen életformákat talál?

Rövid csend után Agnetha mentette meg a helyzetet.

– Előbb meg kell találni őket. Nem lehet egyértelmű ütemtervet kidolgozni egy ilyen helyzetre. De ha bővebben

kifejtené, hogy milyen idegen életformákra gondol? Mert egysejtű, vagy egy kétlábú lény, az nem ugyanaz...

– Toronto RAW!

– Köszönöm... Ööö, bizonyos források szerint a földi irányítószemélyzet egyik tagja pszichiátriai kezelés alatt állt egy ideig, illetve üldöztetési képzetek gyötrik. Tudnak ehhez hozzáfűzni valamit?

Kicsit hosszabb csend.

– Nem – tette szét a kezét Stanley, közömbös arcot vágva.

A sajtótájékoztató alig tartott harminc percig, mégis türelmetlenül feszengtek már a végére mindannyian.

Miután a riporterek elhagyták a helyiséget, páran autogramot szerettek volna kérni, de a biztonságiak útjukat állták. A méltatlankodók megnyugtatóására az üléselnök sietett az incidens helyszínére.

– Szó sincs arról, hogy az urak önöktől védenék az űrhajósokat. Kórokozóktól védjük őket, ezért nem engedhetünk senkit testközelbe velük.

Ez láthatólag mindenkit megnyugtattott.

A beöltöző helyiség már ismét alacsony volt és szűk. A kivitelezők, ahol csak lehet, spóroltak a térrel. Kisebb teret kisebb energiával lehet felépíteni és fenntartani az űr vákuumában.

Egyszerű fehér kezeslábasokat kaptak, majd vastag szkafandereket vettek fel amit, miután a Nut eléri az utazósebességet, és ezzel megszűnnek a hajóban ható erők, levesznek.

– Én lehet, hogy híztam – szólalt meg Brian, mikor a sisakot próbálgatta.

Laura kétkedve nézett rá

– Ezt úgy érted, hogy a fejed hízott? – de választ nem is várt, csak egy egyértelmű mozdulatot tett a mutatóujjával a halántékán, majd átment a női öltözőbe.

* * *

Lévén, hogy az űrhajót már átkapcsolták a bázissal poláris irányba, az már nem forgott vele együtt, így mesterséges gravitáció sem hatott rájuk.

Belebegtek a startkabinba, ahol a gyorsítási fázis két óráját fogják eltölteni. Ennek a helyiségnek nem volt berendezése, mindössze egy nagy tízszer három méteres vastag puha szövetből elkészített fekhely. Az indítási asszisztensek ügyködtek ezt–azt, majd látva, hogy nincs több dolguk, elhagyták a helyiséget.

A szkafander léte fokozza az adrenalin szintet. Maga a tudat és az a tény is, hogy az ember hallja benne a saját lélegzetét. Megkérdezték ugyan tőlük, hogy indításkor óhajtanak-e valami zenét a fejhallgatóba, de ezt senki nem igényelte. Nem mindennap hallhat az ember egy ekkora űrhajót indulni belülről. Ezt az élményt mindannyian szerették volna átélni.

Stanley csendben várakozott a falnál, ami a gyorsítás alatt szép lassan vízszintes érzetet fog kelteni. A fényviszonyok miatt látta saját arcát a szkafandere üvegén, majd rájött, hogy ez csak úgy lehetséges, ha ég belül a világítás. Így hát lekapcsolta. Nem érzett eddig semmi idegességet, és sejtette, hogy ennek most lesz meg a böjtje. Szeretett volna már ezen túlesni, kifélni magát jó előre, hogy ekkor ne kelljen ilyesmivel foglalkoznia.

Hála istennek Brian még mindig ott bohóckodott előttük a sisakjával, miközben már mindannyian a falra szerelt, kétoldalt mellettük lévő kapaszkodókat fogták, és ezért hálás is volt egy kicsit neki titokban. Akármennyire is bensőséges volt a kapcsolat köztük, azért büszkesége tiltotta, hogy a félelem legcsekélyebb nyomát is felfedezzék rajta. Vajon mennyire bízna benne a legénysége, ha gyengének látnák? Így hát visszamosolygott a hatalmas néger mérnökre.

– Mi van kapitány, te még nem alszol? Lámpaoltás!

– Üdv űrhajósok! – jelent meg a nagy fali vízófonon Andy feltűnően izgatott arca. – Indításig van nyolc perc. Addig helyezkedjete el a „falon”, ami két órán keresztül a padlót fogja jelenteni számotokra. Nem fogok szónokolni, egyrészt

mert nem tudok, másrészt mert nem is akarok. Menjetek, járjatok szerencsével, és sose feledjétek; első a ti épségeitek! – azzal el is tűnt a képernyőről.

A helyiségből nem lehetett kilátni. Gyakorlatilag két pontja volt csak a hajónak, ahol a tervezők megengedték maguknak azt a luxust, hogy üveget vagy egyéb átlátszó anyagot építtessenek be. Az egyik ilyen hely értelemszerűen maga az orr-rész, a másik pedig a hajótest bal oldalából kinyúló nyolc méter átmérőjű üveggömb volt, amit *csillaggömbnek* becéztek. Volt ugyan még egy kis oldali ablakocska a monstrum másik oldalán, de az alig volt nagyobb, mint egy jókora tepszi. A csillaggömböt vizuális megfigyeléseket segítő építették. Helyet kapott benne egy szinkronkivetítő rendszer is, ami a hajó falára vetítette az égbolt azon részét, amit éppen maga a hajó takart el. Félrelehetetlen érzés volt, ha azt is figyelembe vesszük, hogy a padlót is átlátszó anyagból készítették, így a tér minden irányában ki lehetett látni. Aki először kukkantott ki onnan, azonnal szédülni kezdett.

Elkezdődött a visszaszámlálás.

Még két perc, és megmordult az irdatlan fémtest.

A kapitány ösztönösen megmarkolta a kapaszkodókat, majd becsukta a szemét. Mivel így sem volt jobb, újra kinyitotta. Egyetlen esetben volt engedélyezve az úrruha levétele gyorsítási fázis alatt, mégpedig hányinger esetén. És ez most fennállt. Mindannyian ismerjük azt az érzést, mikor a hányingertől megijedünk, és ez csak fokozza azt. Stanley sosem dicsekedett azzal a ténnyel, hogy a fizikális szűrővizsgálatokon épphogy csak átment, a gyomra ugyanis több tesztnél is kifogott rajta. Persze egyszer sem annyira, hogy kiderüljön a rosszulléte. Kicsit restellte is ezt, de talán sejtelve sem volt róla, hogy a jó szemű orvosok előtt nem tudta eltitkolni a dolgot. Úgy vélték, hogy ez még belefér, nem akarták még jobban belelovallni egy afféle önszugesztív szorongásba. Sokkal inkább a fellépése és egyenessége volt az, amivel elnyerte a Nut-II kapitányi kinevezését, és ezt ő is tudta.

Remegés futott végig a hajótesten, majd nemsokára megszűnt. Valamekkora gravitációs hatást azok a kis navigáló turbinák is kifejtettek, ami az interplanetáris hajtóművek megindulásáig tolták a hajót. Ha az utóbbiakat most kapcsolták volna be, az elpusztította volna a bázist.

Az űrkikötőből nézve rettentő lassúnak tűnt a start. Amint a Nut biztonságos távolságba ért tőlük a segédtrakéták segítségével, megvillantak az űrhajó irtózatosszerű fúvókái. Az egész olyan volt, mintha csak egyet tüsszentett volna. Azután a komótosan távolodó hajótest beleveszett a csillagokkal teliszórt fekete térbe. Egy fél óra múlva is látszódom az azonban még az a fehér fény, ami a hajó farából áradt ki.

A gyorsítási fázis két órán át tartott, ami alatt Agnethának megfájdult a feje, Stanleynek pedig egyre erősebb hányingere lett. Brian, Jay és Bertalan elszundított. Laura és Borisz jól viselték a megterhelést.

A Nut–II elindult, hogy a Föld távoli bátyja egyik kicsi holdján öt hónap múlva letegye a hét űrhajóst.

* * *

Két óra elteltével egyszer csak megszűnt a nyomás a testükben. Az űrruhák halk pattogásokkal engedtek fel, majd Stanley mellett balra megjelent Jay, amint egy rúgással ellökte magát a faltól. Megperdült, majd vígan úszkált tovább a súlytalanságban.

– Ébresztő legénység...! Mindenki jól van? – jelent meg Andy arca a vízófononon.

Ekkorra ők már a levegőben úszkáltak. Stanleynek zacskóra volt szüksége.

– A kapitány kivételével igen – válaszolt Brian. – Hogy ityeg Andy?

– Előbb én kérdezném ezt. Stanley?

Stanley a kezével integetett, hogy semmi baj. A doktornő a hátát masszírozta. Erőt vett magán, majd odafordult a vízófonhoz.

– Úgy látom, hogy egyedül én nem bírtam gyomorral a dolgot – szétnézett a körülötte röpködő legénységén. – Fel vagyunk dobva. Készen állunk a hajó beüzemelésére.

– Rendben. A folyosókon elhelyezett audio-távközlő rendszer segítségével folyamatosan tarthatjuk egymással a kapcsolatot. Viszont nemsokára nagy lesz az információkésés, tehát át kell váltanunk neurokiber-hullámra! Azzal kezdjétek!

– Úgy lesz!

Egyenként elhagyták a gravifülkét, és átlibegtek az öltözőkbe, ahol megszabadultak a szkafanderektől.

– Tíz perc múlva legyen mindenki a henger bejáratánál! – szólt bele a kapitány a hangosba immáron minden tekintélyével felvértezve.

A legkényesebb feladat a harminc méter átmérőjű forgóhenger elindítása volt. Az indítással pontosan egyszerre a hajótesten kívül elhelyezett pályamódosító fúvókákkal ellenerőt kellett kifejteni, máskülönben a henger indításakor a Nut is elkezdett volna forogni körülötte. A henger fordulatszámát úgy állították be, hogy pontosan a földi gravitációval megegyező centrifugális erő hasson az ott tartózkodókra. A henger elhagyása a forgáspontoknál lehetséges, ahová létrán lehet feljutni, így az ember nem „kizuhan” hanem kilép a súlytalanságba. Ez lesz gyakorlatilag az életterük az elkövetkezendő öt hónapon keresztül. A tervezők mindent elkövettek, hogy a hosszú úton egy pillanatig se unatkozzon a hét utas. Helyet kapott a hengeren belül egy úszómedence, moziszoba, könyvtár, minibár mesterséges megvilágítással.

Brian elővette a tervrajzokat egy faliszekrényből, és kedélyesen füttyörészve osztogatta utasításait. Elemében volt. Ez az ő asztala.

Jayjel ketten hátramentek ellenőrizni a forgatómotorokat, majd megbizonyosodtak egy-két vezetékek szigetelésének sértetlenségéről. Egy rövidzárlat könnyen megghiúsíthatna volna a henger elindítását, amivel egy öt hónapig tartó súlytalanságban eltöltött utazást kockáztattak volna meg. Töltött már ember több időt súlytalanságban is, de nekik

mindenképpen szükségük lesz a fizikai erejükre, miután rálépnek a Titánra. Súlytalanságban pedig edzés ide, edzés oda, nehéz megőrizni azt.

Miután a mérnök rendben talált mindent, előreszólt az oroszoknak.

– Ok Borisz, én készen vagyok.

A pilóta és az első tiszt ekkorra már az irányító központban vártak.

Két perc sem telt el, és a leendő életterük lassan, de egyenletesen elkezdte a forgást. Ugyanekkor apró zizegésként hatott a néhány kiegyenlítő fúvóka indulása.

– No! – mondta Brian. – Fenébe..., pedig már azt hittem lefogyok egy kicsit.

A henger engedelmesen munkába állt.

– Pályaeltérés? – szólalt meg Jay hangja az irányító központ falára épített hangszóróból.

– Elhanyagolható – válaszolt Bertalan –, a számítógépek éppen most korrigálnak. Sőt! Már be is fejezték. Ha kíváncsi vagy, megvárlak.

– Nem szükséges. Inkább töltsük fel a medencét, mert szeretnék már lazítani egy kicsit.

– Csak ne olyan sietősen! Számodra a java még csak most jön. Gyere szépen bemérni a koordinátákat!

Jay, miután összecsapta tenyerét Briannel elindult az irányító központba.

A két nő az orvosiban tett-vett. Mivel ez a helyiség a hengerben volt, ők már nem úszkáltak a szobákban, hanem két lábon álltak. A műszerek és egyáltalán, minden a hajón található törékeny tárgy le volt fixálva ragasztócsíkokkal, amit most egyenként le kellett szedegetni. Mikor az infúziószekrényhez értek Agnetha összecsapta a kezét.

– A fenébe, egy pár üveg itt összetört!

Laura odapillantott.

– Sose sajnáld, van ebből itt elég. Máskülönben remélem, hogy nem is lesz rá szükségünk – azzal kiment felmosórongyért.

– Tessék, alig indultunk el és már takarítunk – szólalt meg a pszichológusnő, mikor Laura visszaért a vödörrel. – Vigyázz a szilánkokkal... Hol van a kapitány?

– Elöl. A Földdel beszél.

Agnetha egy pillanatig elmerengett.

„A Földdel beszél.”

Hihetetlen volt számára a dolog. Hihetetlen volt az, hogy már többholdnyi távolságra volt mindentől, ami az otthonát jelentette. Soha nem volt még ilyen távol azoktól a helyektől, amiket megszokott, szeretett vagy éppen utált. Üveges szemekkel meredt a szekrényre, aminek az alját most Laura takarította. Szeme tükörképe nézett rá vissza az egyik falon lógó orvosi műszerről.

„Zölde barna, mint a Föld” – mondta apja, mikor kicsi volt. Sokszor mókáztak együtt, és ilyenkor gyakran szóba került szeme színe. A pupillája mellett világosbarna, majd kifelé haladva fokozatosan kizöldült.

„Cirmos szemű. Én cirmos szemű kicsi lányom”.

Ez még Európában volt, alig ötéves korában. Még tízéves sem volt, mikor apját elvitte egy alattomos betegség. Édesanyjával ekkor költöztek Észak–Amerikába, abban a reményben, hogy a távolság majd csökkenti mindkettőjük fájdalmát.

– Mi a gond? – nézett rá Laura.

– Semmi, csak filóztam... Menjünk..., keressük meg Stant!

Furcsa érzés volt felmászni a hengerből kivezető létrán, mert amint az ember közeledett a forgásponthoz, úgy csökkent a súlya. Magában a hengerben való mozgás sem volt ugyanolyan, mint a földfelszínen, mert normál gravitációt csak akkor szimulált, ha az illető nem haladt, illetve ha haladási iránya a forgástengellyel párhuzamos volt. Ha a forgási iránnyal megegyező irányba futott, nőtt, ha pedig vele ellentétesen, csökkent a súlya.

A két nő tehát felmászott a létrán, illetve az utolsó fokokon már mászniuk sem kellett, csak hajtani magukat a kijárat nyílás felé. Utána kilencvenfokos kanyar, és irány előre

a negyvennégy méterre lévő konyhakert felé. Itt még egy balkanyar (feltéve, hogy a felfelé megegyezik a hajó tetejével) aztán a következő ajtó a folyosó végén az irányítószoza.

Viszont térjünk egy kicsit vissza a hengerhez!

A tervezők kifejejtettek egy fontos szempontot az építésekor. Magát az embert felejtették el belehelyezni. Aki bemegy egy ilyen szerkezetbe, csak az első pár másodpercben szédül. Azután, amint a szeme nem érzékel több mozgást, és a fülben lévő érzékeny egyensúlyozó szervecske is megnyugszik, elmúlik a szédülés. De mi van kijövetelkor? Ilyenkor, amint az űrhajós megpillantja a forgástengellyel egybeépített kijáratot, vagyis a folyosót, azt látja, hogy a világ forog. De honnan tudja, hogy merre van fel és le? Illetve, hogy merre van a hajó alja és teteje? Ez az a momentum, amit nekik kellett utólag megoldaniuk, mégpedig egy egyszerű pemzli segítségével. Az indulás utáni egy nappal Brian szitkozódva keresett tehát egy doboz festéket (a felszerelésből semmi nem hiányozhatott – az mellékes, hogy ez a festék az a festék, amivel a hajó nevét kenték fel a csillogó fémburkolatra), és jól láthatóan kiírta a henger kijáratánál a folyosóra, hogy „lent”, és „fent”. Ráadásul az előbbit késsel, az utóbbit pirossal. Viszont a festéket arra tervezték, hogy vákuumban fessenek vele, így nem volt hajlandó megszáradni. Az eleinte ügyetlenül csetlő botló utasok bele-bele léptek, majd szépen telebélyegezték vele a folyosót, meg a ruháikat, tehát lehetett lemosni az egész folyosót. Bámulatos helyeken találkoztak még a makacsul ragadó festékekkel. Ilyen helyek voltak például Stanley kapitányi kalapjának a belseje, Laura szobájában a mosdókagyló (pedig a szobák a hengeren belül voltak), valamint Brian papucsja, amit ki sem vitt a hengerből. Tehát miután emberfeletti energiával sikerült a festéket eltüntetni mindenhol, a dolgot Laura ragtapaszaival oldották meg. A ragtapasz lényegesen lassabban jelent meg nem várt helyeken.

Pletykák

A kapitány befejezte szokásos beszámolóját a Földnek. Mikor beléptek az irányítoszobába, éppen akkor állt fel a vízófon elől.

Sötétkék, magasított nyakú uniformis volt rajta, szálegyenes alkata és csontos arca erőtől sugárzott.

– Azt hiszem mostantól egy jó darabig nem lesz semmi fontos teendőnk. A következő eseménydús időpont akkor lesz, amikor elérjük a Mars pályáját. Sajnos magát a bolygót nem tudjuk megsejmlélni, mert mostanában egy kicsit messze röpköd. Szerintem ülünk össze egy kicsit a társalgóban, aztán ki–ki mehet a saját dolgára.

Brian és Jay volt a legfáradtabb, mert ők fizikai munkát is végeztek. Ráadásul Jay feladata volt a hajó haladási útvonalának az állandó ellenőrzése, és a pályakorrekciós adatok bevitele a központi számítógépbe. A két nőnek csak az orvosi rendbetétele volt meghagyva, Bertalan és Borisz pedig Stanleynek segített a dokumentációk elkészítésében.

– Most el kéne mondanom egy–két dolgot a házirenddel kapcsolatban, de azt hiszem, ezt mellőzhetjük – kezdte a kapitány. – Mosatlant nem hagyunk, klotyót lehúzzuk, és kész.

– Nem vagytok éhesek?

Ezt a kérdést természetesen Brian tette fel, akinek leghőbb vágya az volt, hogy megoszthassa társaival a főzési tudományát.

– De! – vágta rá Borisz. – Valami csípős balkáni kaját ennék.

– Jó... Semmi akadály.

– Akkor Brian elmegy főzni, mert nekem is korog a bendőm. Én személy szerint a fürdés után a csillagögmbben fogok lustálkodni, és a karanténba zárom azt, aki munkáról próbál beszélni a mai este és a következő napon – jegyezte meg a kapitány – A legközelebbi hivatalos bejelentkezésünk a Földnek holnapután esedékes. Örülnék neki, ha addig semmi

ilyesmire nem lenne szükség. Bár tuti, hogy lesz valami apróság. Andy testvére Murray megkért rá, hogy mindent jegyezzünk fel, amit elfelejtettünk magunkkal hozni. Arra ugyan nincs lehetőség, hogy expresszen feladják, de szeretnék felhasználni ezen tapasztalatainkat egy esetleges újabb utazás eszközkészletének elkészítéséhez.

Most Jay szólalt meg szokásos halk stílusában.

– A sajtótájékoztatón feltettek egy kérdést a földi személyzet egyik tagjával kapcsolatban, miszerint az egyik irányítónk üldözési mániában szenved. Tud erről valaki valami konkrétat?

Stanley hátradőlt, és összefonta a karját a mellén.

– Volt valami..., állítólag.

Kérdő tekintetek meredtek rá.

– Tudsz biztosat? – kérdezte Agnetha.

– Biztosat nem, de Murray egyszer említett valamit..., illetve. No. Összeagyválom a dolgokat. Andyvel futottam össze fél éve egy toronyházban. Ismerem még vidékről. És...

– És? – kérdezte Brian.

– Mi van? – kérdezte Stanley mosolyogva. – Csak vettem egy lélegzetet... Egy pszichiátriai kórház előtt dumáltunk pár percet, aztán mikor elköszöntem tőle, ő belépett az ajtón. Ennyi.

A többiek összenéztek, aztán logikusan Agnetha törte meg a csendet.

– Mi a rossz abban, ha valaki pszichológushoz jár? A fenébe is, hát én is az lennék, nem? Nem csak örültekkkel volt dolgom eddig.

* * *

Az első pár éjszaka későn feküdtek le. Mindnyájukban mély benyomásokat tett az utazás, a hajó apró neszei és a csillaggömbben rájuk köszönő feneketlen mélység. Hajnalig tartó beszélgetések és tudományos viták vették kezdetüket, és a legénység eleinte szótlanabbnak tűnő tagjai is meg-megcsillantották tudásukat. Briannel ugyan kicsit nehéz volt

vitatkozni, szögletes mérnöki gondolkodása lévén, de a humán területeken visszakapta a dolgot Laurától és Borisztól. Jay viszonylag otthon volt mindenben, bár állítása szerint a fizika szerelmese, míg Stanley és Agnetha esküdtek a matematikára. Bertalan kedvenc tárgya mindig is a vegyészet volt, ám saját elmondása szerint sokat foglalkozik mostanában okkultizmussal és a hittudományokkal.

Mialatt az utazók jól szórakoztak, a Földön lázasan ment a munka. Tedék (Murtyvel és Andyvel) is sokáig maradtak fenn, azonban ők nem szórakoztak, hanem továbbították a Nut-II automata megfigyelőrendszereinek adatait a kutatóknak, ellátták az adminisztratív teendőket, valamint tájékoztatták a médiát az eddig történekekről.

A harmadik napon a társaság sajtótájékoztatót adott.

A gusztusosan berendezett teremben tolongtak az újságírók, tévések és az online PlaNet emberei.

Az ülnök, miután sikerült lecsendesítenie a tömeget megszólalt.

– Hölgyeim és uraim, kérdéseikre Ted Wilson osztályvezető, Andrew Majory a személyzeti osztály munkatársa és Muhammad al Karanja tudományos tanácsadó válaszol. Kérem önöket... Kérem önöket, hogy kérdéseiket egyenként tegyék fel.

– A közvélemény kíváncsi rá, hogy miért tartotta a kormány titokban a Titáni incidenst és az állítólagos telepörtök létezését?

Az osztályvezető itt egy mosolyt nyomott el.

– Meg kell jegyeznünk, hogy erről a felfedezésről a kormány sem tudott, így nem gyanúsítható semmivel.

A kérdező azonban nem adta fel ilyen könnyen.

– Felteszem a kérdést máshogy: miért voltak titokban tartva ilyen korszakalkotó felfedezések?

– Hölgyem, a korszakalkotó felfedezések mindig is titokban vannak tartva, nem értem miért olyan fontos kérdés ez a France BDA-nak. Máskülönben vezető tudósaink úgy látták jónak, ha ennyit várnak a hírek bejelentésével.

Az újságíró sértődötten ült le.

A következő kérdést Andy nagy öröme egy jóval gyakorlatiasabb kérdésben tette fel egy hosszú szakállú orosz híradós híresség.

– Miből áll a legénység napirendje a Nut–II fedélzetén?

– Nincs szoros értelemben vett napirendjük – válaszolt Andy. – A hajó olyan mértékben automatizált, hogy szinte emberi beavatkozás nélkül megtenné az utat. A legénység gyakorlatilag a nem önműködő tudományos berendezések kezelésére hivatott. Ezen kívül az esetlegesen fellépő üzemzavarok kijavítása és a Földdel való kapcsolattartás a feladatuk. A leszállás után kezdődik meg számukra a szinte alvásidőn kívüli folyamatos tennivaló.

– Mikor érkezik meg a Nut–II a Titánhoz, és mennyi időt fog ott tölteni?

– Az út öt hónap, a küldetés időtartama nincs limitálva. Az élelmiszer és víztartalékok az oda-vissza utazás idején felül egy évre vannak kalibrálva. Elég nagy szabadságot élvez az efféle döntésekben a hajó kapitánya

Az utóbbi mondatért Andy egy bokán rúgást kapott az asztal alatt.

– Ez mit jelent?

– Kollégám arra gondol – vette át a szót Ted –, hogy ha a helyzet úgy hozza, a kapitány meghosszabbíthatja a küldetés időtartamát egy–két héttel.

Az érdeklődő szemén látszott, hogy kellő mennyiségű adatot kapott konspirációi kidolgozásához

* * *

Két nap múlva Briannek fontos teendője akadt. Az egyik hátsó zsilipajtó külső nyitórendszerének a meghibásodását jelezte a központi számítógép.

– Hogy óhajtod orvosolni a problémát? – kérdezte a kapitány.

– Hát, ha szerencsém van, akkor az alkatrész behúzható, és nem kell úrsétát tennem.

A kapitány meglepődött.

– Tudod, melyik alkatrésze van szó?
– Tudom.
– És nem tudod, hogy behúzható-e?
– Mikor indultunk, még az volt..., viszont te honnan tudod, hogy még mindig az-e?
– Aha. Arra gondolsz, hogy a rögzítés, vagy a motor is sérülhetett?

– Igen. Lekértem az adatokat a komputerből. Nincs utalás hibára, de még be sem kapcsoltuk a motort.

– Akkor meg mire várunk?

A gyanú azonban beigazolódott, tehát Briannek akadt egy útja. Nemsokára Jayel együtt a nyomáskiegyenlítő kamrában pattogott rajtuk az úrruha. Hátukról köldökzsinórok lógtak, kezükben nagy mágneses tappancsokat tartottak.

Kinyílt a zsílíp külső ajtaja és ők kilibbentek a semmibe. Az űr vákuumában másodpercek alatt forr fel minden folyadék. Ez a sors várna az ő testnedveikre is, ha nem lenne rajtuk a vastag szkafander.

Brian haladt elől a hajó külső borításánál. A tappancsok segítségével lendületet adott magának. Jay utána, egy kicsit távolabb a hajótesttől. Ő vitte a szerszámokat.

Mivel a hiba a hajó farának egynegyedénél jelentkezett, körülbelül két percükbe telt, míg odaértek.

– Ettől félttem – szólt bele Brian a szája előtt lévő mikrofonba. – Van itt egy csomó panel, fogalmam sincs, hogy melyiknek van baja.

Fél percig töprengett, majd sorra nézte a furcsa alakú acéllemezekből álló monstrumokat. Ahogy ott állt a hajótestre merőlegesen, a nyitómotor még egyszer olyan magas volt, mint ő.

– Stan, megtennétek nekem valamit, odabentről?

– Persze. Miről van szó?

– Szisszentsétek már meg a hibás nyitómodult, mert nem tudom, hogy melyik az. Csak a fejet... ááá, ez az, köszi.

Jay a csillagokban bámészkodott. Hátuk mögött a Nap virított, soha nem látott pompájában. Ha nem lett volna rajtuk

a fejük körül a speciális üvegbúra, nagyon csúnyán elbánt volna velük az éltető óriás.

– Jó, most pedig kiderítjük mi is a gond. Jay, légy szíves add ide a táskámat! – azzal hátrafordult, hogy elvegye a navigátortól a szerelőtáskát, de a mozdulat hirtelen volt és az kiugrott a kezükből, majd szépen elindult a Nap felé. Jay, mint a párduc vetette magát utána, de az úrruha nehéz volt, így nem tudta felvenni a kellő sebességet. A táska lassan ugyan, de centiről–centire távolodott tőle.

– Brian, vannak vasból készült szerszámok a táskádban?

– Miért fontos, ez? Ó a nyavalyát! Most mehetünk vissza a másikért.

– Nyugil! Van, vagy nincs?

– Van, jó hogy van.

A navigátor megcélozta a légies csomagot, majd nagyon lassan utána küldte a mágneses tappancsot. A mágnes megfogta, Jay pedig szelíden visszahúzta, majd rámarkolt. Fél perc múlva a köldökzsinór szelíden rántott egyet, majd miután ő is rántott rajta egyet, így megindult a hajó irányába.

– Legközelebb magamhoz kötözöm. Nem is értem, hogy miért nem tettem azt, mielőtt kiléptünk a hajóból – szólalt meg a mérnök, mikor visszakapta a csomagot.

Elővett egy csavarhúzó, majd meglazított pár csavart. Mikor nagy ügyel–bajjal leemelt egy doboztetőt, a csavarok táncra keltek. Utánuk kaptak, egy mégis meglógott.

– Azanyátok! – bődült el a mérnök.

– Sokat szemetelsz...

– Hagyd! Ebből van elég itt a hátizsákomban. Nyúlj bele kérlek, és vedd ki azt a szögletes műszert, amivel az áramköröket szoktam kimérni. Tudod, fekete doboz, és két kis ceruza lóg ki belőle.

Miután megkapta a műszert, Brian derékig mélyedt egy kisablaknyi résbe, ahonnan fél óráig ki sem jött. Jay közben bambulva bámészkodott a csillagokban, majd miután ezt megunt, és egyelőre Briannek sem volt rá szüksége, elindult felfedezőútra a hajó felszínén. A csuklójára szerelt készülék segítségével még százméternyi köldökzsinórt engedett ki a

hajóból, amire bentről rá is kérdeztek, hogy miért van erre szükség.

Miután megnyugtatta őket, elindult a hajó farának az irányába, mert egy konkrét dolgot szeretett volna megpillantani. Mégpedig a hajó tolófúvókáinak egyikét.

– Nem kell semmi Brian?

– Nem, egyelőre nem, mászkálj csak. Hú de rosszul hallak.

Milyen messze vagy?

– Most fordultam be a farhoz... Hogyaza!

– Mi van?!? – rémült meg Brian.

– Semmi bajom, csak... hűűű... itt állok az egyes tolóban!

Ez valami gigantikus!

Jay belibeggett a fúvókába, majd farkasszemet nézett azokkal a kicsi lyukakkal, amiket, ha most elárasztana a hajtóanyag, ő egy másodperc múlva már nem is lenne. Óvatosan megérintette, bár a vastag kesztyűben nem érezte a felszínét, mégis mágikus erővel hatott rá ez a mozdulat. Aztán megfordult, és kitekintett a mintegy húsz méteres átmérőjű hatalmas kondérból. Valahol ott kell lennie előtte a Holdnak, mellette pedig a Földnek. A Nap most a fúvóka peremén kívül helyezkedett el, mégsem látta meg sem a Holdat sem a Földet, Eltörpültek már, és belevesztek abba a rengeteg fehér pöttybe, amik a Földről soha nem látható fénnel borították be az eget. Itt nem zavarta a szemlélőt semmi, ami a földi megvilágításhoz hasonlított volna.

Még egy fél percig gyönyörködött, aztán elindult vissza a zsiliblokkhoz. Brian még mindig odabent kuksolt. Csak a lábai meredtek ki. Úgy festett, mintha a hajó félig lenyelte volna. Aztán egyszer csak elkezdett rugdosni.

– Kihúznál Jay?

– Megyek.

Brian nagy keservesen kijutott a gonosz lyukból, majd a navigátor orra elé tartott egy fémlapot, amin áramkörök látszódtak.

– Látod? Tartsd egy kicsit a Nap felé, úgy ferdén. Na?

Jay apró, alig tűhegynyi fénylő pontot pillantott meg a lapocskán. Egy aprócska lyukat, amin átszüremlett a napfény.

– Az ilyen mikro meteorok, ami ezt csinálta, okozták a legtöbb gondot. Figyeld csak meg, mire a Titánra érünk olyan lesz a hajónk, mint egy szita.

– Nem baj, én szeretek idekint lenni – válaszolt Jay, amire Brian egy félreérthetetlen arckifejezéssel válaszolt.

– Én viszont nem..., na gyerünk befelé. Az áramkört kicseréltem.

Mikor összeültek a szokásos délutáni beszélgetésre, Jay tőle szokatlan lelkesedéssel mesélte el, milyen élmény volt a hajtóműnyílásból bámészkodni.

– És azt mondd, hogy nincs meteorpajzs egyik külső kezelőpanelünk felett sem? – kérdezte a kapitány Briant.

– De van, csak azok nem sokat érnek. A vastagságuk sem elegendő, meg az sem, ahogy fel vannak téve. Ezt a mostanit, ami ezt kilyukasztotta, még megfogta volna egy ilyen lemez, ami fel van szerelve, csakhogy ez esetben szerintem a lemezek közötti réseken át talált be a kis nyavalyás. Szóval nem mondanám, hogy olyan nagy biztonságban vagyunk.

– Tehát el kell fogadnunk, hogy ezek a panelek fogyó eszközök. Szeretném azt hinni, hogy miután ez két nap után kapott egy találatot, nem valami istenverte meteorraj kellős közepén utazunk.

– Hát nagyon remélem.

* * *

Jay estefelé (a földi idő szerint) kiült a csillaggömbbe, és bekapcsolta a szinkronkivetítő rendszert. Az orra előtt az Északi Korona ragyogott, a hajó testére pedig a takarásban lévő csillagok kerültek. Halvány körvonallal azért kivehető volt maga a hajó is. Olyan volt itt ücsörögni, mintha egyszerre álmodna és lenne ébren az ember. A szem által alkotott képet nehezen fogta fel az agy.

A navigátor emlékezett. A gyermekkorára, az iskoláira, a szüleiére, a rezervátumban eltöltött évekre.

Ő is szertetett volna katona lenni, vagy orvos, vagy tűzoltó, de mikor a vidámparkban felültették az óriáskerékre,

egyértelművé vált számára, hogy ő bizony repülni fog. És most itt repül egy gigászi fémtestben, háta mögött hagyva pár millió mérföldet, miközben közte és a Föld között semmi kézzel fogható anyag nincs. Úgy érezte, hogy ez a világ legnagyobb és legcsodálatosabb óriáskereke. Ez a legtöbb, amit ma ember alkotni tudott. Kozmológiai méretekben mérve egy porszem. A természetben uralkodó erőkhöz képest maga a semmi. Egy kisebb meteor tönkre zúzná, de mégis olyan csodálatos.

Csillaggömb.

Úgy érezte, hogy egész életében erre a pillanatra várt. Úgy érezte, hogy csak a kezét kellene kinyújtani, és leakaszthatná a Polluxot az égről, hogy Castor egyedül maradjon. A Tejútrendszer egyik karja, ami tiszta időben kivehető az égbolton, most sokkal erősebben világított, mint ahogy a Földön valaha azt láthatta bárki is. Pedig nem volt hozzá közelebb. Az a távolság, amit eddig megtettek szinte semmi nem volt ahhoz képest, amilyen távolságra van az a Földtől. Az Orion mellett ott virított az a 2037-ben felrobbant szupernóva, aminek már csak a halvány hírnöke pislog, pedig akkor majdnem egy hónapig a teleholdat is túlragyogta. 1054 óta nem gyönyörködhattunk ilyen csodában, és ki tudja, hogy meddig nem is fogunk.

Mikor kicsi volt, természetes módon mindent egyszerűbben látott. Az hitte, ha felnő, mindent tudni fog, de ahogy cseperedett szépen lassan rádöbbedt, hogy mindent nem lehet tudni. A tudósok mindig csak közelítik az igazságot, azt soha el nem érik. Mikor valamit megfejtünk, mikor valami törvényt felállítunk, fel kell készülnünk rá, hogy egyszer valahol, valaki megdönti, vagy hozzá teszi azt, hogy „bizonyos körülmények között”. Azután ismét új, érdemes koponyák pontosítják a „bizonyos körülményeket”.

Mi végre vagyunk hát? Mi a célja ittlétünknek?

A vallásos ember azt mondja, hogy csakis az lehet a célja, ami a halál után van. Életünk a halál után virágzik ki.

És mi célja van az ő életének? És miért tudunk gondolkodni? Az állatok tudnak gondolkodni? És miért van

az, hogy gondolataink néha, mint hópelyhek a hideg szellőben egymást kergetve kavarnak egymás körül? A rossz emlékeink miért kínoznak minket? Ha átélünk valami szörnyűséget, miért kell újra és újra felidéznünk magunkban?

Pár éves kora óta egy metropoliszban él. Sosem kellett nélkülöznie, mégsem uralkodott el rajta az elkényeztetett ember elégedetlensége. Pedig aki sokat nélkülözött, sokkal jobban megbecsül minden apróságot, és éppen azok szoktak telhetetlenek lenni, akiknek feleannyit sem kellett megdolgozniuk bizonyos dolgokért, mint egy átlagos embernek. Ezért sokan különös személyiségnek tartották Jayt. A szülei, a tanárai és a barátai is sokáig meg voltak róla győződve, hogy valami nincs rendben vele, mert soha egy rossz szó nem hagyta el a száját, sosem panaszkodott semmiért. Ha valaki segítséget kért tőle, ő ment és segített. Jay szemlátomást más dimenziókban élt. Elért arra a szintre, hogy a kötelességeit gépiesen végezte, szinte kikapcsolt tudatállapotban, ezáltal gyakorlatilag hódolhatott egyetlen hobbijának, ami az embert emberré teszi, illetve azzá kéne, hogy tegye, a gondolkodásnak.

A legtöbb társa nem is igen értett vele szót, és ő sem pazarolta idejét arra, hogy szót értsen velük. Nem volt pökhendi, vagy lenéző senkivel. Inkább ő maga vonult félre szótlanul, félszegen. Sokszor bélyegezték meg, nevték ki, de őt ez sosem zavarta. Ilyesmi, mint gúny, megvetés, zavar, nevetséges fogalmak voltak az ő gondolatvilágában.

Ahogy elnézett jobbra, érdekes dolgok jelentek meg az égbolton. Először apró remegés futott végig a csillagokon, mintha egy hártán keresztül nézte volna őket. Azután szálak jelentek meg az égen, majd hirtelen kirajzolódott egy sötét tömeg, ami egyre csak nőtt, végül alakot öltött és ott állt előtte Agnetha.

– Szia, mit csinálsz itt egyedül?

Jay az égre mutatott.

– Éppen..., csak nézelődöm. Csillagok, amott csillagok, a hátad mögött meg pár csillag látható.

– Azért ott van a Nap is. Ott ragyog mögöttem.

– Nem is. Itt ragyog mellettem.

A kisbolygók

Hosszú várakozás után végre beléptek a Kisbolygó övezetbe. Már amennyire meg lehet határozni a Kisbolygó övezet határát. Egy-két felvételt kellett készíteniük pár apró planétáról, ami abból állt, hogy az automatikus rendszer fényképezett, ők meg nézegették a képeket. Szabad szemmel egyedül az Adonis megpillantására nyílt kilátásuk. Páran összegyűltek a csillaggömbben, Bertalan, Borisz és Jay azonban inkább az uszodában maradtak mondván, hogy úgysem fog látszódni semmi.

Igazuk is lett. A többiek vállvonogatva széledtek szét.

– Déja vu – szólalt meg Borisz, miközben a medence lépcsőjén áztatta magát az első tiszt társaságában.

– Biztos jártál már erre.

– A helyzet. Nem a helyszín.

Jay gigászi fejest ugrott. Ő komolyan is vette az úszóedzéseket.

– Itt lebegünk a vízben, egy műgravitációs palackban... Mindegy.

Azzal otthagya Bertalant.

Ő azonban nem sokat töprengett a hallottakon. Egészen máshol járt az agya.

Arra gondolt, hogy vajon mi történhet, ha egyszer leszállnak a Titánon. Jó vagy rossz dolog fog velük történni? Vagy a semlegesség arany középútján rohannak az események felé? Nem mondhatta volna magáról, hogy túlzottan kalandvágyó természete lenne, de a semlegességnek örülne a legkevésbé. Szívesen kikérdezte volna most a többieket is, de félt attól, hogy másoknak ezek lényegtelen kérdések. Vagy zavarba ejtő.

Az pedig csak egy dolog, hogy mi történhet velük. Az a másik kérdés, hogy mi *történi*? Kérdésekkel rohannak előre a

gigaszi távolságra lévő hold felé, a világ szeme rajtuk. Mi lesz, ha kudarcot vallanak? Vajon mit gondol majd az emberiség? És mire számítanak most a Terrán maradt társaik?

Egy darabig még áztatta magát, majd elkezdett fázni, így kimászott a medencéből, és felment a szobájába.

Este csak küszködött az elalvással.

Eszébe jutott Andy, és a pszichiátriai kezelés. Milyen könnyen bélyegeznek az emberek. Sokan azt sem tudják, hogy mi a különbség pszichiáter és pszichológus között. Tegyük csak fel, hogy Andy elmegy pszichológushoz. Egy szóvégtévesztése, hogy máris pszichiátriai kezelés legyen a dologból.

Ahogy feküdt a kényelmes priccsen, apró repedést pillantott meg a fal műanyag burkolatán. Elkezdte körömmel piszkálni, majd megunt. Egészen valószínűtlen, hogy ez itt legyen, mégis itt van. Kíváncsi volt rá, hogy mikor fognak rovarok megjelenni a hajón. Ilyen méretű járműnél ez törvényszerű, és elkerülhetetlen. Valami rakományon, élelmiszeren, vagy eszközön elég egy lénynek a petéje, ami ha kikel máris ott a légy a hajón. Vagy a csótányok. De találtak már pókokat is űrhajókban. A legrémisztőbb, és legfelfoghatatlanabb eset viszont egy Hold-kolonizálón történt, ahol patkányok tűntek fel. Sosem derült ki, hogy melyik dokkolásnál jutottak be a rendszerbe, de egy hónap múlva úgy nyüzsgöttek a hajón, hogy majdnem le kellett állítani a programot. Hihetetlen életösztönrel rágták át magukat a falak között, hogy táplálékhoz és vízhez jussanak. Azóta előírászerűen az élelmiszer és vízraktárakat fémfalakkal kell elválasztani a hajó többi részétől.

Átfordult a másik oldalára, majd elkezdett számolni magában. De csak nem jött álom a szemére. Végül is miért baj az, ha nem alszunk, ha nem tudunk? Mialatt ezt megtárgyalta magában, már húzta is a nadrágját.

Kilépett a kabinjából, és halkán átment a henger elejében lévő konyhába, hogy egy kis vizet igyon. Aztán gondolt egyet, és leült a társalgóban, a hírterminál elé, és elkezdte nézni a földi híreket.

Iránban a Nemzeti Egyetem tudósai átadták a jövő évszázad űrhajójának terveit egy kivitelező cégnek, azzal a céllal, hogy tíz év alatt felépíttessék a monstremot. Európai és dél-afrikai befektetők segítik majd az építést pénzzel.

Az Antarktisz feletti ózonlyuk olyan mértékben terjeszkedik, hogy Új-Zélandon a következő évtizedre óvintézkedéseket kell foganatosítani, ha nem akarják lehúzni a rolót a tengerparti nyaralóövezetek. Érdekes, hogy emberi mentalitás szerint nem is az ott élők miatt aggódik a közvélemény, hanem a nyaralókért. Az Antarktisz egyébként elég érdekesen fest, amióta jegének egy része elolvadt és pár helyen a szárazföld felszínre bukkant. Szinte hihetetlen, de zöld területek jelentek meg azokon a helyeken a sziklák között. A felmelegedésből adódóan az uralkodó szélirányok is megváltoztak, így 2051-ben egy héten keresztül olyan hideg levegőt kapott a Déli pólus közeléből Madagaszkár, hogy a makik egymás után potyogtak le a fákról, és csak a világszervezetek hathatós közbelépésének köszönhetően nem halt ki egy csomó egzotikus életforma. Vicces kedvű tudósok szerint egy szupervulkán ellentétes hatást válthatna ki, mint amit az üvegházhatású gázok, így nincs más dolgunk, mint várni.

Bertalan most azonban inkább a társadalmi hírekre volt kíváncsi, ezért átkapcsolt egy másik csatornára.

Egy magyar nyelvű adón éppen azt feszegették, hogy a tőzsdék hogyan reagálnak a titáni utazásra. Azután tüntetőket mutogattak Belgiumban, akik azért vonultak az utcákra, mert szerintük az űrhajózás mágnsai nem osztják meg a közvéleménnyel, hogy mire megy el a pénzük. Mutattak egy férfit, akit megbilincselve, bevert orral tuszkoltak be egy rabomobilba, miközben önmagából kikelve üvöltött.

Az orosz parlament bejelentette, hogy az utolsó atomrakéták szétszedése és megsemmisítése óta ismét leleplezték egy társaságot, akik illegális hasadóanyagot birtokoltak.

A csendes-óceáni börtönsziget lakói beindítottak egy programot, amit nemzetközi támogatással valósíthatnak meg.

A súlyos bűncselekményeket elkövető emberekből álló kolónia ugyanis évekkel ezelőtt sikeresen felépített egy önellátó társadalmat, ahol most a többi nemzettel való kereskedelem beindítását tervezik. Egybehangzó vélemények szerint erre van lehetőség, de a sziget elhagyása továbbra is tilos.

Még belenézett egy-két zenecsatornába, aztán végre rájött az álmoság, így némi vízzel feltankolva elvonult a hálószozájába.

Egy váratlan fordulat

A Kisbolygó övezetből kilépve ismét eseménytelen napok következtek.

Leszámítva Brian és Jay hajón kívüli munkáit, semmiféle halaszthatatlan tennivaló nem akadt a fedélzetén. Hosszú órákat töltöttek a csillaggömbben, valamint a konyhakertben. Levetítettek pár filmet, majd mikor ezt is megunták véget nem érő kártyapartikkal és vetélkedőkkel szórakoztatták egymást az utazók a társalgóban. Egy ilyen összejövetelen előkerült pár üveg bor is, amit még indulás előtt pár nappal szereztek be a szervezők francia, magyar és olasz borvidékekről. Brian az eddigéhez hasonló sikerrel kápráztatta el a többieket a szakácstudományával, őt magát Laura viszont egyre gyakrabban utasította a konditerembe és az uszodába, amit Stanley keményen be is vasalt rajta. A többiek erőnlétével nem akadt probléma. Tulajdonképpen Briannek sem az erőnlétével, sokkal inkább a derekán alakulgató úszógumikkal kellett harcot vívnia.

Egyik nap azonban nagyon furcsa dolog történt.

Két hétre sem voltak a Jupiter pályájától, mikor Jay nyitott be a kapitány fülkéjébe, ahol éppen ebéd utáni pihenőjét töltötte.

– Te Stan, van itt valami, amit nem értünk.

– No...

– Tegnap este kezdődött, és én a Jupiter mágneses mezejének tulajdonítottam volna, viszont egy pár jel arra mutat, hogy nem lehet az.

Stanley felült, és ásított egyet.

– Miről van szó?

– Pár órája egy aprócska mágneses impulzus haladt át az éteren a planéta irányából. Mivel a bolygók mágneses tere nagyjából állandó, ezt furcsának találtam. Aztán ma reggel megint jeleztek a műszerek. Tudsz valamit, ami csinálhat ilyet? Valami űrroncs... esetleg...

Mivel nem jött válasz, folytatta.

– Én utánanéztam, és nem sok roncs szállingózik errefelé.

– Nincs itt semmi érdekfeszítő, csak a nagy sötétség. Menjünk át a navigátoriba, és nézzük meg, hogy mit mértek a műszerek.

– Menjünk!

A társalgó mellett az orosz és az első tiszt csatlakozott hozzájuk. Felkapaszkodtak a létrán, majd felfelé vették az útjukat a folyosón, végül belibegtek a rádiószobába.

Jay leszíjazta a bal combját a székhez, majd matatni kezdett egy keverőpultszerű műszeren.

– Rádiófrekvencián is érkezett valami. Némi tisztogatás meg moduláció után ez lett belőle...

Füttyszóhoz hasonló hang jött ki a hangszóróból.

Bertalan a plafont bámulta, Borisz arcán kínos mosoly jelent meg, csak a kapitány nézett Jayre gondterhelt arccal. Párszor még lejátszották a felvételt.

– Mi ez...?

Jay megvonta a vállát. Bertalan bamba képet vágott.

– A Jupiter kifütyül minket – állapította meg az orosz.

– Köszönöm Borisz – intette némi komolyságra a kapitány a pilótáját. – Még valami zseniális tipp?

Bertalanon látszott, hogy az előzőhöz hasonló horderejű ötlete van, de inkább az ajkába harapva magába fojtotta. Jay volt az egyetlen, aki komolyan vette a dolgot.

– Ha szeretnéd, kicsit kozmetikázhatom még a felvételt, de túl sokat ne várj tőle.

– Szeretném – válaszolt a kapitány.
– Másrészt leküldöm a jelet a Földre, hátha van tippjük.
– Még ne! Kicsit dolgozz vele, ne ijesszük meg őket feleslegesen. Lehet, hogy csak – tette szét a karját Stanley. – Szóval akármi lehet...

Azzal otthagyták a navigátort.

* * *

Feszült pár nap következett.

Jay szinte egész nap a rádiószobában tartózkodott. Brian és a nők napjuk nagy részét a konyhakertben töltötték, ahol a súlytalanság miatt nehezen gyökerező növények a lassú fejlődésük után - végül is éppen a nehézkedés hiánya miatt - gigantikus terméseket hoztak. Félméteres paprikák és tizenöt centis paradicsomok nőttek, de a legmulatságosabbnak a majdnem gömb alakú, esetleg rücskös sárgarépák bizonyultak. A kert öntözése csak alulról volt lehetséges, egyedül akkor alkalmaztak permetezést légáramlatokkal irányítva, mikor a kiszáradt talaj teleporozta már az ablakokat is.

A kapitány estére megbeszélést hívott össze. Már mindannyian a társalgóban ültek, csak a mérnök hiányzott. Jay szemei körül sötét karikák gyülekeztek. Nem sokat aludt, egész éjjel a semmit figyelte odakünn, hátha jön még valami zörej a Jupiter felől.

– Hol van Brian? – kérdezte a kapitány.

– Az előbb még egy méteres tökkel birkózott – szólalt meg Laura.

Ekkorra lépett be a testes néger.

– Bocsánat, csak lezuhanyoztam, mert tiszta sár lettem a kertben.

Stanley megvárta, míg leül aztán belekezdett a kényes témába.

– Tegnapelőtt valami megszólalt a Jupiter mellett. Jay elkapott egy jelet.

Ez után a nem mindennapi nyitóbeszéd után, akik nem tudtak az esetről – Agnetha, Laura és Brian – kerekre nyílt szemekkel bámultak a kapitányra.

– Nem tudni, hogy mi volt, de egy mágneses impulzus haladt el mellettünk. Rádiófrekvencián valami fütttyülésféle jött a hangszórókból. Erre nincsenek műholdak, roncsok, vagy bármi ember alkotta dolog. Mindenki hallgassa meg a felvételt, bár kötve hiszem, hogy valakit is emlékeztetni fog bármire – folytatta Stanley. – Egyelőre az irányító központ nem tud róla, de az az érzésem, hogy lassan közölnünk kell velük. Csak attól félek, hogy feleslegesen izgatjuk fel őket odahaza.

Rövid szünet után Brian szólalt meg.

– Ennyi?

– Egyelőre...

– Nem egészen – szólt közbe Jay.

Minden szem a navigátorra meredt.

– Ma megismétlődött. Hajnali fél négykor.

Bertalan ocsúdott fel először.

– Te mikor alszol?

– Hmm...? Ugyanabban a tartományban, nagyjából ugyanonnan, egy icipicit nagyobb intenzitással jött adás...

Stanley közbevágtott.

– Várj egy kicsit... Hogy érted azt, hogy *nagyjából* és *icipicit*?

– Úgy, hogy egy kicsi eltérés van a helyét illetően, és szintén egy kicsi a jel erősségében – tette szét a kezét Jay, miközben olyan arcot vágott, mint amikor értetlen emberrel akarunk valamit megértetni.

– Jó, lazíts egy kicsit, és legfőképpen aludj, miután ezt megtárgyaltuk. Ezt érthetjük úgy, hogy máshonnan jött?

– Én inkább úgy fognam fel, hogy már mi nem vagyunk ugyanott, mint tegnapelőtt, azért változik a helye és az intenzitása – szólalt meg a pilóta.

Jay helyesbített.

– Mindkettő lehetséges. Egyszerre is. Viszont végeztem éjszaka egy kis maszek kutatást. Lekértem a terminálról minden adatot, ami a Jupiterrel kapcsolatos vizsgálódások, egész pontosan a holdjaival kapcsolatos vizsgálódások

eredményképpen készült. Nyilvánvaló, hogy ennek az óriásnak nem lehet egyértelműen megmondani, hogy hány holdja van. Pár éve fedezték fel a Jupiter XXXIV jelű kisméretű holdat, aminek még a pontos méreteit sem tudták megadni. Ez nem az Euporie, de ebbe most ne menjünk bele... Izé... Azt most nem közölném, hogy milyen matematikai és fizikai számítások, megfigyelések, és miegyéb előzte meg a dolgot, mert nem sokat értek ilyesmihez, de észrevettem egy érdekes egybeesést.

Belekortyolt egy kancsó vízbe, majd folytatta.

– A jel szinte pontosan a holdacska pályájának egy pontjáról jött. Szóval vagy van valami – és itt körbenézett –, valaki... azon a kis repülő hegyen, vagy nem is repülő hegy.

Elővett egy pár fotót valamint egy papírt és egy tollat.

– Tessék... Itt jön a Nut – rajzolt egy vonalat, majd néhány pontot. – Innen kapunk valamilyen adást, aztán haladunk tovább, de közben az adás helye is megváltozik. Ismerjük egy hold pályáját, ismerjük azt az egyenest, amit mi húzunk a hajóval, és van két jelünk két időpillanatban. És a jel helye megegyezik a holdéval... Így ni.

Az ábra egyszerű volt, de érthető

– Mennyire közelítjük meg ezt a holdat? – kérdezte a kapitány.

– Hehe..., ez a lényeg – nevetett Jay. – Hát... Nem ez a fontos..., vagyis...

Először azt hitték, hogy a kimerültség miatt tesz Jay olyat, amit eddig soha. Erős érzelmeket mutat.

Némi kuncogás után nagyot csapott az asztalra, hogy a rajza elrepült.

– A számítások szerint a holdacska most a Jupiter majdhogynem túloldalán kéne, hogy legyen...

* * *

A riasztás nagyon váratlanul érte őket. Már éppen be akarták fejezni a megbeszélést, és Jay is készült aludni, mivelhogy lassan harminchét órája volt ébren.

A hajón lévő valamennyi hangszóróból egyszerre visított fel a riadójelzés. Pár másodperces reakciókéséssel mindenki felpattant a helyéről, otthagya papírt, tollat, poharakat. Stanley és Borisz az irányítóhelyiséget vették célba, Jay és Brian a navigátorit. A nők először tanácstalanul álltak meg a folyosón, majd rövid tanakodás után úgy döntöttek, hogy a kapitánnyal tartanak. Egyedül Bertalan maradt még ott egy fél percig, furcsa arckifejezést öltve magára. A kapitány visszafordult, majd bekukkantott a helyiségbe.

– Mi van? – nézett Bertalanra.

A másik ekkor tért magához pillanatnyi paralizált állapotából. A sziréna bömbölt.

– Kapsolja már ki valaki! – szólalt meg hirtelen.

Az irányítóhelyiségben Stan leült a székébe, és feltett a fejére egy mikrofont.

– Mi a csoda ez Jay?

– Szerintem az a valami, ami a XXXIV. holdnak adja ki magát. Tessék, be is mérve! Szépen követi a pályáját, csak éppen a normálissal ellentétes oldalon. A haladási sebességünkkel pár óra és elérjük.

– Kicsit pontosíts, ha tudsz!

– Pontosan megmondom, úgy két perc múlva.

Jay percekre az asztala fölé hajolt. Gyorsan, szinte kaparászva körmölt, közben bal kézzel a billentyűzetet verte. Aztán megállt egy pillanatra és összefirkálta az egészet, amit eddig leírt, és mindeközben halkán motyogott magában.

– Tudunk róla képet készíteni? – kérdezte Stanley, majd az első tisztjére nézett. – Berci, biztos minden rendben?

Az kicsit zavartan pillantott rá.

– Még nem látom – mondta Borisz, aki már a teleszkóppal ügyködött.

Bertalan most vette észre. Eddig a kapitány fölé hajolt.

– Szerintem a naggyal kéne.

– Még ezzel sem látom – vágott a pilóta értetlen arcot.

– Persze, hogy nem látod, ezzel nem is fogod.

– Miért? Tudjuk mekkora? De ha nem nyugszol, hát menj át Jayhez és próbáld a naggyal.

A magyar távozott.

– Egy óra negyven perc és rajta vagyunk – jelentette Jay.

– Nekimegyünk, vagy mellette haladunk el?

– Neki semmiképpen, mert ha más nincs, megkérjük Boriszt, hogy kerülje ki. Viszont ha mellette megyünk el és túl kicsi, akkor meg sem fogjuk látni, tekintettel arra, hogy másodpercenként 65 mérföldet teszünk meg, miközben ő ezzel összemérhetőt velünk szembehaladva.

A kapitány a fejét vakarta. A sebességek tudatában elképzelte, hogy mi történik, ha véletlenül mégis telibe kapják ezt az akármit. Ez esetben különösebb tennivalójuk nem akad, mert a hajó milliányi apró kis darabokra hullik szét.

– Valamit csinálni kéne vele... A mindenségit! Én látni akarom azt az izét!

– Gondolod, hogy mi nem? – pillantott fel Borisz a kukkerből.

A következő egy óra lázas munkával telt el. Jay egyfolytában számolt, Borisz beült a pilótakabinba, és beindította az irányítófűvókákat. Stanley vele tartott. Az indulás óta először mordultak fel a borzalmas hajtóművek, a hajótest pedig megremegett. Brian ezalatt bebiztosított egy pár érzékeny műszert, és hátrament a nőknek segíteni az orvosiban. Bár az orvosiban teljesen felesleges volt kötszer és egyéb elsősegély felszerelés után kutatni, mert ebben a helyzetben egy baleset itt csak mindannyiuk halálával végződhet.

A pilótának viszont egy hétköznapiabb probléma jutott eszébe, ami még a randevú előtt okozhat gondot.

– Stan, ugye tudod, hogy ha én itt oldalirányú mozgásba hozom a hajót, a henger megsérülhet.

– A rohadt életbel! – csapott a kapitány az asztalra.

– Az esély megvan rá – szólt át Brian az orvosiból, akin szintén fejhallgató és mikrofon volt –, viszont a hátralévő idő alatt még a medencét sem tudjuk leengedni, addig meg nem állíthatjuk meg a hengert. Ha egy csapágy besül, az egész egy pillanat alatt befékeződik, a víz meg szétömlik a fenébe. Az

pedig nekem a Titánig tartó folyamatos munkát, meg idegbajt jelentene.

Ekkor Jay izgatott hangja szólalt meg valamennyiük fülhallgatójából.

– Nem kell kormányoznod Borisz! Nem ütközőpálya! Bertalan segített, így pontosan bemértük a helyzetét. Viszont annál érdekesebb dolgot csinál.

– Mit? – ugrott fel Stanley a pilóta mellől.

– Eddig velünk szemben jött. Mostanra viszont kábé megállt, és mintha ellenkező irányba indulna.

– Ennek mi értelme? – nézett Borisz a kapitányra.

– Egyszerű. Felveszi a mi sebességünket. Jay, mikor érjük el?

– Most már nem tudom, mert változik a sebessége. Pokolian gyorsul, szinte elképesztően, és azt hiszem, hogy nem fogjuk lehagyni. Az lesz, amit te mondasz. De amíg én itt számolgatnék, addigra már utol is érjük... Te jó ég, Stan, gyertek át! Berci már látja! Mindjárt itt van mellettünk!

Öten kétfelől érkeztek, lebegve a navigátoriba. Szépen sorjában belenéztek a teleszkópba.

– Szerintem már szabad szemmel is látható. De mi az a fehér, homályos folt a kép szélén? – nézett Borisz a navigátorra.

Összenéztek. Aztán Brian szólalt meg halkan.

– A csillaggömb.

– Azon az oldalon jön, az biztos. Brian, hermetikusan zárnak a gömb felé vezető ajtók? – kérdezte a kapitány.

– A hajón minden ajtó vákuumbiztos. Ez alap, meg biztonsági szempontból...

– Akkor zárd le azonnal.

Brian távozott. A többiek pedig átmentek az irányítófülkébe. Jay felajánlotta, hogy itt marad figyelni a mozgását, de Stanley feleslegesnek tartotta, tekintettel arra, hogy már szabad szemmel is látniuk kell.

Közben Brian ellibegett a hajtóművek felé kanyarodó folyosók előtt, majd kinyitott egy kis elektromos dobozt a csillaggömb ajtaja mellett. Egy pillanatig gondolkodott, majd

elővett overallja több tucat zsebének egyikéből egy csípőfogót. Még egy pillanatig habozott, majd befogta az egyik vezetőket.

Kattanás.

Az ajtó hangosan megmozdult, majd rettentő erővel záródott.

– Huhh – törölte meg a homlokát. – Nagy lebőgés lett volna öregfiú – biztatgatta magát, aztán eszébe jutott a közeledő dolog, úgyhogy zsebre tette a szerszámot és egy nagy rúgással ellökte magát a folyosón.

Az események ekkorra már elképesztően felgyorsultak. Az a tény, hogy majd hetven napig semmi különleges dolog nem történt, csak fokozta a hatást.

Mikor visszatért az irányítóhelyiségbe a következő kép tárult a szeme elé; Stanley és Bertalan az ablakoknál álltak, leheletük szinte látszódott az üvegen. Agnetha, Laura, Borisz és Jay kétoldalt, kissé hátrébb. Az ablakok túloldalán balra pedig feltűnt egy fémes csillogású gömb, amint lassan közeledik hozzájuk. Néma csöndben bámultak, és mindannyian arra gondoltak, hogy vajon megáll-e a csillaggömb előtt. Mikor elérte a hajó orrvonalát, az űrhajósok egy emberként vonultak át a bal oldali ablakokhoz.

A karambol elmaradt.

– Nézd már! – kiáltotta Borisz. – Ez meg fog állni!

Laura hangosan zihált, Brian homlokán pedig legördült a megkönnyebbülés izzadságcseppje.

– Gyerünk a gömbhöz! – szólalt meg Bertalan, kitalálva mindnyájuk gondolatát.

Elhagyták a helyiséget, így szem elől kellett téveszteniük azt a valamit, ami most odakint vár. Stanley azonban megállt az ajtóban.

– Ez így nem lesz jó. Valakinek itt is kell maradni. Azt is tudom kinek. Nekem. Vigyázzatok!

Azzal visszalebegett az ajtón, majd odaúszott az ablakhoz. Aztán arra gondolt, hogy mi lenne ijesztőbb. Ha az a dolog még mindig ott lenne, vagy ha már nem.

Közben a többiek odaértek a csillaggömb lezárt ajtajához. Borisz megnyomta a nyitógombot, majd értetlen arcot vágott.

– Hát ezzel meg mi van?

– Elvágtam a vezetékét – szólalt meg Brian. – Ha bekövetkezett volna az ütközés, ez az ajtó vált volna a hajó falává.

– És?

– Mit és??? Nem kockáztathattam volna meg, hogy valaki szórakozottan rátenyerel a nyitógombra, aztán szépen kiszállingózunk az űrbe.

Ismét turkált egy kicsit fantasztikus ruhadarabjában, és elővett valami furcsa szerszámot. Fél perc múlva az ajtó halk szisszenéssel kinyílt.

Sietve beléptek a csillaggömbbe. A látvány lenyűgöző volt. Egy több méteres átmérőjű szabályos, fémesszürke gömb volt előttük, ami velük együtt haladt az éterben. A hajóból kiszűrődő fények csillogtak rajta, mint valami óriási karácsonyfadísz. Azonban a hangulat korántsem volt e nemes ünnepnek megfelelő. Hosszú másodpercekig csak bámulták, pár halk megjegyzést téve, majd Brian unta meg a helyzetet és így szólt a walkie-talkie-ba.

– Stan, most mondd meg légy szíves, hogy mit tegyünk ezzel itt!

A válasz nem jött azonnal.

– Pillanatnyilag fogalmam sincs. Most elvonulok a Földdel tárgyalni. Addig lesztek szívesek szemmel tartani.

– Mintha tehetnénk egyebet – szólalt meg a doktornő, azzal helyet foglalt a csillaggömb egyik foteljében.

Azonban mielőtt a kapitány lecsatolhatta a fejhallgatóját, Jay szólt át neki.

– Stan! Én kimennék!

Laura arckifejezése elárulta meggyőződését arra vonatkozóan, hogy a navigátornak elment az esze. Később ezt szóvá is tette.

– Mi van? Tegyel le róla! – jött a kapitány rövid és velős válasza. – Most *még* nem.

– Jó lenne mi? – vigyorgott rá Brian a navigátorra.

Jay furcsán nézett rá.

– Most hülyülsz? Azt hittem, utálsz kint sétálni.

– Utálok is, de ez most más.

– Senki nem tesz semmit, amíg a Földdel nem tárgyalok!!

Stanley tehát belibeggett a rádiószobába, ahonnan fél óráig ki sem jött. A többiek árnyékként követték, és letáboroztak az ajtó mellé, hogy egyből értesüljenek róla, ha a kapitány végzett. Egyedül Laura maradt a csillaggömbben. Szíjakat kötött a combjára, mert már unta magát állandóan visszaterelgetni a fotelbe.

Titokban már csak arra várt, hogy mindenki eltűnjön a gömbből, ő meg egyedül maradhasson ezzel a valamivel. Egy darabig gúvasztotta a szemét, hátha megpillant a tárgy felszínén valami változatosságot. Közben felkelt, arcát az üveghez szorította, és már megfájdult a szeme, mikor eszébe jutott, hogy a felszerelési tárgyak között van távcső.

„Fenébe, hogy nincs nálam rádió” – gondolta, mert úgy érezte, hogy nem kéne elhagyni a helyszínt, amíg más vissza nem ér. Aztán az is eszébe jutott, hogy mit ér voltaképpen az, hogy itt ül egyedül és vár? Az a valami csak akkor nem tesz kárt bennük, ha nem is akar. Aztán végül is úgy döntött, hogy bemegy a távcsőért.

De hová tették bepakoláskor?

„Ha nem lesz ott, ahol gondolom, visszajövök”

Fél perc sem telt el, mikor már a henger kijárata felé robogott, kezében egy kis fekete táskával. Felkapaszkodott a létrán, majd erős mozdulattal lökte el magát a faltól. A kanyarnál meghallotta Brian hangját, amint éppen túlharsogja a többieket valami vitában. Még mindig a rádiószoba előtt rostokoltak, és elhaladtában még azt is hallotta, hogy Borisz már alig bír magával.

Mikor visszaért a gömbhöz, az objektum ugyanott volt, ahol „hagyta”.

Szeméhez emelte a messzelátót, majd meglepetésében majdnem elejtette. A gömb felszíne nem volt sima. Mintha be lett volna borítva valami hajszálvékony szálakból szőtt hálóval. Amikor ráközelített, azt is észrevette, hogy ezek a szálak néhol elvékonyodnak, illetve megvastagodnak, amivel bámulatos mintázatot kölcsönöznek a gömb felszínének. A szálak apró

csövecskéknek, vagy vezetékeknek tűntek, időnként mintha anyag áramlott volna bennük. Ennek megállapításához azonban már a távcső sem nyújtott segítséget, de annyit határozottan látott, hogy a szálak némileg változnak. Ennek a valaminek az egyik oldalán aprócska lyuk tátongott. Akkora, amibe az ujjunkat is alig dughatnánk bele. Nem sérülésnek tűnt, a szálak folytonossága nem szűnt meg, hanem szépen befordultak, majd továbbhaladtak az objektum belseje felé. Ahhoz viszont rossz helyen volt, hogy meg tudta volna állapítani a mélységét.

Felkelt a székből, hogy más szögből is megszemlélje, majd ami ezután történt, attól valóban elejtette a kukkert, és ijedten nekihátrált a fotelnek.

Mikor visszanézett az objektumra, az éppen befejezte azt a mozdulatot, amit elkezdett. Lassan elfordult függőleges tengelye körül, majd mikor a lyuk egyenesen vele szembe került, megállt.

Laura a padlóhoz szorította magát egy darabig, majd egy halk zörej kizökkentette a kezdeti ijedtségéből. A távcső az üvegnek koppant.

Ellökte magát és megragadta az elszökött eszközt. Közben szemmel tartotta a tárgyat, és meg kellett állapítania, hogy az a lyukával szépen arra nézeget, amerre ő mozog. A dolog már-már kezdett komikus lenni, mikor megérkeztek a többiek.

– Felém fordult! – gesztikulált a doktornő izgatottan.

Tanáctalanul összenéztek. Bertalan óvatosan kinézett az objektumra, majd egészen az üveghez nyomva az arcát, szinte megbabonázva bámulta.

– Feléd fordult? – nézett rá Brian nagy baba szemekkel. – Mijével??? Tök egyforma minden oldala.

– Azt te csak hiszed. Nézd meg ezzel! – nyújtotta oda a mérnöknek a messzelátót.

Brian belenézett, majd továbbadta.

– Lyukas – állapította meg.

* * *

– Mit mondtak a Földről? – kérdezte Laura a kapitányt.
– Azt, hogy a további utasításokig ne tegyünk semmit – rántotta le magát Stanley egy fotelba, miközben végig szemmel tartotta a vendéget.

– Ez jó. Ennyi ideig tartott, míg ezt közölték veled?

– Nem, nem ez tartott ennyi ideig. Hanem az, hogy próbáltam győzködni őket...

Laura tágra nyílt pupillákkal figyelt.

– Miről?

– Arról, amit most fogok csinálni – pattant fel a székből. – Brian! Készítsük elő a karantént!

A természetes mérnök eddigi legszélesebb vigyorát vágta le. Hófehér fogai csak úgy világítottak a szájából. Jayt is megérintette az izgalom szele, mert mintha hangyaraj jelent volna meg a székében, úgy izgett–mozgott.

– Parancs, kapitány... Gyere Jay! – azzal ellökte magát a faltól, és megindult a folyosón, mint egy torpedó.

Laura hitetlenkedve nézett hol az első tisztre, hol Boriszra.

– Most... Stan, ez nem biztos, hogy jó ötlet. Be akarod hozni azt az *izét*?

Közben Borisz kivételével elindultak a zsiliprendszerhez. Az orosz azt mondta, hogy ellenőrzi a pályaadatokat, amíg Jay segít Briannek. „Merthogy valakinek azt is meg kéne csinálni.”

– Stan! Neked szoltam... – hisztizett a doktornő. – Mondom, nem biztos, hogy jó ötlet.

A kapitány megkapaszkodott egy kiálló rúdba, majd Laura szemébe nézett. Egy szikrányi együttérzés ült az arcán, meg egy jó adag magabiztosság.

– Nézőpont kérdése. Dönteni kell. És nem a Földről fognak dönteni.

– Lefokoznak, kirúgnak, csak a Jóisten tudja, hogy mit tesznek veled – szólt közbe Bertalan.

– Nem fognak tenni semmit. A földi irányítás „miatyánkja” szerint ugyan feltétlen engedelmességgel tartozom, viszont a kapitányi szabályzat szerint jogaim is vannak. Egészen pontosan felülbírálhatom a feletteseim döntését – s itt ünnepélyes arcot vágott –, amennyiben úgy látom...

– ... hogy nincs rálátásuk a kialakult helyzetre – fejezte be Bertalan.

– Pontosan – mosolygott Stanley. – Mint első tiszt reméltem, hogy megerősítesz az szándékomban... Köszönöm.

– Nem mondtam, hogy egyetértek.

– Én sem állítottam. Csak megerősítetted, és ez elég. Menjünk!

Ekkor Laura próbálkozott meg egy utolsó érveléssel.

– Viszont az orvos én vagyok, és nem engedhetem meg, hogy bármit is behozz a hajóra, amíg nem gyógyítottunk meg róla, hogy nem cipel-e be valami fertőzést.

– Ezért tesszük a karanténba. Majd miután benn van, hermetikusra zárjuk. Sőt! Lecsapoljuk a levegőt a helyiségből. Szemlátomást nincs rá szüksége – válaszolt a kapitány, majd hunyorítva kinézett a jövevényre, mintha csak azt vizsgálná, hogy nem szenved-e akut oxigénhiányban. – Kimegyünk és meggyógyodunk róla, hogy veszélyes-e ránk nézve.

Laura ezzel szemben már semmit nem tudott felhozni, mindössze annyit tett hozzá, hogy szóljanak, ha segíteni kell, és elvonult az orvosiba. Bár jókedvet korántsem tükrözött az arckifejezése.

Közben visszatért Borisz és kérdően nézett Laura után, majd Bertalanra. Az első tiszt legyintett. Azután Borisz szólalt meg halkán és vészjóslóan.

– Vigyázz Stan! Ne bontsd meg a legénység tagjai közötti összhangot! Ezt is tedd a mérlegre, mielőtt behozod azt a..., *azt!*

* * *

Brian és Jay harmadszor hagyták el a fedélzetet indulás óta. Most azonban Laura is csatlakozott hozzájuk, mert végül is úgy döntött, hogy az elsősegélyt nem lehet elég korán elkezdeni. A navigátor szokásához híven elemében volt, viszont Brian is hozta eddigi formáját. Tőle egyáltalán nem meglepő módon óvatosan és nagy körültekintéssel lökte el

magát a zsilip falától, de csak miután alaposan megrángatta a köldökzsinórt.

A hajó baloldali főzsilipjén léptek ki. Nem sokkal ezelőtt lezárták a karantén felé vezető ajtókat, és kinyitották annak külső ajtaját. Így a Nut ajtaja most egy rövid időre közvetlenül a közlekedőfolyosóról nyílt.

Lassan közelítették meg a gömböt. Jay kezében erős hálót tartott, azzal a céllal, hogy azzal borítsák be azt. Laura arcán valami különös kifejezés ült. Az ő jelenlétében Brian azért annyira nem volt gyámoltalan, ezt tiltotta férfiúi méltósága. Mikor elérték, egy-két szisszentéssel lefékezték magukat a hátukon lévő kis fúvókákkal.

– Te Jay! Szerinted mi történik, ha hozzáérünk? – kérdezte Brian, és látszott rajta, hogy be van rezelve.

– Fogalmam sincs, de szerintem próbáljuk ki! – vigyorgott, majd barátságosan megpaskolta a gömb oldalát.

– Jay!

A navigátor összerándult.

– Úristen, hát megsüketítesz! – kapott a fejéhez, illetve a sisakjához. – Szerinted megtudtuk volna enélkül? Gondolatban gyufát húztam magunkkal, és te nyertél. Ennyi az egész. Gyertek, segítetek bebugyolálni!

Briannek rángatóztak az arcizmai, és ebben a pillanatban hasonlókat gondolt Jayról, mint az előbb Laura a csillaggömbben. Miután bebugyolálták a tárgyat, első gondja az volt, hogy eltávolodjon tőle. Gondosan ügyelt rá, hogy egy pillanatig se érjen hozzá.

– Na! Mit lökdösödsz? – nézett rá Jay.

– Csak arrébb mentem. És téged használtalak fix pontnak.

A navigátor azonban már nem is figyelt oda.

– Na, gyere, fogd már meg – azzal viccesen behúzott egyet a gömbnek.

– Majd... – mondta zavartan Brian. – Ha holnap is felébredszen..., esetleg.

Miután összekötözték a hálót, Laura beszólt a kapitánynak.

– Készen vagyunk! Jöhet a lasszó!

A karanténból hangtalanul kirepült egy kampó, ami kábellel volt a csévéhez rögzítve. Ezt beakasztották a hálóba, majd Laura ismét beleszólt a mikrofonjába.

– Rögzítettük.

Így közelről ismét nem mutatott semmit ez a valami. Annak ellenére, hogy a fémszálak (legalábbis annak tűntek) mind hármójukat elbűvölték, megállapították, hogy a világ eddigi legunalmasabb azonosítatlan repülő tárgyával van dolguk. Az oldalán ott tátongott az a lyuk, amivel „ránézett” Laurára.

A Harmincnégyes (egy pillanat műve volt elkeresztelni) ott lebegett előttük, a hajó fényében csillogva, és teljesen szótlan és mozdulatlan maradt. A kábel megfeszült, majd szép lassan, akadálytalanul elkezdte a csörlő feltekerni

Ezalatt Stanley, Borisz és az első tiszt figyelték a külső eseményeket. A csörlő motorját Agnetha kezelte.

– Figyelj csak Stan! – szólalt meg az orosz. – A kábelre kifejtett erőből a számítógép úgy számol, hogy a tömege..., hmm..., még harminc deka sincs.

A kapitány felhúzta a szemét, de látszott, hogy merő udvariasságból. Most két dolog érdekelt. Az egyik az, hogy a Harmincnégyes épségben bejusson a hajóra, a másik pedig az, hogy az űrhajósai épségben bejussanak a hajóra.

Míg Brian és Laura a fúvókákkal navigált, Jay egyszerűbb módját választotta a visszatérésnek. Egyszerűen ráült a gömbre. Ebből aztán kisebb bonyodalom is támadt, mert Borisz hirtelen felkiáltott, hiszen a számítógép szerint hatvannyolc kilóra nőtt a Harmincnégyes tömege, de Bertalan odahívta az ablakhoz és kimutatott rajta.

– Nem igaz ez a kölyök – csóválta a fejét a pilóta. – Mint egy óvodás.

Részletek Stanley Scott kapitány privát naplójából:

Március 25.

Behoztuk a Harmincnégyest. Szeretném úgy érezni, hogy nem osztottam meg a legénység tagjait, bár az már most nyilvánvaló, hogy Laura, Borisz és Bertalan másképp döntött volna. Jay és Brian egyetért velem abban, hogy a Harmincnégyesnek a Nuton a helye. Agnethának szemmel láthatóan mindegy. Legalább lesz egy kis dolga. Bár még én sem vagyok benne biztos, hogy jó ötlet volt–e. Mindenesetre a többiek nem tudhatnak róla, hogy ezen rágódom. Most még nem. Egyelőre megosztom a papírral a gondolataimat. Egyszer talán hasznos lesz.

Közvetlenül a bepakolása után, a hálóba, amibe beletettük beakasztottunk négy kampót, majd négy kábel segítségével rögzítettük, hogy ne úszkáljon a súlytalanságban. Laura megkért rá, hogy takarjuk le, mert meg van győződve róla, hogy a „szemével” lát. Hogy megnyugodjon, letakartuk egy alumíniumponyvával.

Előtte azonban alaposan szemügyre vettük. A zsilipajtó lezárása után feltöltöttük levegővel a helyiséget, majd levettük a sisakokat. Csak hárman maradtunk a helyiségben, Jay, Brian és én. Bertalan a kapitányi teendőket látta el helyettem, Borisz és Agnetha a kertet ápolta. Laura a karantén negyven centis polikarbonát üvege mögött figyelte a fejleményeket, különböző biztonsági és elsősegélynyújtó eszközökkel felfegyverkezve – szkafanderben.

Mintegy két méter magas objektum volt, még nálam és Briannél is magasabb. A színe sötétszürke, mint a jódé, viszont nem annyira matt. A felszínén látható szöttes többrétegű, nem látjuk, hogy mit is borít. Egyetlen lyuk van mindössze rajta, az sem túl nagy, éppen csak, hogy Jay mutatóujja belefért. Mire rájöttünk, hogy mire készül, már vigyorgó arccal kotorászott a lyukban pucér kezével. Azt mondta, hogy a lyuk belülről kiszélesedik, szóval nem egy cső. A fémszálak a lyukba is befutnak, szóval, ha elfogadjuk, hogy a

Harmincnégyes belül üres, mint egy labda, akkor annak belső falát is ez a szövet kell, hogy borítsa. Mikor hozzáértünk, mi is tapasztalhattuk, amint azt már Jay említette, hogy a burkolat langyos tapintású. Nem tudjuk, hogy a kinti 2,7 kelvines hőmérsékletben milyen volt, mert elfelejtettük megmérni. Nemsokára tehát mi is rászántuk magunkat Briannel, hogy hozzáérjünk.

Délután még egyszer tárgyaltam a Földdel. Pokoli botrány keletkezett belőle, hogy mégis behoztam a fedélzetre. Nem szándékozom leírni, hogy milyen párbeszéd hangzott el, de nem is fontos. Miután lenyugodtak a kedélyek megkértem őket, hogy derítsék ki, lehet-e a Harmincnégyes földi eredetű. Azt már biztosan tudták, hogy a Harmincnégyes azonos azzal a parányi égitesttel, ami 2011-ben lett felfedezve, ahogy rója köreit a Jupiter körül, és két napja tűnt el. Azt hitték, meteorral találkozott. Ez egyezik azzal, amit Jay vett észre, és amiből arra következtettünk, hogy a gömb ugyanazt a pályát követi, amit a Jupiter XXXIV Csak akkor még senki nem sejtette Jayen kívül, hogy ő maga az, mivel az óriásbolygó másik oldalán kellett volna éppen tartózkodnia. Egyelőre mindenki azt várja, hogy melyik csillagászati megfigyelő intézet fogy bejelentkezni, azzal, hogy a Jupiter XXXIV felgyorsult olyannyira, hogy majd fél pályahosszal lehagyta hivatalos tartózkodási helyét. Félek, hogy erről sosem szerzünk adatot lévén, hogy a holdakat nem figyeljük a nap huszonnégy órájában (el tudom képzelni, hogy ezek után fogjuk).

A Földdel folytatott beszélgetés után konzíliumot hívtunk össze, ahol megbeszéltük a további teendőket. Ez jóval éjfél utánig eltartott. A megbeszélést tulajdonképpen Laura szervezte és ő is vezette le. A hang- és képanyag az N20760325/34-es jelű memóriaegységen található

Először is Laura arra világított rá, hogy a harmincnégyest kiszámíthatatlan veszélyforrásnak kell tekinteni. Mindenki bólogatott. Én is. Nem akartam, hogy Laura a legcsekélyebb jelét is lássa annak, hogy esetleg félvállról venném őt, és ez szemmel láthatóan jól esett neki és a többieknek is. Brian

beszámolt arról, hogy a karantén fala és üvege milyen erőhatásoknak és vegyi támadásoknak áll ellen. Mire végzett mondandójával arra számított, hogy ettől jobbkedvre derülünk, de ő is tudta, hogy egy olyan tárgy, ami rövid időn belül ilyen távolságok megtételére illetve gyorsulásra képes, pokoli erőket tudhat még felszabadítani. A kérdés inkább az, hogy a Harmincnégyes maga milyen erőhatásokat képes elviselni.

Március 26.

Ma szálóptikával belenéztünk a „szembe”. Tizenöt centit ment a kábel, aztán elakadt. Egy körülbelül tizenöt centiméteres kis gömb alakú üreg volt itt belül, szóval a Harmincnégyes mégsem egy labda. De akkor mitől ilyen bámulatosan könnyű? Lehet, hogy a lyuk túlsó felén lenne üres? Fogalmunk sincs. Az üreg falán semmi részletet nem véltünk felfedezni. A szálak befutottak, majd kijöttek belőle. További vizsgálatokat is szeretnénk végezni annak ellenére, hogy egyikünk sem tudós. Egészen biztos, hogy a Földön több minden ki fog derülni róla. Arra nem akarunk vetemedni, hogy kárt tegyünk benne (hogy őszinte legyek nem is mernénk ilyennel próbálkozni), annyira szép és ártatlan, nekünk meg annyi időnk van még.

Ma negyedórát tartózkodtam egyedül a karanténban. Közben Brian a karantén előkészítő helyiségében felügyelt, mert megbeszéltük, hogy egyedül senki nem mehet be a Harmincnégyeshez. Valami áramkört bűtykölt az asztalon.

Szerettem volna, hogy megmozduljon, vagy kinyíljon, vagy akármi ilyesmit tegyen. Meg vagyok róla győződve, hogy nem fog minket bántani. De miért nem akar kapcsolatba lépni velünk? Azzal, hogy önként utazott a csillaggömbünk elé bebizonyította, hogy... Mit is bizonyított be? Azt, hogy irányíthatja a mozgását. Vagy valaki más irányította a mozgását? Csak egy robot lenne? Van benne valami (valaki)?

Odalebegtem a tetejéhez. Megkopogtattam az oldalát. Azon kívül, hogy Brian felpillantott az asztalról, semmi.

Intettem neki, hogy ne aggódjon, aztán erősen ráütöttem a Harmincnégyesre. A feszítőkábelek megfeszültek, Brian pedig szemrehányó pillantást vetett felém a vastag üvegen keresztül. Megvontam a vállam.

Nem hajlandó rólam tudomást venni.

„Felém fordult” – mondta Laura. Eddig ő volt az egyetlen, aki iránt némi érdeklődést tanúsított a Harmincnégyes. Jó lenne kipróbálni, hogy mi történik, ha megint kettesben maradnak. Este megemlítem neki.

Körbelibegtem. Aztán eltűnődtem azon, hogy hatvannégy éve ismerjük a pontos tartózkodási helyét, ami azt jelenti, hogy legalább ennyi időt töltött az űrben. Ennek ellenére semmilyen felszíni sérülés nincs rajta. A világűrben száguldoznak a meteorok. Ennek itt elég lett volna talán egy borsónyi, hogy millió apró darabra hulljon. Alig harminc deka. Hihetetlen.

Majd ez egy idő után unalmas lett, így vegyes érzelmekkel magára hagytam.

Szobámba érve jó darabig töprengtem még, hogy mi is akar ez lenni tulajdonképpen. A Harmincnégyes jött, és mi behoztuk. Ez két napja történt, és azóta semmi említésre méltó esemény, azon kívül, hogy rég elfeledett naplóm ismét életre kelt, és én soha nem tapasztalt lelkesedéssel szántom a papírt. Olyan íráskényszer jött rám, hogy a napi teendőim elvégzése is csak kötelességtudatom segítségével megy. Valahogy nem akarom olyan dolgokra pazarolni az időmet, aminek nincs alkotó jellege. Bízom benne, hogy történik még más érdekes, említésre méltó esemény is. Voltaképpen ez zavar a Harmincnégyesben. Semmit nem csinál. Kicsit bosszant az a tény, hogy itt van ez a bámulatos tárgy (?), ami egyébként semmire nem használható. Helyette is szenvedek.

Kíváncsi lennék, hogy a többiek hogyan dolgozták fel az eseményeket. Brian és Jay kezdeti lelkesedése nem lankad, és úgy néz ki, hogy mindenben számíthatok rájuk. Agnetha óvatos megfigyelő szerepében forgolódik, fel van készülve rá, hogy ha ütközés történik köztünk, azt az ő dolga lesz kisimítani. Laura, Borisz és Bertalan továbbra is kedvesek, de viselkedésükben érzek egy csöppnyi alakoskodást. Kíváncsi

leszek, hogy a Földre visszatérve miképpen fognak minket – elsősorban engem – meghurcolni, ezért a sokak szerint vasárnapi döntésért.

Viszont most már aludnom kell. Fáradt vagyok. Nagyon fáradt.

Jupiter

Az utazás hetvenkettedik napján a Jupiter teljes pompájával töltötte be a látómezőt. Hálát adtak az utazás szervezőinek, az időzítésért, amivel lehetővé tették, hogy ne maradjanak ki ebből a mennyei látványból. Méltán kárpótolva érezték magukat, amiért a Mars mellett nem állt módjukban elhaladni. Ilyen közlőről bámulatos látványt nyújtott az óriási bolygó és a körülötte feltűnedező holdak. Ezek némelyikét el is tudták csípni, amint fekete pöttyként lebegnek a dromedár felhőrétegének fehérje–sárgája előtt, mint valami szétpattanó buborék a vaníliáspuding tetején. A Nagy Vörös Folt szuggesztíven szemezett velük, minden rejtélyét gondosan őrizve, mint a sakkjátékos, akinek az arca semmit nem árul el.

A csillaggömbben szinte mindig tartózkodott valaki.

– Stan, ez nemrég jött a Földről – nyújtott át Borisz egy memóriaegységet.

– Kösz.

A kapitány távozott az irányítóhelyiségből. A rádiószobában beült a vízófon elé, és a kis lapocskát betolta a terminálba.

A képernyőn megjelent Andy arca, felvételről.

– Szia Stan! Nagyon fontos dolgokról szeretnék beszélni neked. Bízva abban, hogy nem jutnak ezek a dolgok illetéktelen fülekbe. Természetesen nem titoktartásra kérek, mert hát nincsenek különösebb titkaim, valamint rosszakaróim sem. Inkább azt szeretném, hogy ha továbbadod valamikor a most elhangzottakat, csakis az én szavaimmal tedd azt, és ne higgy el semmiféle hírt mástól, csak tőlem.

Tulajdonképpen nem is most kellett volna ezt a témát szóba hozni, hanem akkor, mikor pár éve találkoztunk az előtt a pszichiátriai intézet előtt. Bölcsen tettem, hogy akkor mégsem nyitottam oda bel!

Stan enyhén felhangosította a hangszórót.

– Sokat gondolkodtam azon, miért történik velem ez, és miképpen lehetne neki véget vetni. Azután, ahogy teltek a hónapok kezdtem gyanítani, hogy nem ártó a szándék... nem származik károm abból, ami zajlik körülöttem. Hogy látogatóim vannak. Alaktalan, hangtalan, mégis érzékelhető árnyak vesznek néha körül. Még arra is gondoltam, talán valamiképpen nekem is lehetne hasznom ebből a kapcsolatból. Kezdeti félelmem, hogy megőrültem eloszlott lassan, főleg, miután a pszichológusom, aki egy kicsit másképp vélekedik ezekről az állapotokról, közölte velem, hogy a látogatóknak elvileg valósnak kéne lenniük. Számára is furcsa volt a dolog, mert valódi és hiteles „látogatással” még nem találkozott.

Itt egy kis szünetet tartott, majd a torkát megköszörülve folytatta.

– Itt esik a hó. Szokatlan minden. Kicsit szomorú is vagyok, mert jó darabig nem fogunk találkozni. Szóval tudom, hogy a búcsú nem örökre szól és amint visszaértek, legalább egy pillantást vethetek rá. Mert akármennyire is felfoghatatlan, azért kicsit életem részévé vált. Már kezdem felfogni a céljait is. Bár, hogy ki hozta létre, és mit akar vele, azt még nem tudom. Ilyen dolgok nem jöhetnek létre a semmiből. Vagy ha igen, akkor... nem is tudom... Olyan szokatlan minden. Körülbelül úgy lépett be az életembe, mint ahogy a Donnie Darko című régi ezredfordulós filmben a repülőgép hajtómű a srác szobájába. Csak az én esetemben a nyúl hiányzott, ami megmentsen. A halálom egyáltalán nem volt halál. Most lehet, hogy értetlenül nézel, de hidd el, csak arról van szó, hogy egy kicsit megváltoztatta az életemet az a nap, amikor a Harmincnégyes megjelent. És a tegnapelőtti is, amikor eltűnt belőle...

* * *

A kapitány csendben betette maga után a rádiószoza ajtáját, majd kisiklott a folyosó hátsó részébe, hogy meglátogassa a vendégüket.

Mikor a karantén üveglakla elé ért, hirtelen megtorpant.

Az első tiszt az üveglaklak másik oldalán a gömb alatt feküdt hanyatt és mozdulatlanul.

Egy másodpercig bénultan állt, majd kapkodva megindult a helyiség bejárata felé. Aztán jobbról megpillantotta Brian vaskos alakját, ahogy egy fényújságot nézeget.

A mérnök ijedten nézett a kapitányra, aki tehetetlenségét legyőzve igyekezett a karantén bejárata felé.

– Mi van? – kérdezte majd ő is benézett a vastag üveglaklakon.

Bertalan ekkor emelte fel a fejét. Semmi tragikust nem tükrözött az ábrázata. Mikor a kapitány és Brian beléptek, inkább zavartnak tűnt, mint sérültnek.

– He?

– Mit csinálsz itt a Harmincnégyessel a hasadon?

– Én csak – sandított Bertalan. – De hiszen itt volt Brian – mutatott a mérnökre.

Rémisztő csend támadt. A három ember, mint három szellem meredt egymásra.

A kapitány furcsa nyomást tapasztalt az agyában. Valami halvány gondolatfoszlány suhant át az elméjén, olyan, ami általában aggodalommal tölti el azt a valakit, aki egy kisebb közösség élére van állítva. Bertalan titkol valamit?

– Miért? Mit tettem, amit nem szabad? – kérdezte sértődötten.

Ez megint kínos helyzet volt, mert sehol nem szerepelt kikötve az a szabály, hogy nem szabad azonosítatlan repülő tárgyakat hanyatt fekvő hason egyensúlyozni – súlytalanságban. Nézőpont kérdése ugyan, de sokkal inkább szabálytalan dolog volt a hajóra behozni. Stanley már kezdte érezni, hogy ezzel a döntéssel akaratlanul is felrúgta azt a ki nem mondott szabályt, hogy egy társaságot érintő döntés előtt illik kikérni a társaság véleményét. Miért kérje ki a kapitány

véleményét az első tiszt egy napirendre sem kerülő kérdésben, mikor a kapitány sem kéri ki a társai és feljebbvalói véleményét egy nagyon is fontos és aktuális kérdésben?

Ennek ellenére Stanley bízott benne, hogy „csak” ez a gond. Mert ha Bertalan valami más miatt feküdt itt a padlón... ki tudja. Eszébe jutott Andy üzenete... Mi a fene folyik itt?

Egy fejcsóválásra méltatta az esetet, majd odahúzódott a gömb mellé.

A magyar le nem vette róla a szemét.

Brian közben elképedve bámulta a jelenetet.

– Már bocs, de... most akkor mi van?

Bertalan ránézett, majd az anyanyelvén szitkozódva zajosan távozott, miközben Brian hol rá, hol a kapitányra pillantott. Megunván ezt megvonta a vállát, majd kiment ő is. De még mielőtt behúzza volna az ajtót maga után, bedugta hatalmas fejét és megszólalt.

– Főnök... jó lenne, ha ma már nem jönne senki csodálni ezt az izét, mert fáradt vagyok.

– Menj csak aludni...

– De azt mondtad...

– Tudom, tudom... Vagy tudod mit? Megyek én is.

Felkelt, majd erőltetve rámosolygott a mérnökre. Kifelé menet aggodalom fogta el, valami olyasmi, amit a buszon ülve érzünk a lakásunk ajtajának zárjával kapcsolatban. A szobája előtt egy darabig tétozódott, majd lenyomta a kilincset.

Miután belépett és magára csukta az ajtót, mintha Bertalan fejét látta volna, amint éppen a folyosót ellenőrzi. Leült az ágyra és két ásítás között lefeküdt. Körülbelül negyed óráig bírt mozdulatlanul maradni, mikor ismét felült.

„Mi történik?”

Odament a vízcsaphoz és megmosta az arcát.

A tükörképe nyúzott volt, de határozott ember benyomását keltette. Az utóbbi pár napban szakálla nőtt.

Az asztala beosztásához nem illő állapotban állt az ágya mellett, de így legalább jól harmonizált a szoba többi részével. Felkapcsolta a világítást, majd komótosan nekilátott a

rendrakásnak. Öt percig foglalatzkodott ezzel–azzal, azonban rájött, hogy nem tudja becsapni magát.

Megint odaállt a tükör elé.

„Valld csak be szépen, hogy min jár az eszed! Azon jár. Mi van a karanténban? Mire jó? És mit csinál? Most... Most! MOST!”

Megfordult, majd felvett egy melegítőt.

* * *

Aztán elhagyták a Naprendszer óriását. Ha lehet, az a tény, hogy nincs több „mérőföldkő”, csak feszítette az ellentétet a társaságon belül. A csillagok közül előtűnve kis fénypont látszott a távolban a Nappal átellenes oldalon. Bár a Szaturnusz már nem sokkal a Mars pályája mellett elhaladva láthatóvá vált szabad szemmel is, most viszont, hogy az utolsó bolygót is maguk mögött hagyták, ami a Föld és közte van, kettős súllyal nehezedett a vállukra a magány. Az a fajta magány, amit más társaságában is képesek vagyunk érezni. Ez volt az utazás hetvenötödik napja. Még kicsivel több, mint két hónap és szilárd talaj lehet a lábuk alatt.

A csillagömbből hátrafelé kitekintve a Nap fénye mellett halvány fénypontok virítottak. Egy apró kis tűhegy a Mars, a nagyon halvány, a megfigyelő számára innen rossz szögben álló Föld és az erőteljes Vénusz. A Merkúrt esélytelen volt megtalálni, olyan hűségesen melegegett csillagunk közvetlen közelében.

Agnetha szomorúan tapasztalta, hogy a legénység egysége megbomlott, de mindent megpróbált megtenni annak érdekében, hogy a hangulat ne lankadjon, és az űrhajósok továbbra is odafigyeljenek egymásra.

A legsúlyosabb problémának Bertalant tartotta, akit az *esemény* óta a Harmincnégyesen kívül más nemigen foglalkoztatott. Borisz és Laura eleinte próbálták elterelni róla a figyelmét, de egyre megszállottabban vetette rá magát. Szakirodalmakat töltögetett le a PlaNetről, meg a NASA és egyéb űrhajózási társaság oldaláról. Stanleynek párszor már

azért is szólnia kellett, hogy a napi teendőit ellássa. Borisz nem sokat beszélgetett a többiekkel, kivéve Laurát, aki szintén épphogy csak tartotta a kapcsolatot a legénységgel. Jay és Brian azonban virult, és le sem lehetett őket vakarni a kapitányról, aki előtt nap, mint nap álltak elő vadabb ötletekkel, hogy miképpen lehetne szóra bírni vendégüket. Szépen lassan meg is törték Stanleyt, mert a kapitány egyik nap így szólalt meg:

– Megszondázzuk!

A néger arcán széles mosoly jelent meg, de a kapitány leintette.

– Nem szétszedjük... megszondázzuk.

Ekkor lépett be Bertalan a hídra, és úgy tűnt, elkaphatta az utolsó szavakat, mert sandán nézett a társalgókra.

– Szonda?

– Igen, szonda – nézett rá a mérnök.

Ez a helyzet már ismerős volt hármójuknak, Jay azonban meglepetten vette észre, hogy valami nincs rendben a kapitány és az első tiszt között.

Bertalan azonban hirtelen készségessé vált.

– Oké, miben segíthetek?

– Hát... én örülnék neki, ha valaki hátrajönne velem, és segítene fúrófejet keresni.

A *fúrófej* szóra az érdeklődő arca alig láthatóan megrándult egy icipicit, aminek a gyanútlan társalgó nem tulajdonított volna különösebb jelentőséget, azonban Stanley figyelmét egy ideje semmi nem kerülhette el. Most azonban úgy gondolta, hogy egy kis foglalkozásterápia nem árt majd Bertalan idegrendszerének, ezért helyeselt.

– Addig mi Jayel összerakjuk a száloptikát.

– Szerintem még ne! – szólt közbe a mérnök. – Amíg nem döntöttük el, hogy mekkora lyuk lesz rajta, felesleges.

A továbbiakban nem esett szó a Harmincnégyesről. Mindenki ment a maga dolgára.

– Oké... Akkor hát rajta – szólalt meg Brian, majd összecsapta tenyerét, és távozott.

Az első tisztén látszott, hogy még mondana valamit, de Stanley most úgy döntött, hogy nem kíváncsi rá.

Brian után ő is távozott, majd a másik kettő elvonult a műszerszobába.

– Hát itt még rend van – mondta Jay, mikor belépett a háromszor három méteres helyiségbe. – De ezt nézd!

Azzal belökte a hátsó ajtót, utat nyitva ezzel a raktárba.

Faltól falig szekrények, azokon pedig irdatlan káosz. Bertalan fütttyentett.

– Ezt Briannel termeltétek?

– Ja. Most legalább lesz rá ok, hogy elpakoljunk. Ne félj, hagyunk neki is.

Szinte minden doboz egyik oldalán tépőzáras felület volt, hogy a súlytalanságban is oda lehessen rögzíteni az ellenoldalával ellátott felületekhez.

Az első tiszt felemelt egy kis dobozt, amin a következő felirat szerepelt:

„Ne helyezzük mágneses erőterbe!”

– Ez mi?

– Fogalmam sincs... Van még egy pár belőle. Jaj!

Ezt már alig hallhatóan nyöszörögte, mert eltűnt egy polc alatt.

– Pedig itt kellene lennie... Minek kellett ezeket a fiókokat ilyen mélyre tervezni?

Közben Bertalan tüzetesebben is megvizsgálta a kis csomagot, de azon semmi érdemleges részlet nem látszódott. Tíz centi hosszú és öt centi széles kis fehér téglatest volt, talán papírból. Bár ahogy jobban megnézte a papír lehet, hogy csak csomagolásként szolgált.

– Nincs egy késed?

– Kint van valahol – mondta egy fenék a padlóról

Bertalan átment a műszerszobába, hogy valami vágó alkalmatosságot keressen. Közben megpillantotta a kis csomag társát az asztalon.

Felvette, de azon sem látszódott semmi. Elsőre. Aztán a lámpa fényénél apró kis karcolások tűntek elő a felszínén. A kis csomag alatt heverő szike aztán magyarázattal szolgált. Ezek szerint a kis nyavalyás másnak is felkelthette már az érdeklődését. A szike teljesen ki volt csorbulva. Ez figyelemre méltó, mert a *Blue Steel Corporation* emblémája fityegett rajta, ami köztudottan az egyik legelismertebb orvosi műszer gyár volt Európában.

– Úgy látom, hogy mást is érdekelt a tartalma...

– Igen, Brian matatott vele a múltkor – szólalt meg a navigátor tíz centire tőle.

– Jézus! – fordult meg ijedten Bertalan. – Nem mondom! Vérbeli indián vagy... Nem tudsz egy kis zajt csapni?

Jay az ajtó felé indult.

– Mást sem csináltam amott, most viszont keressük meg Briant, mert ebben a rumliban én nem találok meg semmit.

Azzal sarkon fordult, és távozott.

– Megvárak...

* * *

Hárman álltak a karanténban, ketten az előkészítő helyiségben. Borisz és Laura nem voltak kíváncsiak a szondázásra.

Belül Brian, Agnetha és Stanley, míg Jay és Bertalan kívül felügyeltek.

Mind az öten szkafandert viseltek.

Brian a sarokban szerelt egy fúrót, a nő és a kapitány pedig a száloptikás rendszert igyekezett összeállítani. A sarkokban élesített tűzoltó készülékek lógtak a plafonról, és a karantén külső ajtaját gombnyomásra nyithatóvá tették. Ezért aztán mindnyájuk derekáról köldökszinórok indultak a falakon lévő kampókhoz.

Stanley jól tudta, hogy súlyosan megsért egy csomó szabályt, de semmi más módszer nem jutott eszébe, aminek a segítségével többet kideríthetnének erről a csodás tárgyról. A barbárság ténye nem zavarta, lévén, hogy a Harmincnégyes

szinte kínálta magát arra, hogy felboncolják. Bertalant viszont annál inkább zavarhatta, mert körmei szinte sebet ejtettek a tenyerén, akkora erővel szorította ökölbe a kezét – a kesztyűk ujjaiból visszahúzva. Bár ez a feldúltság egyelőre nem látszott az arcán túlzottan.

Agnetha a monitorral piszmogott, mert nem találta megfelelőnek a fényvezető szál által közvetített képet. Aztán rájött, hogy a szál anyaga nem megfelelő, ezért kért egy másikat.

De végre Brian odafordult a kapitányhoz és átnyújtotta a fúrót.

Nem beszéltek ugyan meg előre, hogy ki teszi meg, de a kapitány érezte, hogy ő fogja. Átvette a szerszámot, és nemes egyszerűséggel odaillesztette a Harmincnégyes falához.

Közben a kívülállók matatni kezdtek odakünn.

Ezt Stanley is észrevette, ezért beleszólt a szkafander mikrofonjába.

– Fúrok...

Azzal megnyomta a gombot.

A fúró felpörgött, de azonnal meg is állt, mert őrületes sikoltás szaladt végig a hajón, ugyanakkor Bertalannak fennakadtak a szemei...

Jay csak akkor vette észre az egészet, mikor az első tiszt szép lassan felé lebegett a súlytalanságban, miközben ő a fülére szorított kézzel magzati pózba kuporodott ijedtében. Amikor felemelte az üstökét, a következő látvány tárult a szeme elé.

A kapitány meggörnyedt, és a csuklóját fogja. A fúrógép elszabadult, de áll. Agnetha Brianbe kapaszkodik, míg a testes mérnök a monitorasztalba, döbrent arckifejezést öltve magára.

Miután Jay visszanyerte önuralmát, már a többiek is kezdtek felengedni hirtelen fagyottságukból, és Agnetha, miután elengedte a mérnököt egyértelmű szándékkal indult el a karantén ajtó felé. Jay abban a pillanatban rácsapott a vészretesz hatalmas gombjára, aminek következtében a súlyos

biztonsági zárok is záródtak. A nő, ha lehet még döbbentebb arcot vágott, de Jay azonnal kész volt a magyarázattal.

– Sajnálom Agnetha. Egyelőre nem jöhettek ki.

– Stanley!

– Várj Agnetha, igaza van – szólalt meg Stanley, merev tekintettel figyelve Bertalan magatehetetlen testét.

– Hol van Bertalan? – kiáltott fel a mérnök, ő ugyanis valamivel hátrébb állt, mint a kapitány.

Jay lenézett a lába mellé a padlóra.

– Rosszul lett – azzal lenyomott egy gombot a szkafanderén. – Laura! Gyere, amilyen gyorsan csak tudsz egy elsősegély ládával!

Majd lerántotta a kesztyűjét, és megtapogatta az első tiszthoz pulzusát. Lehunyta a szemét és így folytatta:

– Aggodalomra nincs ok, de azért siess!

Az a tény, hogy a következő másodpercben feltáruult az ajtó, és Laura lebegett be rajta talán arra utalt, hogy ő is hallotta a vérfagyasztó hangot, ami talán szakadó fém hangjához hasonlított leginkább.

Bertalan nemsokára kinyitotta a szemeit, de fejfájásra panaszkodott. Mindenre emlékezett, beleértve a hangot is, de fogalma sem volt, hogy mitől ájult el. Mialatt a szemeit dörgölte, Laura alkalmasnak látta a pillanatot, hogy szavát tegye aggályait.

– Kapitány! Úgy érzem, hogy túlléped a hatásköröd. Abba nincs beleszólásom, hogy mit hurcolsz be a hajóra, de a legénységet nekem kell karban tartanom, és örülnék, ha mind a heten megérkeznénk arra a rohadt holdra. Bertalant pár napig megfigyelés alatt tartom – itt mutatóujjával egyenesen Stanley arcába mutatott az ablakon keresztül. – És amíg nem látom úgy, hogy kiheverte a történeteket, nem tartozik neked engedelmességgel.

– Jay, légy szíves engedj ki minket innen! – szólalt meg Brian, nem teljesen nyugodt hangon.

– Egyetértek – válaszolt a kapitány Laurának. – Most viszont érdekes eset állt fel. A hajózási szabályzat 38. paragrafus, negyedik bekezdése szerint a lezárt, és beüzemelt

karantén nem tekinthető az úrhajó fedélzetének. Ennek következtében most Bertalan a kapitány. Nos, kapitány beengedsz minket?

Bertalan odafordult Jayhez, és fáradt, unott hangon megszólalt:

– Jay, légy szíves nyisd ki az ajtót.

Majd mikor hárman beléptek a karanténból, Borisz pedig a külső ajtón, kissé kókadtan és ijedten, ennyit mondott:

– Kapitány a fedélzeten.

Azzal komótosan kilebegett a helyiségből.

* * *

Jay és Stanley kivételével a többiek követték az első tisztet.

– Gyere Stan, tegyünk itt egy kis rendet!

Beléptek a karanténba, és ezzel ismét áthágtak egy szabályt, mivel anélkül, hogy bárki is felügyelne az előkészítőben.

Ekkor a kapitány megállt a Harmincnégyes mellett és széttette a karját.

– Még meg sem néztük, hogy mire jutottunk vele.

Azzal odahajolt a gömb oldalához.

Lehetetlen lett volna megmondani, hogy pontosan hová szánta a lyukat.

– Fenébe, hogy miért nem rajzoltam be tollal előtte... Most aztán kereshetjük a fúrófej nyomát, ha ugyan hagyott rajta nyomot.

– Nem lepne meg, ha nem hagyott volna. De mondok mást. Nézzük meg a fejet.

Egyszerre nyúltak érte.

Egyben volt, de a fúrófej mintha megolvadt volna, mert a fele hiányzott, de nem letört, hanem egyszerűen eltűnt.

– A fene sem érti ezt – nézett fel a kapitány fejcsóválva.

Azonban Jaynek, az örökké szemfüles Jaynek most sem került el a figyelmét egy apró részlet. Neki ugyanis volt türelme hozzá, hogy pár percre bogarássza a Harmincnégyes szálakkal teliszótt felszínét.

– Nézd csak Stan... Itt ez. Na, mi ez? – pillantott a kapitányra hirtelen.

– Mi?

A gömb felszínén lévő szálak egy kis területen leheletnyivel érdeesebbek voltak a környezetüknél, és ahhoz hasonlóan, mint amikor jódot gőzölögtetünk, és az lekondenzál a hideg felületen, apró kristályok ültek ki rá.

– Elpárolgott – nézett rá. – A fűrőfej. A Harmincnégyes megvédte magát.

Egy ideig még tűnődtek ezen, majd jobbnak látták, ha mennek a többiek után.

Az irányítóhelyiség mellett Laura Bertalannal vitatkozott.

– Dehogy fekszem le! Nincs semmi bajom az égvilágon. Kapitány! Szerinted úgy nézek ki, mint akinek pihennie kéne?

Kellemetlen kérdés volt, mert ha igent mond, akkor Bertalan, ha nemet, akkor Laura fog rá neheztelni. Bár ezek után már igazán mindegy. Ezért aztán megköszörülte a torkát és csak legyintett.

– Tíz perc múlva megbeszélés a társalgóban.

Részletek Stanley Scott kapitány privát naplójából:

Április 7.

Kezdem úgy érezni, hogy kicsúsznak a dolgok a kezemből. A legénységem most már biztos, hogy megosztott. Laura és Borisz egyáltalán nem tárgyalnak velem, csak ha én kérdezem őket, vagy ha a kötelességük ezt megkívánja.

Bertalan hallgatagabb, mint eddig.

Agnethán nem sok minden látszik, azt hiszem, hogy ő az a szilárd pont, akibe biztosan tudok majd kapaszkodni, ha „süllyed” a hajó.

Jay és Brian mellettem állnak, néha Brian vigasztal is, pedig úgy érzem, hogy mindent megteszek azért, hogy ne látszódjon rajtam a szorongás. Titokban igazat adok Laurának, de vajon mi történne akkor, ha meglátnák, hogy a kapitányuk nem tartja

magát sziklaszilárdan eredeti elképzeléséhez. Merem remélni, hogy a határozottság látszatát keltem ezzel a magatartásommal, nem pedig a makacsságét.

A szondázás rosszul elsült kísérlete után megbeszélést hívtam össze, ahol előzetes félelmeimmel ellentétben nem szabadultak el az indulatok. Közöltem velük a Jay és általam tett felfedezést a fűrófejjel kapcsolatban. Brian azonnal elméleteket kezdett gyártani, de hamar rájött, hogy a többieket a legutolsósorban érdekli a Harmincnégyes. Lopva elkapott pillantásokat lőttek Bertalanra és rám. Ezen nem is csodálkoztam, mert az első tisztem, hogy is mondjam, nem volt valami fényes állapotban. Az eddigi ellenséges viselkedése most mintha letargiába ment volna át.

Arra nem jöttünk rá, hogy a fűró indításakor mi adta ki azt a szörnyű hangot, mert a karantén légmentesítve volt, szóval ott akusztikáról nem lehetett szó. Mellesleg ez ellen szól az a tény is, hogy Borisz és Laura is hallotta a hengerből.

A megbeszélés utáni délután érdekes felfedezést tettem.

Úgy gondoltam, hogy benézek Bertalanhoz. Halkan kopogtam, de nem jött válasz. Az ajtó nem volt zárva, tehát beléptem. Ahogy felmértem a helyzetet, az első tisztem mélyen aludt. Már indultam volna kifelé, mikor valamin megakadt a szemem. Bertalan asztalán egy nyitott könyvecske feküdt. Magyar nyelven írták, de nem kellett nyelvérzék ahhoz, hogy rájöjjek milyen könyv volt az. Csak egyetlen fekete könyv van, amit viaszpapírra nyomnak még a huszonegyedik század közepén is, és megközelítőleg ezernégyszáz oldal.

Nem tudtam, hogy Bertalan ennyire hívó ember, hogy Bibliát tart magánál. Arra emlékeztem, hogy találkoztam Hewsson atyával, de arról nem beszéltünk, hogy milyen ügyben.

Mikor kiléptem első dolgom volt bemenni a hajókönyvtárba, és lekérni a terminálról az egyházi könyvek listáját. A *Szentírás* címszó alatt megtaláltam, amit keresek. Azt ugyan nem tudtam, hogy Bertalan ó-, vagy neovallású-e, de nem is volt fontos, mert a Biblia maga jóformán semmit sem változott az idők során.

Ekkor jutott eszembe, hogy elfelejtettem, hol van nyitva a könyv. Komoly lelki harcot folytattam magammal, hogy megtegyem-e, de megtettem. Visszamentem Bertalanhoz, és jól tettem, mert ekkor vettem észre, hogy a Bibliája alól kilóg egy cetli, amire fel van jegyezve valami magyarul. Gyorsan kiléptem, de még lelkiismeret furdalásra sem volt időm, mert Laura állt velem szemben.

Kérdően nézett rám, mire megnyugtattam, hogy csak beszélni akartam Bertalannal, de alszik. Láttam a szemén, hogy mondana valamit, és egy darabig vártam is, de csak nézett rám a nagy őzike szeméivel, ez pedig kezdett unalmas lenni. Elköszöntem és mentem lefeküdni. Illetve csak mentem volna.

A szobáig eljutottam, sőt be is mentem, de belépve megpillantottam a naplót a polcon. Pokoli vágy fogott el. Nem tudok rájönni, hogy mi készített rá, de valamiért muszáj. Ahelyett, hogy békésen szuszognék, itt körmölök. Valahogy nem is esik nehezemre. Nem gondolkodom a szavakon és a témán sem, csak egyszerűen szántom a papírt.

2042-ben, gyermekkoromban történt a falunk határában. Egy turistabusz átszakította az út menti korlátot és beleborult az árokba. Senki nem sérült meg, viszont a sofőrt közrefogták. Állítólag elaludt. Ő megesküdt rá, hogy nem volt fáradt, semmi bajáról nem tud, egyszerűen lehúzták neki a redőnyt. Arra eszmélt, hogy a kormányon fekszik, és alaposan fáj a feje, az utasok pedig sikoltoznak. Mikor megpillantottam Bertalan fennakadt szeméit, ez a történet jutott eszembe. Én nem voltam a buszon, csak a bámészkodó tömeg sodort a helyszínre, viszont a szerencsétlen sofőr arckifejezését egy életre megjegyeztem. Gyermetem fantáziám pedig továbbszőtte a dolgot. Milyen lehet elájulni? Soha nem láttam összeesni senkit, erre vonatkozó első tapasztalataim Bertalanhoz kötődnek.

A karanténban történtek előtt egy nappal beszélgetést próbáltam kierőszakolni Boriszból a csillaggömbben. Pár szónál többre nem futotta egyikünk részéről sem. Valami nóva tört ki egy közeli gömbhalmazban, azt bámultuk. Ritka

esemény, de engem nem érdekelt. A Földön hatalmas a felbolydulás. A sok számár azt hiszi, hogy emiatt különös korban született. Mint az ezredfordulón, mikor valaki elszólta, hogy ritka pillanat a történelemtől, hogy kétszer is van egy emberöltő alatt tükörszámú év. Nevezetesen az 1991 és a 2002. Engem sokkal inkább érdekelt az a probléma, hogy a legénységem pár tagja átnéz rajtam. Akkor és ott határozottan éreztem, hogy Borisz az, aki a leginkább eltávolodott tőlem, és ez már azt hiszem nem is fog megváltozni. Szeretném, ha nem így lenne, de annak ellenére, hogy az előttünk álló út fele még hátravan, a nagy tétlenség ellenére sem óhajtok már emberi kapcsolatokat erőltetni senkivel, csupán unaloműző gyanánt. Ezzel szerintem ő is így van, tehát elköszöntem. Bólintott, én pedig elhagytam a helyiséget.

Hanem aztán történt más is a szondázási kísérlet előtti napon. Éppen ez volt az a dolog, ami miatt elszántam magam a Harmincnégyes tudatos vizsgálatára.

Este az ágyamban írogattam egy kicsit, de aztán furcsa érzésem támadt... Olyan volt, mintha valaki nézett volna. Tudatom ellenkezett, de azért szétnéztem, de el is mosolyodtam hirtelen a dolog valószínűtlenségén. Mégis, mintha óvatosan valaki megette volna a tudatomat, egyre bódultabb állapotba kerültem.

A következő emlékeim a reggelhez kötődnek, bár ez az a dolog, amit a hajón csak nehezen lehet behatárolni, mert itt nincs napkelte és napnyugta, csak a sötét éjszaka, esetleg a társalgó mesterséges napfénye. A napló az ölemben. Tisztán emlékeztem, hogy mi volt az utolsó mondat, viszont reggelre volt még egy. Hogy mikor írtam le, arra nem emlékszem. A következő volt:

„Ellenségeim rosszat mondanak rólam”

Meglepődtem rajta, mert nem tudok róla, hogy lennének ellenségeim. A hajón legalábbis nincsenek. Hogy én írtam, az kétségtelen volt, de ugyanakkor hihetetlen is. Azt hiszem, hogy ezek után nem meglepő, hogy első utam a Harmincnégyeshez

vezetett. Természetesen semmi változást nem tapasztaltam. Jay jött velem felügyelni. Kint várakozott, mialatt én belibegtem mellé. Vagy tíz percet töltöttem el mellette. Valahányszor látom, mindig elcsodálkozom szépségén és bonyolultságán. A felületén lefutó szöttes minta valami elképesztő alakzatot ismételtetett. Nem is egyet, hanem többet. Kisebbeket és nagyobbakat. Tömzsi, karcsú, kacér és megfontolt alakzatok. Ha Vasarelli ámulatba ejtő művészetének hatását megszoroznánk százzal, akkor érnénk el azt a hatást, amit a Harmincnégyes felülete közelről kelt a szemlélőben. A színe pedig... Nincs a spektrumon olyan szín, amit ez a csoda magán hordoz.

Az egyetlen gond vele az, hogy semmire nem jó. Papírnehezéknek nagy, hülyén festene az asztalomon. Ebből az egy szempontból tényleg értelmetlen dolog volt behozni. Funkcionalista javok.

Aztán szépen otthagytam vendégünket.

Legnagyobb gondom a holnapi megbeszélés a Földdel. Sejtelmem sincs, miképpen fogadják majd a történeteket. Tipikusan az az eset, amikor vagy szentet avatnak, vagy boszorkányt égetnek. Ez a két lehetőség van, és én nem szívesen választanám a másodikat. Sajnálom az emberiséget ezzel a „végleteknek élünk” dologgal. Ez mindenütt megfigyelhető, helyzettől függetlenül... Voltak korok, mikor ez nem volt ennyire jellemző. Csak az a baj, hogy azokban a korokban is mindössze bizonyos társadalmi rétegekre nem volt jellemző.

„Ellenségeim rosszat mondanak rólam”

Csak tudnám, hogy minek írtam ezt le. És mikor? Azt, hogy hol, már meg sem merem kérdezni magamtól, de az biztos, hogy ma bezárom a szobámat.

Miközben ezeken töprengtem eszembe jutott, hogy most sincs bezárva. Azért ez már nem jó, hogy idáig fajultak a dolgok. A legénység tagjai ferdén néznek egymásra és csoportosulnak.

Április 8.

Senki nem jött be hozzám, legalábbis nem utalt erre semmi jel. A naplómban sem találtam reggelre furcsa bejegyzéseket. A megbeszélésen megemlítettem a kísérletet. Igyekeztem nem dramatizálni, csupán a tényekre koncentráltam. Ismét közölték velem, hogy veszélyes vizeken evezek, és jó lenne, ha a magánakciókat mellőzném. A földi irányító központ jól tudja, hogy a felelősséggel jogokat is kaptam, ezért igyekeznek parancsok helyett javaslatokat közölni. Konkrétan rákérdeztek, hogy milyen a viszonyom a legénység tagjaival. Vártam a kérdést, és ezt nem is titkoltam. Ahogyan azt sem, hogy milyen is a viszonyom velük. Azt hiszem, hogy a központ tudomásul vette, hogy a néha már túl engedelmes és pedáns kapitány változáson megy át.

Felmentem magam azon indokkal, hogy ember még sosem járt ilyen messze a Földtől. Ugyanakkor szemem előtt lebeg a céloom, és tudatában vagyok felelősségemnek.

A délutánom kellemes zenehallgatással telt. Volt társaságom is Agnetha és Brian személyében. Azután a hangokra bedugták az orrukat páran a többiek közül is. Először Jay jelent meg, hozzá szokatlan módon egy üveg rajnaival. Majd meglepetésemre Laura nyitott be. Láttam rajta, hogy nem csak benézett, hanem ide készült. Aztán a bor egy kicsit felmelegítette a hangulatot is.

Egy jó órája nevetgélünk már, mikor Borisz is megérkezett. És ennek egyetlen okból nem örültem csak. Bertalan egyedül van. Kivártam egy udvarias negyed órát, majd azt mondtam nekik, hogy meg kell néznem valamit a szobámban. Természetesen nem a szobámba mentem, hanem Bertalanhoz kopogtam be. Egy ideges „szabad” után beléptem. Kicsit meglepődött. Az ágyán heverészett, kezében a Bibliával. Nagyon kellemetlenül kezdődött a beszélgetés, mert nem volt rá ürügyem. Aztán úgy döntöttem, hogy tiszta vizet öntök a pohárba és megkérdeztem, hogy nincs-e kedve átjönni a társalgóba. Zavart mosoly jelent meg az arcán, aztán közölte, hogy szeretne egy kicsit pihengetni meg olvasgatni.

Jelentősegteljes pillantást vetettem a könyvére, mert egyeseknél a legjobb lelki gyógyszer a maga nemében.

Jó lett volna kideríteni, hogy hogyan vélekedik a lelkiállapotáról, mert ha most történne velem valami, nem lennék benne biztos, hogy ő lenne a legalkalmasabb személy a hajó kormányzására. Még próbáltam erőltetni a beszélgetést, de ideges ujjmozdulatai a könyvén, apró köhécselései egyértelműen elárulták, hogy nem kíván látni. A kérdés az, hogy csak engem vagy más sem.

„Ellenségeim rosszat mondanak rólam”

A Jupiter és Szaturnusz közötti utazás több szempontból sem telt unalmasan. Először is a Nut bekapott egy tekintélyes méretű meteort, aminek következtében egy rövid időre az életük is kockán forgott. Hajnali háromkor sivitott fel a vészsziréna azon hangjelzése, ami akkor szólal meg, ha a hajótestből szökik az éltető levegő. A hang mellé egyértelmű háttér-információval szolgált a hajótest beremegése, és az a pokoli robaj, ami a becsapódást követte. A sokriadópróbának köszönhetően senki nem esett pánikba. Jól tudták mind a heten, hogy ilyen helyzetben nincs idő szófecsérlésre. A legelső feladata mindenkinek az űrruha azonnali felvétele. Tíz perc sem telt el, és Bertalan kivételével mindannyian a társalgóban voltak.

– Légnyomás? – kérdezte Stanley.

– Nyolcszáznegyven millibar – jelentette Brian, akinek az egyik feladata volt ilyenkor a légnyomásmérés azonnali megkezdése.

Mindnyájuk ruháján volt egy nyomásmérő, az övére azonban jóval pontosabbat szereltek.

– Hogyaza... Laura! Sérülés?

– Nincs...

Ekkor érkezett Bertalan.

– Kimész Stanley?

– Igen, úgyhogy tiéd a híd. Brian! Gyere, menjünk. Jay, a navigátoriba! Borisz vedd fel a kapcsolatot a Földdel!

– Nem kell repülni? – kérdezte az orosz.

– Egyelőre nem kell, pilóta... Megkérlek, hogy közöld Murtyékkal hogy minden bizonnyal meteort szedtünk össze, a többit majd rádióban. Gyerünk, mozgás!!!

Mikor kiléptek a zsilipből, még nem tudták egyértelműen, hogy merre menjenek, de Jay hangja a fülhallgatókból előzékenyen közölte a becsapódás helyét.

– Jobb hátsó zsilipház mellett hét óra irányában. Körülbelül húsz méterre lesz tőle.

Brian rövid tanakodás után mutatta az irányt.

A kapitány az indulás óta először volt kint az űrben. Azonnal megszédült, de tudta, hogy rövidesen annyi dolga lesz, hogy nem lesz ideje a bajaival törődni. Nem volt rajtuk köldökzsinór, tehát nem lehetett túlzottan virgonc módra viselkedni. Mialatt alulról „megmázták” a Nutot, Stanleynek alkalma nyílt megvitatni magával, hogy miképpen osztotta ki a feladatokat. Örült neki, hogy mindenkinek felelősségteljes munkát adhatott, mert ezzel teszteli és foglalkoztatja is a többieket. Bertalannak félve adta ugyan át az irányítást, de amit a fülhallgatóból hallott fél perc múlva az megnyugtatta.

– Agnetha, belülről közelítsd meg a helyszínt! Jelentést kérek hárompercenként. Laura, készenlétben az orvosiban várakozzon a további utasításokig! Remélem, hogy e témában nem lesz több – szólaltak meg az ideiglenes kapitány első rendelkezései.

Közben Brianék lassan odaértek a helyszínhez. A látvány sokkoló volt, de a mérnök azonnal megnyugtatta a kapitányt.

– Oké, a szitu adott, szerencsénk volt.

– Szerencsénk? – szörnyülködött el Stanley.

A hajótest burkolata tíz méter hosszú és majd egy méter széles szakaszon hiányzott. A levegő, mivel az automatikus rendszerek zártak néhány ajtót, már csak szivárgott kifelé.

Közben belülről odaért Agnetha a helyszínre.

– Bertalan! Nyolc-tíz négyzetméter hiányzik a hajó falából. A szélek már nem izzanak. Légnyomás alig nulla fölött. Szóval pár perc és a sodrás is megszűnik.

– Értem. Mi itt lezsilipeltünk mindent. Nem vesztettünk túl sok levegőt.

Brian megpillantotta Agnethát, majd felhívta a kapitány figyelmét is rá, hogy a nő a helyszínre ért. Az bólintott.

– Az a szerencse, hogy a lyuk ilyen nagy – jelentette ki a mérnök. – Ha kicsi lenne, elképzelhető, hogy a belső nyomás és a kis lyukon kikényszerülő levegő leszakítja az egész hajófalat. Így viszont elég nagy hely volt a kiáramló levegőnek, ami azt eredményezte, hogy kisebb sebességű kiáramlás történt a lyukon.

Mellesleg azt is tudták, hogy egyetlen esetben lehet egy lyuk kicsi és kerek. Ha a hajó merőlegesen veszi be az impaktumot. De egy ilyen lyuk több lyukkal jár együtt, mert egy merőlegesen becsapódó meteor nem áll meg a külső burkolatnál, hanem szépen átüti a többit is. Volt már rá példa, hogy egy ilyen égi küldemény átszáguldott egy egész hajón.

– Borisz tudsz beszélni? – kérdezte a mérnök.

Rövid szünet, majd a pilóta beleszólt a mikrofonjába.

– A Földdel tárgyalok, de épp most kérdeztek a részletekről, tehát ha gondolod, kapcsollak nekik is.

– Gondolom...

– Egy pillanat... Igen... Oké, adásban vagy.

– Üdv a Földnek! Negyed órája érintőleg találkoztunk egy meteorral. A helyzet súlyos, de nem válságos. Kijavítható, de nem órák alatt. Napokig fogunk vele dolgozni, és féltő, hogy a hajótestben maradandó károsodások lesznek. Menni fog, de a fékezést majd óvatosan kell végrehajtanunk a Titán körül. A Meteoritból maradványokat nem találtunk, szóval ő húzta a rövidebbet. Egyelőre ennyit tudok. Azonnal megkezdjük a rekonstrukciós munkálatokat.

– Köszönöm Brian – szólalt meg a földi irányítás ügyeletes tisztje. – Hála Istennek, hogy ennyivel megúsztuk. Borisz! Nemsokára megérkezik Murty és Andy is...

Agnetha figyelmesen körüljárta a hasadékokat, és az egyik végében apró buborékokba zárt közetolvadékokat talált. Egyszóval mégis voltak maradványok. Borisz később ezt is közölte a Földdel. Mikor Brian megpillantotta, fogcsikorgatva megállapította, hogy a hasadékok körbe kell vágni.

– Mégpedig minél hamarabb, mert nem szeretném, ha nagyon kihűlné a belső fedélzet. Ezt egy fél nap alatt be kell fedni. Kapitány! Szükségem lenne még egy emberre.

– Jay! Van halaszthatatlan teendő? – kérdezte Bertalan.

– A helyzet meghatározás és a pályaelterés még várhat. Szerintem úgysem lesz... Ha kéz kell, akkor nincs.

* * *

Először léptek be az indulás óta a szerelvényraktárba. Brian kiválasztott egy nyomásálló kerámia–kompozit lapot, majd rögtönzött tervrajzot készített.

– Ebből van bőven, és az időtényező most fontosabb, mint a takarékoság. Mellesleg ha fenn van, akkor is tudunk még leszabni belőle. Így igaz, hogy nem lesz túl szép, de azt hiszem, a legfontosabb, hogy ne hűljön ki a belső hajótest, mert ha például a henger csapágyolaja megfagy, akkor nem is tudom mi lesz. Bertalan! Be kéne tenni oda egy hőmérőt!

– Meglesz. A maradék két emberből küldök valakit.

Fél óra sem telt el, és elkezdtek kiteszkolni a raktárajtón hét darab kétszer két méteres borítólapot. Ezt két ember is meg tudta tenni, mert csak megmozdítani volt nehéz. A súlytalanságban azután gyönyörűen haladtak velük, csak a kanyaroknál kellett erőt kifejtetniük. Közben Brian húzósodronyokat rögzített a belső hajótest fix pontjaihoz, amivel a lapokat lefeszítik a burkolat épen maradt részeihez. Stanley pedig elkezdte ledarabolni a sérült lemezdarabokat. Bertalan ugyan megkérdezte, hogy ne váltsa-e le, de a kapitány úgy látta, hogy felesleges még ezzel is időt veszteni.

– Hogy állunk a belső fedélzeti nyomással? – kérdezte.

– Itt semmi gond. A zsílipelt területeken helyreállítottuk, és a hőmérséklet sem csökken vészesen. Már úrruha sincs rajtunk.

Délutánra a húzósodronyok végén ott lebegtek a burkolólapok. A gondot azonban tetézte, hogy a pneumatikus eszközök fűtését is meg kellett oldani, mert a 2,7 kelvines hőmérsékleten a gáz cseppfolyósodott volna bennük. Emiatt jelentős késéssel tudták csak megkezdeni a lapok lefeszítését. Estefelé Brian jóslata is bejött sajnos. A forgóhenger csapágyolajának a hőmérséklete a biztonságos szint körüli értékre kezdett csökkenni, így egy embert el kellett különíteni a szerelők közül, hogy fűtést szerkesszen. Bertalanon kívül mindenki dolgozott, még Laurát is kivonták az orvosiból. Az első tiszt is ajánlkozott, de Stanley ragaszkodott hozzá, hogy személyesen ott legyen a helyreállításnál, legalább is az elején.

– Ne érezd magad feleslegesnek, valakinek kell lenni az irányítóban ilyen kritikus pillanatban. Ha nagyon unnád magad, és ha értesz is Jay kütyüihez, akkor mérd be a helyzetünket!

– Örömmel. Rádiókapcsolat szakad. Egy perc múlva hívlak a navigátoriból.

– Rendben.

Éjfél után nem sokkal sikerült a lapokat a helyükre illeszteni. Egyelőre csak kis terhelést helyeztek a sodronyokra, mert Brian jelezte a kapitánynak, hogy pihenni kellene.

– Bertalan, húsz órája gályázunk. Muszáj lesz aludni, mert mostantól nem hibázhatunk. Elég egy apró rés a nyomás alá helyezéskor, és lerobban az egész. Nincs kedvem újra csinálni.

– Ott hátul te vagy a főnök. Cselekedj belátásod szerint.

– A kritikus elemek fűtés alá vannak helyezve, szóval ezzel nem lehet gond.

Hullafáradtan zuhantak be a társalgóba. Leráncigálták magukról a szkafandereket, majd sorban elvonultak szobáikba. Laura olyan fáradt volt, hogy elnyomta az álom a társalgó kanapéján. Ahogy Stanley később bejött egy pár másodpercig nézte az alvó nőt. Soha nem látta őt ilyen gyönyörűnek, mint most, koszosan, kócosan, igénytelenül. Mindig a zárkózott,

titokzatos jelleme nyilvánult meg, most azonban mérhetetlenül ártatlan volt.

Elhessegette komolytalan gondolatait, majd befordult a sarkon, és előrement az irányítóhelyiségbe. Bertalan sehol. Aztán eszébe jutott, hogy a navigátoriba ment utoljára. Mikor benyitott, az első tisztt éppen az arcát törölte egy törölközővel. A csap még csöpögött.

Stanley kezet nyújtott neki, a magyar pedig fáradtan mosolygott. Pár másodpercig néztek egymásra, aztán Bertalan szólalt meg álmos tekintettel.

– Nincs lényeges pályaelterés, de azért szükség lesz Jayre is ez ügyben. Borisz meg szerintem ráér a korrekcióval, ha kell egyáltalán. Viszont holnap, ha lehet, szeretnék segíteni hátul.

– Megbeszéljük. Most menj aludni! Szükség lesz a kipihentségünkre.

Bertalan elindult, de a kapitány utána szólt.

– Ezt ne hagyj itt! – azzal odanyújtotta az első tisztnak a kis fekete Szentírást.

* * *

Másnap reggel Bertalan ment ki a szerelőbrigáddal.

– Úristen! Ez nagyon ronda!

– Működni fog – válaszolta sértődötten Brian.

Reggel nyolc körül kezdtek neki a munkának. Brian éppen a húzósodrony terhelését növelte, mikor a vastag acélkábel hangtalanul elroppant, majd rettentő erővel csapódott neki a burkolólapnak. A lap amúgy is feszült, és most a saját rugalmassága miatt kivágódott a világűrbe. Ez alapján véve nem lett volna súlyos probléma, mert pótolható, viszont az eset következménye annál nagyobb ijedelmet keltett.

A rádióban Jay kiáltását hallották.

– Mi történt? – kérdezte Brian, majd elrúgta magát a sodronyrögzítőtől.

Azonban nem volt szüksége válaszra, mert megpillantotta Jayt, amint lassan de biztosan távolodik a hajótesttől a burkolólappal együtt.

– Semmi bajom – kezdte a navigátor cérnavékony hangon.
– Viszont valaki vigyen oda vissza!

– Türelem Jay! – hallatszott Stanley hangja. – Mindjárt érted megünk. Ne ess pánikba, tudod, mi ilyenkor a teendő.

Óráknak tűnő másodpercek teltek el.

Borisz belibegett a nagyraktárba.

– Stan, melyik soron vannak a repülő szkafik?

– A hármason... Vagy a négyesen! A vége felé a második polcra tették fel. Hármast!

Még egy perc és megtalálta őket. A nagyraktár azonban csökkent nyomás alatt volt, ezért be kellett menni egy biztonságos helyre átöltözni. Közben meghallották Stanley gondterhelt hangját.

– Ne haragudj Jay, ez az én hibám. A szabályzat előírja, hogy külső munkánál vagy köldökzsinór, vagy irányítható szkafinder.

Kínos csend támadt. Bertalan szintén ismerte a kapitányi szabályzatot, és gondolta is, hogy szól Stanleynek, de abban a ruhában szinte lehetetlen munkát végezni. Bízott benne, hogy nem lesz rá szükség.

– Izé..., már alig látom a többieket. Legalább kétszáz méterre vagyok – zihált Jay. – Stan, ez nagyon szar érzés...

– Nyugodj meg fiam! Ha kell, letérünk a Nuttal a pályáról, vagy kiküldöm Boriszt az egyik siklóval, de nem maradsz kint. És a radarunk szerint még százötven méterre sem vagy a hajótól. Viszont a rádiókapcsolat lehet, nemsokára meg fog szűnni, mert a szkafrádió csak ötszáz méterre hatékony.

– Jó csak siessetek, kérlek!

Közben Borisz felrántotta a ruhát, és elindult a nyílás felé. Hogy ne legyen a dolog ilyen egyszerű, a nagy hátrész nem fért ki a résen. Újabb egy-két perc telt el. Közben Jay lassú pörgése következtében elvesztette szem elől a hajót. Ilyenkor végszükség esetén fel lehet nyitni a levegőpalackot, amiből a kiáradó gáz tolóerőt szolgáltat, és ha szerencséje van a pórul jártnak, és a megfelelő pillanatban teszi ezt, visszalibeghet a hajóhoz. Viszont az, hogy levegő hiányában meg is fulladhat,

mindenképpen ellene beszélt ennek. Bár eszébe jutott a lehetőség.

Úgy számolta azonban, hogy mostanra már meg kellett volna pillantania a Nutot a másik oldalon. Ami ekkor történt, az viszont igencsak gondolkodóba ejtette a fiatal indián fiút.

Hajó helyett valami egészen más jelent meg előtte jobboldalról. Azt hitte, a szeme káprázik, esetleg a tériszony következtében vesztette el az eszét. Apró fénypontnak tűnt, de nem lehetett tudni a távolságát nézőpont híján.

Egy biztos. A kezénél messzebb volt, mert mikor kinyújtotta eltakarta azt a valamit. De a fénypont fénygömbbé vált, majd apró részletek kezdtek rajta megjelenni. Majd kigúvadt a szeme, ahogy próbálta megfigyelni. Hirtelen a félelme is megszűnt. Az a dolog pedig egyre csak nőtt, és most már egy jó tenyérnyi felületet töltött be az éterben.

Majd lassan mozogni kezdett... vagy libegni. Szépen lassan alakot is öltött. Bár nem hasonlított semmire, mégis alakja volt. Hófehéren ragyogott, és most jó lett volna tudni, hogy a Jupiter apró pöttye mögött, vagy előtte, esetleg a hajó közelében van-e, mert a méretét csak így tudta volna megítélni. Hirtelen ötlettel kivett az egyik zsebéből egy apró csavaranyát, és megcélozta vele. Az első kísérlete kudarcot vallott, mert a kis fémdarabbal elvétette az irányt. Másodszorra viszont telibe találta. Egy darabig repült a kis csillogó fém, aztán hirtelen és váratlanul eltűnt.

– Hogyaza – suttozta, majd mivel nem érdeklődött senki a megjegyzésre, rájött, hogy fél kilométernél távolabb van a hajótól. Ha a fémdarabot az a dolog nyelte el, akkor alig lehet pár méterre tőle. És hirtelen most megjelent a látóterében a Nut is. A fehér jelenés viszont továbbra is ott lebegett előtte.

– Együtt keringőzünk – jegyezte meg inkább a szájával, mint a hangjával, és ebben a pillanatban maga a biztonságot, életet jelentő hajó sem érdekelte annyira, mint ez a valami itt előtte, ami csodálatos, de... de...

Már beszél hozzá!

„Nem jó itt...”

Jay révülten nézte ezt a csodát, majd kísérletet tett rá, hogy szóljon hozzá. Félve, mert olyan halvány volt, ami szinte a szó erejétől is szétfoszlik.

– Hol nem jó?

„Ellenségek várnak rátok ott. Rosszat fognak rólatok mondani, és az is fájni fog, hogy a bátatok mögött kibeszélnek azok, akik azelőtt jók voltak.”

Jay egészen szűkre húzta szemeit, és erőteljesen koncentrált, hogy visszaidézzé a hallottakat.

A következő pillanatban megérintette valami.

– Mi van? Alszol fiú? Mondd, hogy jól vagy, kérlek!

A vér magfagyott az ereiben, de rájött, hogy Borisz az.

Bután bámult rá, és közben keresni kezdte a jelenést.

– Borisz... ő Borisz! Hova lett?

– Nyugodj meg fiam, itt vagyok veled. Most szépen visszatérünk a biztonságba. *Mi* hova lett?

Jay azonban nem akart még visszamenni, bár kezdett beletörődni, hogy egyszeri élmény volt beszélni *azzal*.

Mikor visszaértek Brian elsőként ölelte meg a navigátort, amit a vékony fiú még a ruhán keresztül is megérezett. Agnetha aggodó pillantásokkal fogadta.

– Na jó, most viszont dolgozunk, és Borisz a repülő gúnyában marad – jegyezte meg az első tiszt.

Jay merengő arccal hunyorgott, és a nyúlánk pszichológusnő figyelmét most sem kerülte el semmi apró részlet.

* * *

– Nyomáspróba! – szólalt meg Brian hangja a fülhallgatókból.

Két nap telt el a szerelésen kívül eseménytelenül. Összesen négy napot töltöttek el a hajó kijavításával. Most éppen az utolsó, egyben legidegőrlőbb mozzanat következett. Elvileg a hajó fala hermetikusan zárt, és a különös térszerkezettel megalkotott burkolóelem és a hajótestbe lassan beleszervülő rögzítő anyagok lévén akár már ki is tarthatott.

Brian és Jay az újdonsült burkolat belső felén tartózkodott.

– Gyerünk gyerekek! Kérek negyed bar nyomást!

Az eleinte hangtalanul behömpölygő meleg levegő szinte azonnal kicsapódott, és ahogy betöltve a teret lassanként hanghordozó közeget szolgáltatott, halk sziszegésbe kezdett. Percekig jóformán semmit sem láttak. Azonban Brian mindenre gondolt, és nagy teljesítményű infrasugárzókat helyeztetett el a művelet előtt, amik egy pillanat alatt meleget szolgáltattak.

A mérnök most úgy nézett ki, mint aki az ötödik lottószámot várja négy találattal. Jay meg mert volna rá esküdni, hogy a szkafanderen keresztül is látja a halántéka lüktetését.

Két perc múlva Brian megint megszólalt.

– Fél bart!

Újabb ködfelhő jelent meg a helyiségben, ez azonban már valamivel hamarabb kitisztult. Eddig semmi nem jelezte, hogy hiba lenne az építményben. A műszerek sem jeleztek különösebb feszülést a hegesztésekben.

– Jól van Stan, szép lassan felmehettek légkörire.

– Mennyire lassan?

Brian egy pillanatig töprengett.

– Öt perc alatt. Gyere fiam – szólt Jaynek –, kössük ki magunkat, mert ha a jó öreg Nutnak most támad kedve vedleni, úgy elszállunk, hogy nemhogy Borisz, de a Jóisten sem hoz vissza minket.

Rendkívül hosszú öt perc telt el. Egyelőre semmi jele nem volt hibának.

– Oké, most üzemeljétek be a kompresszort, és kérnék másfél bart, mert nem szeretnék a véletlenre bízni semmit.

– Nem lesz az kicsit sok? – kérdezte Laura.

– Nézd, mielőtt kimegyek a másik oldalra megnézni, hogy van-e szivárgás, muszáj megtudnom, hogy bírja-e, mert ha kívül vagyok, és akkor repül le, akkor az történik, amit az előbb Jaynek ecseteltem. Azzal a különbséggel, hogy akkor már nem is kell, hogy utánam jöjjön Borisz.

Kínos nevetés az irányítóból.

– Azt ugye mondanom sem kell, hogy lassan!

Három perc múlva a hajótest akkorát döngött, hogy Jay a föléhez kapott.

– Mi volt ez? – rémült meg a kapitány.

Közben Brian felegyenesedett, és óvatosan szemlélte a falat.

– Seeemmi, csak idomul ez a szar... Ha bírja még egy percig, engedjete ki annyi levegőt a zsilipen, hogy visszamenjen egy atmoszférára. Ha addig nem történik semmi, nyugodtan kimehetünk megszemlélni a művünket.

Ugy látszik, Fortuna nem hagyta el őket, mellesleg Brian is kitűnően vezette le a műtétet, mert a fal szilárdan kitartott.

A kinti szemle sem jelezte, hogy szivárgás lenne.

Miután bementek a biztonságot jelentő hajóba, Brian a társalgóban letépte magáról az űrruhát, és egy fotelbe roskadt. Majd kaján vigyorral sandított a kapitányra.

– Megjavítottuk apukám!

Egy kis szünet múlva hozzátette.

– Azért amikor megláttam azt a repedést, sírni tudtam volna...

– Jól álcáztad az érzéseid – Jegyezte meg Agnetha a sarokból.

– Volt más választásom? Viszont a fal azon részén lévő belső helyiségeket tartjuk zsilipelve sőt, ha senkinek nincs kifogása ellene, akkor blokkolnám is a nyitó elektronikákat.

– Tégy belátásod szerint – szólta Stanley.

Még egy pár percig lustálkodtak, aztán szépen sorjában elvonultak aludni.

A javítási munkák után egy hétig viszonylag eseménytelenül telt az idő. Különösebb kutatási tevékenységük sem akadt. A Harmincnégyeshez csak Bertalan járkált be rendszeresen. Bár mindig volt valaki a karantén előkészítőbe ilyenkor, mégsem tudták kitalálni, hogy mit is csinál Bertalan egy ilyen látogatásakor. Néha csak ücsörgött percekig előtte, volt úgy, hogy rá sem nézett, viszont az is előfordult, hogy közről vizslatta.

Egyszer Brian beszólt neki valami vicceset, mire az első tiszt szemrehányóan kipillantott rá az üvegablakon, majd folytatta titokzatos szeánszát. Rögeszméjévé vált ez a valami, és most már a közös helyiségekben is a Bibliával mászkált, néha magyar nyelvű szövegeket mormolva.

A kapitányt különösebben nem zavarta a dolog, lévén, hogy a teendőit ismét rendben ellátta. Ha valami zavarta, az inkább az volt, hogy teljesen kivonta magát a társasági életből. Ideje legnagyobb részét – már amikor nem a Harmincnéggyessel volt – a hajókönyvtárban és a PlaNet helyiségben töltötte.

A Szaturnusz már kevesebb, mint egy csillagászati egységre volt tőlük, aminek következtében túlragyogta az égbolt legfényesebb csillagait is. Holdjai azonban még nem váltak el tőle az emberi szem számára. Feltűnően megugrott azonban a csillaggömb látogatottsága, mert jól tudták, hogy a Titánt fogják elsőként megpillantani, hacsak nem fényes felével fordul feléjük a Japetus, ez a furcsa hold, aminek egyik oldalát sötétebb anyag borítja, mint a másikat.

A Titán, a maga több mint ötezer kilométeres átmérőjével a Naprendszer legnagyobb holdjai közé tartozik. Viszont van egy különlegessége, ami kiemeli a többi hold közül. Mégpedig az, hogy felszínén számottevő légkör van, aminek légnyomása földi légnyomás másfélszerese. A légkör halvány narancsszínnel borul a fagyott ammónia fölé. Mínusz száznyolcvan fokos felszíni hőmérsékletével nem tartozik a legmelegebb objektumok közé. Metánfelhőkből metáneső csöpög, tavakat, tengereket alkotva. Tizenhat naponta tesz egy kört a Szaturnusz körül.

– Brian, szeretnék kérdezni tőled valamit – lépett oda a kapitány egyik nap a mérnökéhez.

– Igen?

– Mit csinál Bertalan a Harmincnéggyesnél?

Brian felhúzta a vállát.

– Nem tudom. Néha meg vagyok róla győződve, hogy meglebgyant az ipse, viszont máskor nagyon tudományosnak tűnik, amit csinál.

– Tudományosnak? – kérdezte meglepetten Stanley.
– Hát egyszer–kétszer méregetett, meg rajzolgatott valamit.
– Láttad, hogy mit?
Brian elnevette magát.
– Nem..., de miért olyan fontos ez? Kicsit buggyant, de attól még jó arc...

Stanley kicsit türelmetlenebb hangnemben folytatta.

– Igen, csak nekem itt egy kis közösséget kell összetartanom, amikor is nem elég az, hogy *jó arvak* legyenek a legénység kötelékében, hanem kemény tökös gyerekek – aztán egy kis szünet után hozzátette: – Olyanok, mint te.

A mérnök ettől olyan harsány kacagásra fakadt, hogy attól még a kapitány is összerezett egy pillanatra.

– Hát te nem vagy semmi Stan... ezt elmondom Jaynek... huhúúú – azzal távozott –, tökös gyerek... hehe.

A kapitány pedig legyintett, és letett arról, hogy információkat csikarjon ki a hebehurgya mérnökéből Bertalan furcsa, új hobbiját illetően.

* * *

Akármennyire is külön vizeken eveztek már, a meteor utáni rekonstrukciós munkálatok valamennyire összehozták ismét a legénységet – Bertalan kivételével.

Egy héttel a megérkezés előtt Laura éppen a henger egyik folyosóján sietett Agnetha szobájába, amikor a sarkon befordulva megtorpant a látványtól. Majd óvatosan visszabújt a fal mögé, és onnan figyelte tovább a fejleményeket.

Bertalan a folyosó végén állt a fallal szemben, attól mintegy öt centire, Laurának háttal. Egy teljes percen keresztül bámulta a falat, majd elfordult tőle, és megindult a folyosón a henger hátsó kijárata felé. A doktornő követte. Eleinte még bátran ment utána, de amikor fel kellett lépkednie a henger lépcsőjénél, már óvatosabb lett, nehogy a másik meghallja lépteit. Az első tiszttal miután kilépett a hengerből, elfordult a csillaggömb irányába. Hangtalanul belibegett, egy pillanatra sem nézve hátra, majd megállt a közepén, és elővett valamit a

zubbonyából. Kis fekete könyvecske volt. Egy darabig lapozgatott benne, majd benyúlt a zsebébe, és elővett egy fészületet.

Laura ezen nagyon meglepődött, mert akárcsak a kapitánynak, neki sem volt tudomása róla, hogy Bertalan gyakorló hívő lenne.

Ezek után a szájához emelte a kis keresztet, megcsókolta, majd belehelyezte a könyveskébe, amiről Laurának ekkorra már sejtései voltak, hogy mi is az.

Ekkor történt, hogy Bertalan először szétnézett. A nő gyorsan, talán túl gyorsan bentebb húzódott, mert a másik egy pár másodpercig vizslatta a sötétet. Majd megunt és elkezdett halkán imádkozni. Ezt azonban csak a mozdulatokból látta a nő, mert nem tudott magyarul.

Végül úgy döntött, hogy ez leskelődés, és Bertalan alapján véve nem tett semmi rosszat, csak végtelenül furcsán viselkedik. Ettől az a visszás érzése támadt, mint amikor azt kívánjuk, hogy a másik bár rosszat tenne, mert az legalább igazolja a viselkedésünket. A reagálásnak sok változata van. A nő most úgy döntött, hogy ő bizony reagál a furcsa viselkedésre is. Mégpedig azzal, hogy felkeresi a kapitányt.

Meg is fordult, de ekkor majdnem elsikoltotta magát, mert valakibe beleütközött. Jay volt az.

– Úristen! Mit csinálsz itt? – kérdezte tőle halkán.

– És te miért suttogsz? – kérdezett vissza, majd megpillantotta az első tisztet, aki meglepetten kacsingatott ki a gömbből. – Szia Berci! – köszönt be gyanútlanul a helyiségbe. – Mi járatban? Látszik még a nóva?

Azzal faképnél hagyta a nőt.

Az első tiszt zavartan eltette a cuccait, majd erőltetett mosollyal fordult a navigátorhoz.

– Éppen menni készültem – hazudta –, de ha gondolod, beszélgethetünk egy kicsit.

– Pompás. És a Titán látszik már?

– Nem... Az előbb néztem.

– Akkor rossz a szemed – mutatott ki Jay az üvegen. – Nézd csak! Ott van a kis aranyos! Mi az a zsebedben?

Bertalan még zavartabban odakapott az önmagát Biblia létére ördögi módon leleplező kis könyvhöz, ami most a súlytalanságban kicsúszott a zsebéből.

– Ó... ez?

Jay olyan ártatlanul nézett rá, amiből az első tiszt rájött, semmi hátsó szándéktól sem kell, hogy tartson.

– Ez egy magyar nyelvű Szentírás – nyújtotta át a kis könyvet.

Jay átvette, majd ösztönösen ott nyitotta ki, hol a feszület pihent benne.

A több ezer éves Krisztus nézett rá, azután kicsit lejjebb csúszott, és láthatóvá vált a szöveg.

– Érdekes nyelv – jegyezte meg a navigátor, és halvány sejtelve sem volt róla, hogy azokat a szavakat ezelőtt nemrég hallotta kint az űrben, amik az orra előtt vannak leírva... ez esetben magyarul.

* * *

– Jól van űrhajósok. Itt vagyunk. Mindenki a startkabinba, és indulhat a fékezési folyamat.

Már nem egész egymillió kilométerre voltak a céltól. A Szaturnusz fenséges szépségével ragyogott az égbolton. A gyűrűrendszer majdnem vízszintesen látszott. Maga a Titán apró narancsszínű gömbként lógott a semmiben. Rajta kívül egyik hold sem öltött alakot, csak fénylő pontokként rótták köreiket az óriás körül.

A fékezés a lehető legegyszerűbb és egyben a legpazarlóbb módszerrel történt. A forgóhenger leállítása után az egyik oldalrakétát egy pillanatra begyújtották. Ez egy icipici perdületet adott a roppant hajótestnek, ami később pontosan a kellő pillanatban az ellentétes fúvókától kap ellentétes perdületet, ahhoz, hogy farral közelítsen a holdhoz.

– Stan, vigyek valamit az orvosiból? – kérdezte Laura.

– Régen rossz, ha orvosi beavatkozás szükségeltetik egy fékezéshez, de ha gondolod, hozz csak.

– Éppen te beszélsz? – kérdezte a nő.

Miután elhelyezkedtek a startkabinban, az automatika beindította a borzalmas erejű tolófúvókákat, amik most az indulással ellentétes irányban dolgoztak. A hajótest rezgésbe jött, majd felmorajlott az erő hangja. Tekintettel az eddigi izgalmakra, a fékezés már nem viselte meg őket pszichésen annyira, mint a gyorsítás. Az, hogy a végére Stanley telehányta a szkafanderét, azt bizonyítja, hogy őt sem lelkileg, hanem fizikailag kavarja fel a dolog.

Mialatt a többiek rohantak a Titánban gyönyörködni, ő szitkozódva libegett be a zuhanyzóhelyiségbe. Súlytalanságban elég nehéz tisztálkodni, de egy úrruhát kipucolni egyenesen rémes.

Mikor belépett a csillaggömbbe, akaratlanul is felkiáltott. Mindössze pár száz kilométerre tették le a hajót a felszín felett, ahol még biztosan nem zavar be a légkör. A többiek szótlanul ültek a fotelokban – Agnetha Jay ölében – és bámulták azt a látványt, amihez foghatót ember még nemigen láthatott soha.

Az égbolt felét betöltötte a hold, halvány narancsszínt tükrözve a hajó oldalára is. A Nap fényéből még ide is jutott annyi, hogy olvasni lehessen, amit Bertalan tevékenysége azon nyomban alá is támasztott. Látszott rajta, hogy feldúlt lelkiállapotban van, de még őt is megbabonázta a látvány. Baloldalt kibukkant az anyabolygó az északi oldalán látható jellegzetes félrecsúszott sapkájával. Öröm az örömben, hogy ittlétük alatt a gyűrűt csak vízszintes irányból fogják látni, lévén, hogy a Titán keringési síkja ezzel majdnem megegyezik.

A bémészködésnek Stanley vetett véget.

– Rendben, miután már mindenki halálra unta magát ettől a gyönyörű látványtól, javaslom, hogy kezdjük el az atmoszférikus sikló beüzemelését.

Brian azonban leintette.

– Nem kell azon üzemelni semmit. Viszont te még úgyis beszélsz Andyékkel, addig hadd nézelődjünk itt.

– Jó, fél óra múlva várok mindenkit a Sikló–I–nél.

Azzal bevonult a rádiószobába és kapcsolatot teremtett a Földdel. A neuro-kibernetikus hullámok késedelem nélkül befutottak a földi irányítás központjába, ahová mostanra egybegyűlt minden fontos ember. Ez négy-öt kutatót, néhány rádiókezelőt, az irányító központ munkatársait és a Majory testvéreket jelentette.

A vízófonon megjelent a kapitány arca. Mindenki elcsendesült.

– Üdv a Földnek! Küldetésünk első szakasza sikeresen zárult. Pályára álltunk a Titán körül.

Hangos éljenezés, üdvözlálás hallatszott a teremből. Murtynek fülig ért a szája.

– Üdv neked is kapitány! – szólt a mikrofonba Ted. – A rádiókapcsolatunk húsz perc múlva megszűnik, mert ti szépen bekeringték a Szaturnusz mögé, és azt még ez a remek hírközlő módszer sem tudja átlőni. Mi újság?

– Épségben van mindenki. Csak összefoglalásként: hatszor kellett elhagyni a hajót néhányunknak. Mindannyian voltunk fedélzeten kívül. Kétszer találkoztunk meteorral. Az első egy picurka volt, a másik lehetett akár több deka is. Ez majdnem ki is nyírt minket. Elfogyasztottuk a nem megújuló élelmiszerkészlet huszonegy, és a hajtóanyag negyvenhárom százalékát. Szóval messzire már nem szívesen mennék. Oxigénünk, vízünk van dögivel. A kert egy része befuccsolt, a növények nem igazán szerették a súlytalanságot. Eleinte jól működött, csak aztán valószínűleg a hirtelen növésük vetett véget az életüknek. Még jó, hogy állatokat nem hoztunk. Brian hízott, Laura fogyott – itt egy kis szünetet tartott és elkomolyodott.

Erre elkomolyodtak az irányító központban lévők is.

– Aggódom Bertalanért. Furcsa dolgokat művel. Össze-vissza alszik, járkal, és éjjel-nappal a Szentírást bújja. Amióta ilyen, eleinte a mindennapi feladatait sem nagyon látta el, de miután rászóltam kicsit észhez tért. A Harmincnégyes objektum tölti ki a napjait. Érdekes párhuzam a Biblia és a Harmincnégyes. Sokat töprengtem ezen.

– Kapitány – szólalt meg Ted. – Ezen események ismeretében is úgy gondolod, hogy helyesen döntöttél, mikor felvetted a Harmincnégyest a fedélzetre?

Egy páran fejcsóválva néztek Tedre, míg mások helyesen bólogtak. Úgy látszik, hogy a Földön is megoszlottak a vélemények a történetekről.

– Döntést kellett hoznom. Így döntöttem. Sokszor kerülünk olyan helyzetbe, hogy nem tudjuk eldönteni, mi a jó és mi a rossz. Hacsak nincs egy kis esély arra, hogy matematikával vagy logikával kikövetkeztethető a helyes döntés, én azt mondom, válasszuk azt, amit elsőre választottunk.

Murty jobbnak látta, ha témát vált.

– Van egy séma a titáni teendők sorrendjét illetően, viszont gondolom, hogy változott egy-két program, ami..., és még változhat is. Mi lesz a következő tennivaló?

– Beszállunk a Sikló-I-be, és leszállunk. Hacsak addig nem történik valami soron kívüli esemény, minden megy a program szerint, vagyis megkeressük a Dolbe-IV-et.

– Mi történik, ha a leszállóegység meghibásodik? – kérdezte egy kutató.

– A Sikló-I-es óránként jelet küld a Nutnak. Ha egy ilyen jel kimarad, az automatika figyelmeztet minket, és rákérdez, hogy induljon-e a Sikló-II értünk. A kritikus időtartam akkor van, amikor a Nut a hold másik oldalán kering, illetve, ha valami zavarja a vételt. Ilyenkor nem tudja fogadni a jelet, és ez, hmm... be is van táplálva a Nut fedélzeti vezérlőegységébe, hogy akkor nem fogékony a jelkimaradásra.

Kis csend után Andy folytatta.

– Stan, kicsit tudnád pontosítani, hogy miket csinál Bertalan? Neked nem voltak furcsa élményeid?

Stanley ettől a kérdéstől félt legjobban. Eszébe jutott ugyanis a naplójával kapcsolatos eset. Úgy döntött, hogy legjobb az egyenes út.

– De voltak. Bár nem tudom, hogy mennyiben furcsa élmény ez. Leírtam valamit a naplómba, amire utólag nem emlékeztem.

Murtynek a hideg verejték ült ki a tarkójára, mikor kezdte kapizsgálni, hogy Andy miért érdeklődik. Ránézett testvérére, és erőteljesen utalt rá a nézésével, hogy ne folytassa.

– Értem – szólta Andy, majd megköszönte a torkát. – Megkérdezhetem, hogy mit írtál le?

A kapitány pár másodpercig hallgatott, majd kimondta.

– *Ellenségeim rosszat mondanak rólam.*

Mindenki elképedt az irányító központban, mert nem értették, hogy mire jó ez az egész. Murtyt kivéve. Merthogy ő volt az egyetlen, aki tudta, hogy Andy is forgatja a Szentírást, és szívesen idéz abból. És ezt a sort történetesen ismerte. Most ő szólalt meg.

– Sokat hallottam... Zsoltárok könyve, negyvenegyedik zsoltár. Beteg és üldözött ember imája...

És most már Stanley is értette az egészet. Bertalan Bibliája, és ájtatossága éjjel-nappal. Nem kellett volna mást tennie csak lefordítania azt a magyar mondatot, ami arra a cetlire fel volt jegyezve. Nem biztos, hogy az volt ráírva, de lehet, sőt nagyon valószínű, és ez már elég. És ő az előbb mártotta be a bizottság előtt. Mellesleg tanúbizonyságot tett egyfajta műveletlenségéről.

Részletek Stanley Scott kapitány privát naplójából:

Június 23.

Annyira fájnak dolgok. Rettentő szomorúság van rajtam. Annyi a jó az egészben, hogy vezeklésként élem meg, tehát bízom benne, hogy elmúlik. Örökké nem bűnhődhetünk tetteinkért, legalábbis az én elveim és hitem miatt. A „porból lettünk, s azzá leszünk” helyett inkább az „anyagból lettünk, s azzá leszünk” mondást hiszem el. Nem tudom, hogy ez a fajta büntudat a hit valamilyen fajtája-e, vagy csak racionális büntudat. Nézem néha Bertalant, és minden baja ellenére boldogabbnak látom valamiben, mint magamat, mikor lelkem

tükrébe nézek. Igaz lehet az a mondás, hogy a bánat a világi emberek betegsége.

Azt hiszem, hogy most nem lesz sok időm írni.

Vár a fedélzet. Vár a legénység. Vár a Harmincnégyes...

Ez ijesztő. Nem tudom, hogy biztosan ezt akartam-e írni. És abban sem vagyok biztos, hogy ezeket a gondolatokat le akarom írni, mert ha utólag elolvasom, lehet, hogy nagyon meg fogok rémülni.

Már nem szívesen vagyok itt. Bevallom. Majdnem fél évet repültünk a kozmoszban szédítő iramban, hogy leírhasam ezt a szörnyű mondatot. Hálátlan velem a sors, de most már végig kell csinálni. Látom Bertalanon, hogy ő nem így látja.

A Földdel folytatott beszélgetés után komolyan megfordult a fejemben, hogy kivallatom Bertalant. Amint lehet, sort keríték rá, mert minden esélyt meg kell ragadnom, hogy okosabban tudjak dönteni. Az első döntésem szemmel láthatóan maradandó változásokat okozott a legénységem tagjainak egymás felé táplált érzelmeiben. Még egy hirtelen döntés, és kudarcba fulladhat a küldetésünk. Ha már nem fulladt most kudarcba.

Andy rátette a pontot az i-re észrevételével. Az irányító központban tanácstalan és értetlen arccal pislogtak az emberek egymásra. Szemlátomást egyedül Murty volt képből valamelyest. Ted volt az első, aki megszólalt, sürgetve, hogy magyarázza meg neki valaki, hogy mi történik. Andy megnyugtatta, hogy mindenbe be lesz avatva.

Egy sokatmondó beszélgetés

Pár óra múlva mindannyian menetkészek voltak, csak Laura pizmogott még a kisműtője berendezésével.

– Erre nem lett volna időd a fékezés előtt? – kérdezte Brian

– Rögzítve volt minden a fékezés miatt, nagyokos – nézett rá Borisz.

Brian megvonta a vállát, majd belépett az atmoszférikus leszállóegységbe.

Ekkor érkezett meg Stanley, kissé feldúlt arccal.

– Mi van főnök, csak nem szidtak meg valamiért? – vigyorgott Brian, aki visszafelé sietett a folyosón.

A kapitány merően a szemébe nézett.

– Brian, légy szíves szállj le rólam. Most nem vagy vicces.

A mérnöknek nagyra nyíltak a szemei, és felemelte tenyereit. De egy kaján szájmozdulatra még jutott tőle, miután Stanley faképnél hagyta.

– Bertalan jöjjön velem a hátsó legénységibe, Borisz a pilótafülkébe, a többiek előre! – szólt Stanley a hangosba. A hajó zengett a hangjától.

– És én? – kérdezte tanácstalanul Jay. – Én is a legénységből navigáljam Boriszt?

– Ne törődj vele – tette a fiú vállára a kezét az öreg pilóta, majd kinyitotta a pilótafülke ajtaját. – Parancsolj!

Miután mindannyian beszálltak, Brian végigellenőrizte, hogy minden biztonsági óvintézkedést elvégeztek-e, majd ennyit mondott.

– Valaki szóljon be Boriszéknek, hogy nyithatják a silót.

Majd miután senki nem mozdult, ő kelt fel nagy kényelmetlenül.

– Kellott volna ide is egy rádió – majd nagyot csapott a pilótafülke ajtajára. – Silóóó!!!

A kapitány méltatlankodó hangja hallatszott hátulról.

És ekkor megbillent a kis repülő, majd nem telt el fél perc, és a hajtómű szelíden értésére adta, hogy el kell hagynia a Nutot, és lassan csúszni kezdett előre a lenyitható sínen.

A hátsó legénységiben Bertalan és Stanley ült egymás mellett. Egy kevés ideig nem szólt egyik sem, csak Stanley írogatott a naplójába. Aztán összecsukta, és átült a szemben lévő ülésre.

– Mi történt közted és a Harmincnégyes között?

Bertalan különös arcot vágott, majd kicsit kívárva ennyit felelt.

– Semmi. Legalábbis semmi olyan, amit megértenél.

Arra számított, hogy első tisztje hazudni fog, vagy letagadja a dolgot. Ez így váratlan fordulat volt.

– Azért én megpróbálkoznék vele.

Bertalan lenézően elmosolyodott.

– Ne haragudj Stanley, de mielőtt beadom a derekam, és megpróbálom, hadd kérdezzek tőled valamit.

– Tedd azt!

– Ha látnál valami nagyon elcseszett dolgot, mire gondolnál először? Arra, hogy megőrültél, vagy, hogy felfedeztél valamit?

A kapitány felemelte a mutatóujját.

– Egyet kifelejtettél! Az is lehet, hogy valaki hülyít.

– Ha ezt kizárhatod...

– Hogyan zárhatod ezt ki?

Bertalan hátradőlt, és keresztbe fonta a karját.

– Látod? Nem is akarod megérteni. Ha megengednéd, hogy végigvezesselek azokon a dolgokon, amiken végigmentem, talán belátnád, hogy igazam van – mondta az első tiszt, majd előredőlt és megragadta Stanley fejét.

Eszelős, de tiszta szemekkel nézett a kapitány szemébe öt centiről. Őt annyira meglepte a dolog, hogy nem is reagált.

– Stanley, az Isten szerelmére miért nem kérdeztél erről hamarabb? Miért nem jöttél át hozzám, hogy mit jelent az a sor a naplódban?

A kapitánynak leesett az álla.

– Kémkedtél utánam?

– Te is...

Ez bizony kellemetlen volt.

– Jó, tehát ezt tisztáztuk. Mik történtek a karanténban?

Az első tiszt olyan mozdulatot tett, mint amikor az utcai rendőr lassításra szólítja fel az arra haladót.

– Hová sietünk? Landolásig van még másfél óránk. Addig bebizonyítom neked, hogy én vagyok az okosabb. De azt is tudom, hogy a makacsságod győzni fog az ésszerűség és legfőképpen a nem létező hited felett, és ez lesz a vesztünk. Figyelj, Stan, gyakorlatilag tökre egyezünk a természetünket illetően, csak te nem vagy fogékony valamire, amire én igen.

Illetve az vagy, csak kevésbé... Az első furcsa élményem akkor jött, amikor a vészsziréna megszólalt, hogy a Nut–II pályáját metszi a később Harmincnégyesnek elkeresztelt gömb.

Stanley emlékeiben megjelent az akkori Bertalan, amint lefagyva áll a társalgóban, miközben már mindenki úton van a kijelölt helye felé.

– Látom, kezded kapizsgálni. Meglepődsz, ha azt mondom, hogy előre tudtam, hogyan fog kinézni az a szar? Nem hiszel nekem, de én sem hinnék a helyedben. Csak azt sajnálom, hogy a randi előtt két nappal megesett álmomról nem számoltam be neked.

Itt egy kis szünetet tartott. Stanley vészjósító arccal ült vele szemben, felkészülve mindenre, ami ebben a helyiségben történni fog. Elhatározta, hogy nem szakítja félbe Bertalant.

– Nagyon nehéz valamiről úgy beszélni, hogy a másik szemében tökéletes hitetlenséget fedezel fel. Akkor inkább abbahagyod, nem? Mert nem szeretnéd, hogy gyerekesnek tartsanak, vagy azt mondják rólad, hogy a kelleténél több fantáziával lettél felruházva – s itt egy kicsit halkabban folytatta – vagy esetleg hülyének nézzenek. Csak mostanra már ott tartunk, hogy nincs választásom. Ha kell vállalom a felmentést is tisztségem alól, de kötelességem szólni, hogy a végzetünk felé haladunk.

– Mi a nyavalyáról beszélsz?

– Tudod, az a baj, hogy előttem sem tiszta minden, de kérdezd csak körbe a legénység többi tagját, nem láttak-e ők is valamit, amit nem tudnak megmagyarázni?

A kapitány bután nézett rá.

– Bertalan! Még azt sem tudom, hogy te mit láttál!

– Az egyelőre nem is fontos. Ha ezt megteszed, és elmeséled a hallottakat, én összerakom neked a képet.

– Miért nem kérdezed ki *te* a legénységet? Kényelmes megoldás neked, és szar ügy nekem.

– Nézz már rájuk? Szóba sem állnak velem..., azt hiszik...

– Nem Berci, *te* nem állsz velük szóba.

Bertalan kinézett az ablakon, most másodszor pillantásra méltatva a gyönyörű narancssárga felhőtakarót. Látható undorral tette.

– Azt hiszitek, hogy ez a valóság? – mutatott ki az ablakon.
– Szerinted mit fogunk ott találni?

– Szerinted mit? – nézett rá a kapitány őszinte szemekkel.
– Nem hülyítelek, esküszöm neked, hogy kíváncsi vagyok rá, hogy szerinted mit fogunk ott találni.

– *Ne esküdjetek, se az ég, mert az az Isten trónja, se a földre, mert az az ő lábainak számolya...* Máté evangéliuma.

Rövid csend lett, majd Stanley, mint egy türelmes idegorvos tette fel a kérdését még egyszer.

– Amikor behoztuk azt a dögöt, először arra gondoltam, hogy valahogy kicsempészem vissza a semmibe – kis szünet után folytatta. – Nem tudtam volna úgy, hogy ne derüljön ki, hogy én voltam. Meg akkor még nem voltam biztos a sejtésemben. Amikor megtaláltam azt a sort a naplódiban még mindig nem. Még egy aprócska jelre vártam, de nem jött több. Mintha a Harmincnégyes sejtette volna, hogy mire készülök...

– Sejtette volna? Te emberi tulajdonságokkal ruházol fel egy élettelen tárgyat.

Bertalan ismét felvett egy kicsit gunyoros, cinikus ugyanakkor szánakozó arckifejezést.

– Emberi? Élettelen? Óóó... Ebből látszik csak, hogy mennyire nem tudod, csak pólusokban látni a világot. Te vagy emberi... Illetve nagyon ember vagy. Most nagyon ember vagy.

– Miért? Te mi vagy?

– Most meg duplán ember vagy. Figyelj Stan, én hibáztam, ez egyértelmű. Azzal, hogy nem dobtam ki azt a valamit, ami még mindig ott van a hajónkon. De nagyon kérlek, tegyél meg nekem valamit. Kérdezd ki a legénységet. Vagy tudod mit? *Kérdezzük* ki a legénységet. Így elfogadható?

A kapitány rövid szünet után megszólalt.

– Igen... De a Siklót előtte le kell tenni.

– Bízom benne, hogy nem lesz késő.

Azzal Bertalan felemelkedett a székből. A kapitány utána fordult.

– Honnan tudta, hogy kémkedtem utánad?

– Fogalmam sem volt. Tippettem. És bejött.

Azzal kiment és otthagya az ámuló kapitányt.

* * *

– Figyelem, legénység! Fél órán belül felszint érünk, és pár percen belül belépünk a felső légkörbe, ami megrázó élmény lehet. Biztonsági övek, oxigénmaszkok satöbbi – hallatszott Borisz hangja a hangosból.

Ekkor Stanley érkezett meg Bertalan után két perccel. Beszíjazta magát, és arra gondolt, hogy valamit nagyon elrontott. Csak egyvalamit. A sorrendet. Valóban nem kellett volna addig leereszkedni a holdra, amíg ki nem kérdezi a legénységét. Bertalan okosabb volt nála, ha másban nem is, de legalább ebben. Most már mindegy. Ha az elkövetkezendő fél órában nem derül ki semmi, még mindig ott van előttük jó pár nap, hét, hónap, ki tudja. Csak pár heti élelmet és vizet hoztak le magukkal a Nutról, tehát nemsokára újra fel kell szállniuk.

Becsukta a szemét, és nagy lélegzetet vett. Rajta kívül még a legénység két tagja volt feszült hangulatban.

Bertalan az elmúlt három hónap eseményein töprengett, és arra gondolt, hogy talán mindnyájuknak jobb lenne, ha a leszállóegység összezúzódna a manőver során. Ez az elmúlt három hónap annyira kimerítette lelkileg, hogy szenvtelen arccal nézett ki az ablakon, ami mögött egyre nyomasztóbb sötétség borult a tájra. A Szaturnuszról semmi nem látszódott. Minden bizonnyal vihar lehet a titáni felszín felett, mert néha nekicsapódott valami porszerű anyag az üvegnek. Nyomban el is párologott, mert a sikló mintegy kétszáz fokkal melegebb helyről indult, mint ami odakint lehet. Kívülről nézve úgy nézett ki a dolog, mintha egy befagyott tengerbe meteor csapódott volna. A sikló körül őrült gőzfelhők keringtek. Belülről hallgatva pedig kísértetiesen hatott a hidegtől összehúzódó hajótest recsegése. Az első tiszt, ha nem tudja,

hogy mitől van ez, már–már azt hitte volna, valaki vagy valami dőngeti odakintről a repülő burkolatát.

A navigátort ellenben nem érte negatív élmény az utazás során, sőt azt kellett mondania, hogy élete legizgalmasabb eseményeit élte át, kezdve a Harmincnégyes felbukkanásával, majd pedig később azzal a ködös jelenéssel való párbeszéddel. Bertalannal ellentétben ő inkább izgalommal és lelkesedéssel teli örömmel várta a landolást. A székében ücsörgött mosolyogva, és sejtelve sem volt róla, hogy a kapitány milyen tanácstalan ebben a pillanatban.

Stanley kinyitotta a naplóját, és egyetlen mondatot írt le remegő kézzel, gondosan ügyelve arra, hogy ha netán valaki látja, akkor se tudja elolvasni, amit leírt.

„Ha van Isten, bocsássa meg nekem, amit most teszek”

Miután ismét becsukta a szemét, furcsa érzés kerítette hatalmába. Valaki megjelent a szemei előtt. Fehér ruhája, haja bőre csillogott, barátságos arccal közelített a háttérből feléje. Mögüle előtörő fénypázmák vakító sugarai törtek elő. Mikor pár lépésre volt tőle, kitérte a karját, és bátorítóan intett neki. Próbált a közelébe jutni, de valami visszatartotta. Egy láthatatlan erő húzta–vonta két világ között, és ő attól félt, hogy az ragadja el, aminek nem látja az eredetét, csak a hatását érzi minden porcikájában. Pedig, ahogy lepillantott magára semmi nem ért hozzá. A vakító jövevény jószágos tekintete tovább bátorította, és ő szépen lassan megpróbálta lefejtetni magáról a szörnyű szorítást, hogy egy utolsó rémült rohammal kitépje magát a béklyókból. Reménytelen küzdelem volt ez, ami csak a csodálatos angyali lény segítségével sikerülhetett volna, mert ekkorra már a légzés is nehezebbre esett. Szépen lassan lebénult a karja, majd a lábai feletti uralmat is kezdte elveszíteni, és ez az egész agónia addig fokozódott, amíg a látása is behomályosult. Zökkenve hullott le valami a földre. Halála előtti utolsó emléke az volt, hogy az angyal megpróbált utána kapni, de elveszti őt, ő pedig csak zuhan mindent

feladva kegyvesztetten, hatalmasat csattanva mindenek alján,
de ekkor megváltásként ért hozzá Bertalan keze.

Még nem tért magához teljesen, mikor az első tisztje
aggódó arccal nyújtotta neki a földre csúszott naplóját.

– Ébredj kapitányom, mert megérkeztünk.

Harmadik rész

Megérkezés

Pár másodpercig csak pislogtak, az izgalom néma hulláma futott végig a társaságon. Több hónapja először van szilárd talaj a lábuk alatt. Bár az, hogy valóban mennyire lesz szilárd, nem tudható, mivel a sikló hatalmas talpai is mintegy félméternyire süppedtek a felszint borító szén-dioxid, szénhidrogének és ammónia alkotta hóba. Az égbolt sötét narancsszínben pompázott, és a törékeny doktornő aggódva gondolt arra, hogy ez voltaképpen a déli „napsütés”, Agnetha pedig aggódva gondolt arra, hogy Laura mire gondolhat, mialatt gondterhelt pillantásokkal kukucskál ki az üvegen át. A távolban feltűnt az anyabolygó méretes alakja is, ami a távolság és a perspektíva miatt nem is tűnt olyan nagy. Ritka pillanat, hogy erről a fagyos, ködös holdról kilátni a világűrbe. Csillagok természetesen nem látszódtak. Olyan volt a megérkezés utáni első ismerkedés a hold valódi arcával, mint amikor valakit elzárnak, aztán elkezdni felmérni a lehetőségeit. Az egyetlen lehetőségük a távozásra ez a két kis sikló. Ha ezek elvesznek, ők is elvesztek. Sok száz kilométerre felettük kering a Nut, de ez édeskevés vigasz, ha nincs mivel feljutni oda.

Az első mozdulatokat természetesen Brian tette meg, hogy kiszabadítsa méretes testét az ülésből.

– Na jó, ne lazáljunk, inkább nézzük meg mit kell kijavítani! – majd távozóban hozzátette: – Utánanézek, hogy mi kell a barkácsboltból!

Lassan a többiek is erőt vettek magukon, s ki–ki elindult a saját munkája felé.

Délután a mérnök engedélyt kért kilépni a hajótestből.

– Rendben, de nem egyedül – szólalt meg a kapitány. – Keresd meg Jay-t, és menjen ki ő is.

– De ő most Agnethának segít az orvosiban.

– Akkor kérj meg valakit. És most hagyj egy kicsit magamra, kérlek!

Végül is Bertalan lett a másik felderítő. Az első lépések következtek. Kívül-belül kíváncsi arcok, fürkész tekintetek. Amint lenyílt a palló, szemük elé tárult egy ritka sivár, ködös és halott világ. A távolban sötétben elterülő tömeg hirdette a 2069-es eseményeket. Vészjóslóan tárult a szemük elé, és az oldalán egy hatalmas repedés még ebből a távolságból is kivehető volt. Balra tőle aprócska objektum volt megfigyelhető. A Dolbe–IV űrszonda, amely egykoron jobb sorsra volt méltatva, mégis lehet, hogy az emberiség legfontosabb felfedezésének vált eszközévé halála által.

Bertalan halkán feljajdult, mikor megpillantotta a gigászi roncsot.

A mérnök ránézett a szkafander üvegén keresztül.

– Na! Nem ám rosszul leszel itt nekem.

Az első tiszt most már nem is akarta titkolni félelmét. Szemében eszelős tűz villogott, és mintha kicsit megmegrándult volna az arca néha.

– Brian! Amit most teszünk..., az...

És ekkor Stanley nem bírta magát tovább türtőztetni. Beleszólt a mikrofonba.

– Első tiszt, azonnal jöjjön be a fedélzetre! Helyét Agnetha vegye át!

Brian elkerekedett szemekkel nézett a másokra, és egy pillanatra még az is megfordult a fejében, hogy akár tettelegességre is sor kerülhet, Bertalan olyan lassan akart megmozdulni. Végül dacos arc kifejezést vett fel, megfordult és beballagott a siklóba.

És ebben a pillanatban emberek léptek a Titánra. Brian Telbury és Agnetha Fergusson lelépett az atmoszférikus sikló pallójáról. Abban a pillanatban lábszárközépig süllyedtek mindketten.

– Kell köldökzsinór? – hallották az orosz a rádión keresztül.

A kintiek összenéztek.

– Nem hinném – válaszolt Agnetha, azzal megindult a síkló oldalában. – Gyere Brian, itt kapaszkodhatunk, ha baj van.

Lassan körbejárták a repülőt, húsz centi mély barázdát hagyva maguk után.

– Baromi puha a felszín. Sítalpak fognak kelleni, ha messzebbre akarunk menni – jegyezte meg a mérnök.

A kis séta alatt óvatosan körülszimatoltak. A holdfelszínt borító vastag hóréteg átvette a vörösbarna ég színét. Hihetetlen egy táj volt a maga nemében. Amekkora viharok tomboltak az atmoszféra felsőbb rétegeiben, annyira nyugodt volt a világ itt lent. A repülő pár kilométeres körzetében nem lehetett észrevenni semmi különöset, ami kiemelkedett volna ebből a fagyos világból. Északi irányban kábé öt kilométerre fekete lapály terült el. Szabad szemmel nem lehetet kivenni, hogy szárazföld, vagy valami tenger különböző szénhidrogének egyvelegéből a pokol boszorkánykonyhája szerint.

Agnetha lehajolt, majd felvett egy marék havat, hogy összegyúrja, de egy cseppet sem tapadt. Ez nem meglepő, mivelhogy ammónia, szénhidrogének és egy kevés víz alkotta, a kesztyű felülete pedig már nem közölt elég hőt az olvadáshoz. Mindenesetre elraktak belőle egy keveset egy kis üvegbe későbbi elemzéshez.

Brian rápillantott a mindenes ruhája hőmérőjére. Mínusz száznyolcvanegy fokot mutatott, ami nem volt túl hidegnek nevezhető errefelé. Az első napra nem terveztek túl nagy sétákat, helyette különböző megfigyeléseket végeztek. A hó analízise nem hozott meglepő eredményeket, a légkör is tökéletesen annak mutatkozott, aminek lennie kell. Nagymennyiségű nitrogénben nyomnyi metán, ammónia, argon és egyéb szennyező gázok. Eddig nem látszódott bebizonyosodni a sok baljós jelből egyik sem.

Stanley estig némi pihenőt szeretett volna rájuk erőszakolni, erre azonban Bertalanon kívül senki nem volt vevő. Ő viszont annál inkább, olyannyira, hogy miután a

kapitány visszarendelte a sétáról, ki sem dugta a fejét a hálóból.

Eltelt két eseménytelen, dögunalmas nap, és szinte semmi nem történt. Mármost odakint. Egyelőre messziről készítettek fényképet a közelben elterülő roncsról. A második napon némileg kitisztult a légkör, és a fényerősség elérte egy halvány földi szürkület fényét. Az égbolt színe haragos vörösből világosabb narancssárgára váltott. Az északon megfigyelt lapály tenger, vagy tó lehetett, mert távcsőben egyértelmű hullámzást lehetett megfigyelni rajta. Igaz, nem olyan hullámok voltak, mint a földi tengereken, a szénhidrogének kis viszkozitása miatt ugyanis nem tudtak azok kifejlődni. A színe elképesztően hatott az emberi szem számára. Hosszú percekig bámulták, hogyan vonul végig a szivárvány spektrumán attól függően, hogy a lusta felhők hol eltakarják a gyér napfényt, vagy hagyják, hogy az kedvére cikázhasson rajta.

A nagy teljesítményű távcsövek húsz kilométerre hómentes területeket tártak fel. Úgy tűnt tehát, hogy a Titán nem egy hólabda, hanem nagyon is kőzetbolygó, ahogy azt már az eddig itt járt szondák is alátámasztották. Az ilyen elhazavott területek lehettek a ritkábban előforduló helyek a holdon. A tengerrel borított felületek és a szárazföldek arányáról azonban sejtelmük sem volt, csakúgy, mint a helyi időjárás szélségeiről sem.

Azonban a kis csapat figyelme nem a közelben elterülő „benzin–tengerre” összpontosult, hanem sokkal inkább arra a tömegre, ami nyugati irányban húzódott több mint öt éve teljes némaságban. A repülő ablakaiból nézve csak egy fekete dombnak látszódott. A bal oldala valamivel laposabbnak tűnt, míg a jobb fele hegyesen meredt fel. Részletek nem nagyon voltak megkülönböztethetőek rajta, viszont az kitűnt, hogy valahonnan fényt bocsát ki a környezetébe. Kísérteties hangulatot kölcsönzött a környezetének, mert ez a fény nem valamiféle forrásból táplálkozott, hanem valahogy az egész monstrumból. A siklóból úgy hatott, mint egy furcsa formájú, halványan világító domb...

Egyik este heves vita alakult ki azon kérdés körül, hogy a havazás miért nem temette be öt év alatt. A Titánon nemigen váltották egymást évszakok, mert bár az anyabolygó excentricitása – vagyis az a szám, ami a naptávol–napközeli arányát adja meg – elég nagy, ez nem sokban befolyásolja a klímát az éltető csillagtól ilyen messzire. Mellesleg az évszakokat sokkal inkább meghatározza egy bolygó keringési és forgástengelye egymáshoz képesti viszonya, itt viszont holdról van szó, amit ez a viszony nem érint. Tehát, ahol a hó lehull, ott valószínűleg ott is marad. Vagy odébbáll? Inkább, mert ez esetben csak halmozódna. Egy bolygó pedig zárt rendszer, szóval, ha valahova esik hó, akkor máshonnan meg fogynia kell. Mindkettő lehetséges, és az érvek fele emellett, a másik fele amellett szól. A görcsölésnek végül is a távcső vetett véget, mert Jay, aki nem vett rész ebben a vitában, megtalálta rajta azt a lyukat, ahol a járgány behatolt. Erre aztán sorban odavonultak megcsodálni a felfedezést. Félelmetes, pár méteres hasadék volt a hatalmas tömeget csak még jobban felnagyította. Laura szinte csak egy pillanatig nézett rá, el is kapta a fejét egyből.

– Mi a gond? – kérdezte a nyúlánk svéd nő.

– Ááá... Csak ronda..., ha belegondolok, hogy pár nap múlva bemegyek oda.

– Hát ne gondolj rá öreglány! – röhhentett Brian, azzal magához rántotta a kis nőt, és mackósan megszeretgette.

Időközben megint Jayhez került a távcső, aki most hirtelen olyan erővel szorította a szeméhez azt, hogy csoda, hogy nem lett az arca véraláfutásos. Aztán nyelt egyet, mert amit látott, azt nem tudta szavakba önteni.

Valami határozottan megmozdult odakint.

Vagy csak a szeme káprázott? Mintha fém csillant volna abban a repedésben. De olyan gyorsan el is tűnt, mintha ott sem lett volna. Mialatt a többiek beszélgettek megdörgölte a szemeit, és ismét belenézett az okulárba. Nem ismétlődött meg... vagy nem is volt minek megismétlődni?

Eseménytelen délután majd eseménytelen este következett. Borisz olvasgatott egyedül a hátsó legénységiben, a többiek szétszóródtak, és lefekvésig szöszmötöltek ezzel-azzal.

Éjszaka nehezen jött álom a szemükre. Egyedül Bertalan aludt mélyen, de sokért nem adta volna, ha nem alszik ezen az éjszakán egy szemhunyaszt sem. Furcsa látomások kínozták, és többször is felriadt. Ismerős arcok jelentek meg előtte, amint valamit rejtegetve vonulnak el látókörében jobbra–balra, felle, ki és be. Rángatózó, vonagló tekintetek, ahogyan szégyenletes titkokat próbálnak az enyészetre bízni, hogy azután lelepleződve pironkodjanak egy olyan bűn miatt, amit el sem követtek, csak gondoltak rá. Annyira szeretett volna nekik segíteni, de nem találta módját, se ennek, se annak, hogy jó szándékát kinyilvánítsa, de hát hogyan is tehetné ezt, amikor számára sem jutott belőle sok. Hamar összeszedte bátorságát, és nekirohant az előtte feszülő láthatatlan pókhálónak, ami vastagabb volt az ujjánál is, és ahogyan hozzáért, szinte égette a bőrét, húsát, hogy azután a teste másik oldalán bukkanjon ki, hogy ő feldarabolva átessen a másik oldalra. Kis apró élősködők rohantak testrészeivel a négy égtáj irányába. Ekkor már nem mint hús–vér lény élte meg a kínokat, hanem mint elkárhozott lélek, akinek egyetlen erőfeszítése a saját nyomorúságának enyhítésére irányult. Az utolsó pillanatban adta csak fel az önfeláldozó igyekezetét, hogy aztán hasonulnia kelljen maga előtt, hogy még mindig ember, és ennek a játéknak nem lesz vége, amíg rá nem jön a Nagy Tervre, amiben a végkifejlet meg van írva.

Néha félálomban rájött, hogy ez nem lehet a valóság, de az álom, ez a néha jótékony szükséglet, most nem volt hozzá kegyes. Lesből támadt, és csak arra várt, hogy a remények vizére evezett áldozata nyakába felhőszakadást zúdítson. Alámerült egy szivárványszínű, bűzlő, feneketlen tengerben, de hogy halála ne legyen gyors, tudott lélegezni. Ez az egyébként segítségként értelmezhető körülmény jól jöhetett volna akkor, ha tudja, hogy kijut onnan valaha. A kínokat fokozandó, ismét megjelentek az ismerős arcok, hogy végigjárják vele együtt a kínlódás perceit. Fentről viszont fény

szívárgott be a felszín alá, hogy csalóka imát csaljon az egyszeri lélek szívébe, ami szembesít minket önnön képmutatásunkkal, és semmire nem jó, csak, hogy még mélyebbre süllyedjünk abba a fekáliába, ahová születünk, de ahonnan egyszer még ki tudunk mászni – talán.

* * *

Földi idő szerint este hétkor a legénységi helyiségben jöttek össze. Az első tisztet külön hívatni kellett. Stanley óvakodott a teátrális köszöntőtől, és Briant is le kellett róla beszélni. Próbált a pusztá tényekre hagyatkozva feladatokat kiosztani. Majd miután ezeket letudta nagy levegőt vett, és feltette a kérdést, amitől előre kirázta a hideg.

– Ki látott, hallott vagy tapasztalt furcsa dolgokat az úton idefelé?

Mély csönd, csak Bertalan emelte fel a fejét – először, mióta elfoglalta a helyét.

Élénk pillantások jártak körbe. Brian és Borisz szkeptikussága, Laura kissé ijedt tekintete, valamint Agnetha hivatalossága élénken hirdette, hogy mennyire különböznek egymástól. Egyedül Jay hallgatott mélyen, majd sunyi pillantással nézett Stanley gyanútlan arcába, és halkan megszólalt.

– Milyen dolgokat?

Majd teljesen váratlanul szólalt meg Bertalan.

– Mondd csak el nekik...

Laura ijedtsége szépen lassan átragadt a többiekre is. A navigátor pedig olyan meglepett arccal nézett a magyarra, amilyennel csak lehetett. Bertalan viszont inkább a kezdő lökést próbálta megadni a fiúnak, de ez most már láthatóan nem jól sült el.

– Nem értelek...

– Dehogynem.

Stanley pattanásig feszült idegekkel ült a helyén.

– Mondd el nekik, hogy kivel találkozta! Hadd tudják ők is!

Jay elkezdett hebegni–habogni.

– Nézzétek..., én... Nem tudom biztosan, hogy mi...

– Mikor kimentem érted az űrbe – szólalt most meg elképedve az orosz, majd felé fordult –, azt kérdezted tőlem, hogy „*Boris! Hová tűnt?*”

– Igen. Ezt kérdeztem.

– Jay, nagyon súlyos dolgok elhangzottak már itt, az utazás során. Bertalan és én, mielőtt leereszkedtünk, sok mindenről beszéltünk. Nem mondanám, hogy hittem neki, de egyvalamiben azt hiszem, egyetértünk. A teljes igazságot csakis akkor deríthetjük ki – s itt a kapitány egy kis nyomatékokat adott szavainak –, ha mindenki őszintén elmondja..., hogyha...

– Jó – kezdte a fiú megadva magát, majd olyan gyámoltalanul folytatta, hogy Stanley szinte megsajnálta. – De ígérjétek meg, hogy nem nevettek ki.

– Megígérjük Jay.

– Láttam valamit, mikor a burkolópanel lerepült, és kiszállingóztam az űrbe. Először azt hittem, hogy a szemem káprázik, de volt ott egy fehér...

Briannek majdnem elcsöppent a nyála, úgy figyelt.

– ... egy fehér..., olyan nehéz...

– Gyerünk, mondd már ki – mondta halkan az első tiszt.

– Egy... agyal.

* * *

Agnetha törte meg a csendet.

– Angyal?

– Az.

Brian már semmit nem értett az egészből, és kapkodva igyekezett a többieket túlkiabálni, mert Agnetha nemcsak megtörte a csendet, hanem a tüzet is begyújtotta.

– Csönd legyen már!

Majd Jay hangereje győzött. Mutatóujját Bertalannak szegezve kérdezte.

– Honnan tudtál te erről?

És tényleg, mintha csak most jutott volna eszébe a kézenfekvő kérdés a többieknek is, szépen sorban a magyarra szegeződött minden szem.

– Ugyanazt mondhatom mindanyótoknak, amit Stannek mondtam, mielőtt landoltunk ezen az átkozott holdon. Tudtátok, hogy valami nincs rendben velem, mégsem kérdeztek semmit. Láttátok, hogy kínlódom, valami miatt, amit nem értek, mégsem tettetek egy lépést sem felém.

– Berci, ezt már – szólalt meg a kapitány.

– Várj egy kicsit. Azt hiszem, hogy ez lett volna a minimum, és...

– És magadtól miért nem beszéltél, a dilidről? – vágott közbe a mérnök.

Bertalan felemelkedett a székből, és Brian felé mozdult egy pár centit.

– Miféle dili? Te életmentő! Azt hiszed, hogy jót tettél velünk, mikor bestoppoltad azt a tragacsot? – förmedt rá, milliméteresre szűkült szemekkel.

– Vigyázz, miket beszélsz, haver!

– Bertalan! Brian! Elég volt! – emelte fel a hangját Stanley.
– Nem azért jöttünk össze, hogy egymásnak essünk hanem, hogy okosabbak legyünk.

Brian sértődött arccal dőlt hátra, és keresztbe fonta a karját.

Miután mindenki elhallgatott a kapitány folytatta.

– Hallgatunk Bertalan.

Az első tiszt kifújta magát, majd kis szünet után összeszedte a gondolatait.

– Hmm... Meg kell jegyeznem, hogy eleinte nekem sem volt tiszta a dolog.

– Meglep...

– Brian! Bírjál magaddal! – fenyegette meg Stanley az ujjával a mérnököt, aki jelezve, hogy megértette a szája elé tette a kezét.

– Tehát, eleinte azt hittem, hogy valami bajom van. Arra gondoltam, hogy Agnethához fordulok, hogy legalább legyen valami dolga, de valahogy mindig meg tudtam győzni magam,

hogy más a baj. A Harmincnégyes feltűnésének első jelei előtt éreztem, hogy fog jönni valami, ami semmiképpen nem illik a képhe. Szinte előre le tudtam volna írni, hogy milyen és mekkora lesz... Aztán megszólalt a jelzés, és rohantunk, hogy meggyőződünk, mit is osztott nekünk a sors. Ha jól belegondolunk, azóta senki nem alszik nyugodtan... Nézzük csak sorjában! Kezdődött azzal, hogy „ránézett” Laurára. Akkor ennek semmi jelentőséget nem tulajdonítottunk. Ez volt az első furcsa dolog, azt leszámítva persze, hogy elénk jött. A következő eset nem sokkal a szondázási kísérlet előtt történt, amikor is Brian egyik éjszaka a műszerszobában ébredt fel, a lábain állva, kezében egy Magne–L–10–es kis alkatrészével. Kis fehér dobozka...

Briannek leesett az álla.

– A szondázás balul elsült kísérlete után Borisz átélte ugyanazt a szobájában, amit én a szemetek előtt, vagyis neki is fennakadtak a szemei. Teljesen váratlanul, de pontosan abban a pillanatban, amikor Stanley odanyomta azt a vacakot a Harmincnégyes oldalához... Nem tűnt fel senkinek, hogy Jay valami oknál fogva – figyelmetlenségből – nem a hajórádió, hanem Laura privát szobatelefonján hívta őt, Borisz mégis megjelent egy perc múlva. Sőt! Továbbmegyek, nem csak kettőnket ütött fejbe a dolog, hanem titeket mindannyian, csak annyira nem akartatok tudomást venni az egésztől, hogy inkább mélyen hallgattatok az érzéseitekről.

Borisz ellenkezni próbált, de Bertalan olyan szemekkel pillantott rá, ami szinte beleszögezte a székébe.

– Folytatom, ha nem gond...

Rövid szünet után Stanley köhentett egyet, majd intett neki.

– Azután Stanley leírta azt a bizonyos mondatot a naplójába, amit nem szeretett volna, de nem volt választása. Álmában írta, tehát nem hibáztatható semmiért.

– Miért? Hiba volt leírni...???

– Igazad van, máshogy fogalmazok..., ööö... Illetve nem fogalmazok sehogy. Leírtad és kész.

– Mit írtál le? – kérdezte a pszichológusnő.

Bertalan elmondta nekik, majd folytatta vérfagyasztó, meg-megszagगतott monológiát.

– Agnetha... Ő az, akiről már-már azt hittük, hogy nem tudunk neki munkát adni... Megjegyzem, ennek azért kicsit örültünk is. Az igazság azonban az, hogy örömünk hazug struccpolitika volt, mert bár valós események történtek velünk, az ember akkor sem robot, és egy pszichológus, ha ellenszert nem tud az ismeretlen és ijesztő dolgok ellen, talán segíthet azokat elviselni. Agnetha nem sokkal a megérkezésünk előtt kezdte furcsa tevékenységét, ami abból állt, hogy pontosan beidőzítette a Nut kommunikációs rendszerét, hogy leszállásunk után halálhírünket keltse otthon.

* * *

Döbbenetes volt.

Brian felugrott a helyéről, és csak hárman tudták leszedni az első tisztről.

– Eresszetek! Beverem a fejét! Leskelődik utánunk ez a szemét!

Laura elkezdett zokogni, Agnetha csak állt hatalmasra nyílt szemekkel, szájára szorítva a kezét. Nem jutott szóhoz.

Bertalan üvöltve válaszolt a vádra.

– Hogyan leskelődnék az agyatokba, te barom? Mondd már meg!

Stanley belepréselte a természetes mérnököt a székébe.

– Utoljára szóltam, hogy maradj itt, különben beléd lövötek Laurával egy olyan koktélt, amitől egy hétig aludni fogsz! Érted? – majd kifújta magát és Bertalanhoz fordult. – Folytasd te..., te varázsló – azzal megtörölte homlokát, és nagy lendülettel leült.

Jay és Borisz, miután visszanyerték viszonylagos önuralmukat, szintén leroskadtak a helyükre. A pilótát azonban nyugtalanította egy kérdés.

– Oké – szólalt most meg enyhe oroszos akcentussal. Úgy látszik, hogy eddig odafigyelt rá, de most kijött belőle ez a kis stikli. – Nyilvánvalóan sokat tudsz rólunk. Most nem is az a

fontos, hogy hogyan, hanem mióta. Mert, ha ezeket a dolgokat régóta tudod, azt hiszem jogos Brian felindultsága.

– Itt most hinnetek kell nekem, mert mást nem tehettek – masszírozta meg az első tiszt megkínzott nyakát. – Tegnap éjszaka álmodtam meg a történeteket teljes valójukban.

– Megálmodtad? Hát mi vagy te? Egy nyomorult látnok?

– Csak nyugodtan... Borisz! – méltatlankodott Stanley. – Meg kell jegyezni, hogy figyelemre méltó dolgokat tudsz, de...

– Nem, Stan! – emelte fel a fejét Bertalan. – Legalább most vesd már el ezeket a tudományos elméleteket építgető mindenedet! Ezek nem figyelemre méltó, hanem ijesztő dolgok, és nekem sincs fogalmam róla, hogy hogyan jutok bizonyos információkhoz, de azt tudom, hogy rohadtul nem kéne itt lennünk, ott pedig főleg nem! – mutatott nyugati irányba, amerre a romcs lehetett.

Egy pillanatra elmerengett, majd folytatta.

– Miért kell mindig a dolgok miértjét kutatni? Miért nem tudjuk azt megtenni mi emberek, hogy lemondunk a tudásról, és az életet választjuk?

Hosszabb szünet után a kapitány szólalt meg.

– Neked kéne legjobban tudnod. Amiért Éva is tépett a gyümölcsből.

Villogó és meggyötört tekintetek cikáztak a helyiségben. Laura szípotgott, miközben Agnetha átkarolta, és a fejét simogatta.

Később, mikor már elhagyták a legénységit, Agnetha lépett oda a kapitányhoz. Az arcára volt írva, hogy hatása alatt van még a dolgoknak, legfőképpen Bertalan vádjainak.

– Stanley van itt egy kis gond.

A másik cinikus arcot vágva fordult meg.

– Jól látod, de nem kicsi, hanem nagy..., és sok.

– Szóval, komolyan aggódom Lauráért. Halálra van rémülve.

– Én is. Nem tudom, hogy mit lehetne tenni ez ellen.

– Kapcsoljuk ki egy kis időre Dichlodexinnel. Kicsit alszik, aztán jobb lesz a kedve.

– Nem lehet – válaszolt suttogva a kapitány –, ő az orvosunk.

A nő mérgesen toppantott.

– A francba!

– Ugye? – folytatta Stanley még mindig halkán. – Azt hiszed, nekem nem jutott az eszembe? Rohadt nagy szarban vagyunk. Lehet, hogy a végén még összejön Bertalannak, mert a szabályzat szerint a küldetést félbe kell szakítani, ha az orvos nem tudja ellátni a feladatkörét.

– Mi jön neki össze? – kérdezte a nő. Szemei csak úgy villogtak a sötétben.

– Hogy szabotálja a küldetést.

Agnetha majdnem hanyatt esett a meglepetéstől.

– Szabo...? Te azt hiszed, hogy csak megjátssza az egészet?

– Nem, mert ezt nem tudná megjátszani. Tényleg tud rólunk olyan dolgokat, amit magunknak sem mernénk..., hmm..., mertünk bevallani, és ez már... Nagyon nehezemre esik kimondani..., de természetfeletti. Viszont attól tartok, hogy ezt fel is használja.

Agnetha pár másodpercig csak nézett Stanleyre.

– Nem Stanley. Itt és most felruházom magam a joggal és élek a pszichológusi tapasztalataimmal. Közlöm veled, hogy ez az ember végtelenül őszinte, semmi rossz szándék nem vezérli. Én is racionális embernek tartom magam, mint te, de az előző beszélgetés meggyőzött. Hiszek neki. El kell tűnnünk innen a fenébe.

* * *

Éjszaka jött a hívás. Meggie ébredt fel előbb, majd Murty is felemelte álmos tekintetét a párnáról. Csak pár másodpercig volt a kagyló a fülénél, mielőtt elejtette volna, és párdúcmodra ugrik fel.

– Úristen, mi van? – könyökölt fel a nő.

Murty üres tekintettel nézett az ágyra.

– A Nut... Megsemmisült.

Meggie szembogara csillogott a sötétben, csak a lélegzete remegett meg egy picit.

– Megsemmisült? Hogyan?

– Be kell mennem, szívem. Felhívom Andyt, aztán bemegyek, ne haragudj!

A nő is felkelt vele.

– Készítsek neked valamit?

– Nem kell, köszönöm, aludj csak.

– Nem fogok tudni. Legszívesebben bemennék veled.

A férfi először olyan arcot vágott, mikor valakit feleslegesen terhelnek hülyeségekkel, majd átérezte a segítőkészséget, ezért csak megölelte a nőt, és a fülébe súgta.

– Ne aggódj, minden rendben lesz.

Mire beértek Andyvel, már ott voltak páran. Tedre vártak csak, hogy bejátsszák a felvételt, ami jött. Öt perc múlva megérkezett.

Összeültek az információs helyiségben, majd megszólalt a hangszórókból az a felvétel, amit Agnetha küldött az ügyeletes tisztnek alig egy órája neurokiber csatornán.

– Kép nincs? – kérdezte Ted.

– Csend! – szólt rá valaki hátulról.

A felvétel teli volt zajjal, de azonnal felismerhető volt Agnetha hangja.

– Itt 2076–344, kódolt adás. V4D szektor. Elindultunk a siklóval. De elkéstünk... A Nut–II kutatóúrhajó megsemmisült! Ismétlem, a Nut–II úrhajó megsemmisült. A legénység halott. Csak én élek egyedül. Sebesült vagyok, és nem húzom már sokáig. Nem tudom, hogy mi folyik itt, de a hajó mintha olvadna, vagy folyósodna, és a hangok... Úristen, a hangok! Megőrülök... A gömb megpróbált segíteni, de hiába... A gonosszal szemben nincs esélyünk... Így nincs. A kapitány és az első tiszt eszüket vesztették, és a halálba sodortak minket... Isten önökkel!

A felvétel megszakadt. A helyiségben lévők égneek állt hajjal, tanácstalanul hallgatták végig a szörnyű híradást. Egyedül Andy gyanakodott valamire. Egyelőre a többiek, de

még Murty sem vették észre, hogy összehúzott szájjal töpreng valamin.

– Ez nem valós üzenet! – szólalt meg hirtelen.

Minden szem felé fordult.

– Ez vaklárma.

– Viccelsz? – nézett rá Murty. – Mi célja lenne vele Agnethának?

– Játsszátok csak be újra! És figyeljetelek egy kicsit!

Újra meghallgatták a felvételt, Andy pedig kiszaladt a helyiségből.

– Mindjárt jövök!

Fél perc múlva megjelent egy vaskos könyvvel. A hajózási szabályzat volt.

– Itt van valahol – lapozta vadul a könyvet, majd felnézett.

– Nincs ez meg a terminálon?

– Ööö... de igen – szólalt meg az adást vevő tiszt.

Andy összecsapta a tenyerét.

– Akkor rajta! Keressük ki azt a nyavalyás paragrafust – ült le a gép mögé, majd tanácstalanul megállt. – Melyik az? Ez itt lent? Oké, megvan... *Halálbírt, vagy katasztrófát bejelentő üzenetet hitelesíteni kell, különben a központ nem tekintheti valósnak.* Ez itt a lényeg. Minden asztronautának éjjel-nappal viselnie kell a dögcéduláját, ugye? Azon a kis cédulán van egy kódgenerátor.

– Tudjuk, hogy miről beszélsz, és igazad van, de mi van, ha nem volt nála? – kérdezte valaki a kutatók közül. – Sokszor érkezett már segélykérés vagy katasztrófaüzenet hitelesítetlenül.

– Tudom jól, csak arra akarok utalni, hogy nem kezelhetjük a dolgot tényként.

Később, miután Ted kiosztotta a teendőket Murty félrehívta testvérét.

– Tudnom kéne valamiről?

Andy a tarkóját masszírozta.

– Nem ez a valódi ok, ugye?

Andi a fejét csóválta.

– Ez a Harmincnégyes műve – nézett ki az ablakon a vaksötétbe. – Meghülyíti őket, Murty.

– Hogy...?

– Murty, az a gömb nem egy tárgy. Valami sokkal több annál. Sajnálom, hogy nem jöttem rá hamarabb. A Harmincnégyes egy próbatétel. Akit beránt, az bajban van. Örülj neki, hogy nem volt vele dolgod. Bár sajnálhatod is, mert ez rossz előjel. Engem is majdnem berántott. Mikor feltűnt, és ezzel együtt megszűntek a problémáim, azt hittem, hogy jót tett velem. Hogy valami olyan helyről jött, ahonnan csak jó szándékkal... De most már kezdem megérteni a jövetele céljait. És úgy érzem, most másvalaki szenved helyettem. Ez a rohadék váltott. Nem azért nem foglalkozik velem, mert sajnál, hanem azért mert tőlem már megkapta, amit szeretett volna.

Murty rendkívül ostoba arcot vágott.

– Befejznéd ezt az..., izét? Mi az Istenről beszélsz?

– Pontosan arról... Illetve róla. És az ellenpólusról...

* * *

– Bertalan, Agnetha! Bejönnétek egy kicsit? – invitálta a kapitány őket a pilótafülkébe.

Az első tiszt kissé álmatagon érkezett. Agnetha már bent ült, és óvatos pillantásokkal fogadta a magyart.

– Valamit rendbe kéne itt tenni – kezdte Stanley Bertalanra nézve.

– Sejttem mire gondolsz, de ahhoz fel kell mennünk a Nutra.

Agnetha a fejét csóválta.

– Ha jól sejttem közölni akarjátok a Földdel, hogy mégis élünk.

– Igen, csak a vastag légkörből nem tudunk neurokiber adóval üzenni.

– Hát üzenjünk elektromágneses módon.

– Azt már megpróbáltuk. Letelt az a másfél óra, ami alatt elérte volna a jel a bolygónkat, de nem jött válasz. Ez a rohadt atmoszféra nem enged ki semmit. Legalábbis az elmúlt pár órában kommunikációs hibát jeleztek a műszerek. A Nut sem

küldi a jelet, ami a másik sikló indítására kérdez. Ez ugye lehet a légkör okozta zavarok miatt, de egy sokkal szörnyűbb dolog miatt is. Viszont szolgálhatnál valami részlettel arra vonatkozóan, hogy hogyan is van ez az egész Agnethával és a halálhírünkkel. Tudod például bizonyítani?

Az első tiszt türelmes, kimért mosoly után csak ennyit mondott.

– Akartok még részleteket magatokról? Amiről nem tudhatok? Nem volt elég bizonyíték, amit tegnap közöltem?

Stanley érezte, hogy a hideg futkos a hátán.

– Idefigyelj, te... Mi folyik itt? Mi történik velünk, de legfőképpen veled mi történik? Vagy tudod mit? Nem, nem kell több bizonyíték! Beszéljük meg, hogy mikor megyünk fel a hajóra közölni a tévedést.

Bertalan csücsörített, majd megszólalt.

– Miért ne indulnánk most rögtön?

* * *

Egy óra múlva a Sikló-I elemelkedett a felszíntől, brutális felhőt gyártva az alattuk elterülő hóból. Még jó, hogy az atmoszféra nagy része nitrogénből állt, különben nem sok maradt volna belőlük attól a tetemes mennyiségű szénhidrogéntől, ami elpárolgott a talajról. Iszonyúan feszült pár óra telt el, mert mindannyian számoltak azzal a lehetőséggel, hogy Agnetha öntudatlan állapotában esetleg a ténylegesen elkövetkező dolgokat közölte a Földdel. A Földtől öt napja el vannak vágva ahol, ha Bertalan nem hazudott vagy tévedett, azt hiszik, hogy halottak. Kérdés, hogy mi várja őket, mert ha a hajó nem lesz a helyén, akkor semmi esélyük, egyszerűen választhatnak a megfagyás és az éhenhalás között.

– Jay, légy szíves jelentkez be! – kérte Stanley.

Ez azt jelentette, hogy leadnak egy jelet a Nutnak, amire válaszolnia kell, majd következhet a zsilipek távirányított nyitása.

– Még nem tudok. Nincs a horizont felett. Mellesleg ennek a holdnak annyira idióta ionoszférája van, hogy a jel össze-vissza pattog benne.

Laura olyan sápadt volt, mintha viaszból lenne az arca. De nem csak sápadt volt, hanem tökéletesen mozdulatlan is. Bertalan a hátsó széksorban bóbiskolt, kezében egy olvasó pihent.

– Megőrülök – fészkelődött a mérnök.

Egyedül Borisz és Jay tudták viszonylagosan megőrizni a nyugalmaikat. Még a kapitány szemhéja is meg-megrándult néha, Agnetha arcán pedig legördült a kétségbeesés könnycseppje. Ez a hét ember olyan egyedül volt, és annyira vigasztalan, amennyire még emberek sosem ezen a világon. Bertalan kinyitotta a szemét, és ennyit mondott.

– Bízhatok!

Brian megfordult, és medve szemekkel nézett rá.

– Mi van? Most még te sem tudod, hogy mi fog következni?

Az első tiszt szánakozva nézett rá. Majd egy pár másodperc múlva nemet intett a fejével. Lassan felemelkedtek a felső légréteg fölé. Tekintettel a helyzet súlyosságára, korántsem tudták kiélvezni azt a gyönyörű látványt, amit a felhőtakaró nyújthatott volna. Pedig ahhoz képest, ahogy a múltkor látták sokkal szebb volt, mert az anyabolygó a Nap kevéske fényét éppen letűkrözte rá, ami az ablakok páratlansága miatt páratlan szépségében tűntette fel őket.

– Mi a helyzet Jay? – szólta a kapitány a rádióba, amit a kezében szorongatott.

– Még mindig nincs kapcsolat, de ne aggódjatok. Azonnal szólok, amikor lesz.

– Mondd meg neki, hogy ne akkor szóljon, ha van, hanem mikor lennie kéne – morgott Brian.

Borisz ekkor oldalra pillantott, és halkán megszólalt.

– Mióta kéne, hogy legyen? – kérdezte halkán, mert a pilótafülke ajtaja meglehetősen vékony falból készült.

Jay alig hallhatóan válaszolt.

– Nyolc perce.

A pilótafülkében, ha lehet még sűrűbb hangulat uralkodott, mint az utastérben.

A törekeny kis sikló lassan kiért az atmoszférából. Sudár csóvát lövellt ki a farából, és néha az oldalsó terelőfúvókák apró tüsszögéssel követték Borisz kezének utasításait. Az égboltra éjszakai sötétség borult, majd lassan felragyogott egy pár csillag.

– Meg kell mondanod nekik – szólalt meg a pilóta, miközben a szemét meresztette, hátha megpillantja a hold körüli köreit rová Nutot.

– Tudom... Stanley!

– Igen?

– Azt hiszem, hogy lassan már kéne jelnek lennie.

Rövid csönd.

– Értem. Keressétek még.

Laura elaludt. A természetnek megesett rajta a szíve, és úgy döntött, hogy átsegíti ezeken a nehéz pillanatokon. Bertalan magában mormolt egy zsoltárt. Brian és Agnetha lélegzet visszafojtva vártak.

Eltelt negyed óra és semmi. Az égbolton már virítottak a csillagok, az orruk előtt a Szaturnusz gyönyörű korongja lebegett, ahogy mennyei gyűrűit egyensúlyozza maga körül. Borisz lassan rárepült a Nut pályájára, és árgus szemekkel figyelte a farokkamerák képét.

– Ott van!!!

Hallhatták a bent ülők is, mert mocorgásra lettek figyelmesek az ajtón túlról.

– Mutassátok! – csörtetett be a kapitány fittyet hányva a szabályra, miszerint a pilótán és a navigátoron kívül más nem tartózkodhat a kabinban repülés közben.

A sikló farokkamerái apró szürkés pontot rögzítettek, ami lassan, de biztosan nőtt.

– Laura! Hallod? Megvan a jó öreg Nut! – ölelte át Brian.

– Megvan? – pityeregte az apró doktornő.

– Gyerünk, mindenki szíjazza be magát, mert szeretném, ha nem hagyna le minket! Stan! Légy szíves... azonnal ülj a

helyedre! – adta ki az utasítást Borisz. Most ő volt a parancsnok.

Pár másodperc elteltével őrült erővel préselődtek bele a székekbe, ahogy a kis sikló szöcske gyanánt rugaszkodott neki, hogy a nagy sebességgel keringő űrhajó tempóját felvehesse. Az egész nem tartott pár percnél tovább, mikor megjelent Jay az ajtóban, immár lebegve.

– Oké, most már csak be kell jutni... Merthogy a rádiójelekre nem válaszol a nyavalyás.

Brian, úgy látszik, visszanyerte lelki erejét, mert csak ennyit mondott.

– Fiam, olyan űrhajó nincs a világon, ahová a jó öreg Telbury ne tudna bejutni. Nincsenek elöttem zárt ajtók.

Bertalan pedig ennyit tett hozzá:

– Ezt a Harmincnégyes zárta be.

* * *

A mérnök és Agnetha köldökszinórral a derekukon kilebegtek a Sikló-I ajtaján. Felettük háromszázötven méteres irdatlan fémtest, alattuk a Titán narancsszínű felhőtakarója több száz kilométeres magasságból. Igazán pazar élmény. Erős rúgással lökték el magukat a sikló falától, hogy elérjék a körülbelül harminc méterre szárnyaló óriást. Külső dokkolásról sajnos szó sem lehetett, hiába tervezték meg a két járművet ilyenén, ha a partner nem veszi az adást. Vagy nem válaszol rá. Kezüikkel kitámasztva magukat, érték el a hajó oldalát. Majd némi hegymászás következett a súlytalanságban, mert úti céljuk, mintegy ötven méterre volt tőlük a fémtest alján. Kiálló rudakba és mindenféle fémlemezbe kapaszkodva tudták magukat előrehajtani. Az egyik ilyen mutatvány közben a mérnök kényelmetlen hangsúllyal szólalt meg:

– Hmm..., segítenél? Elsodródtam... Ott van melletted a köldökszinórom. Ránts vissza légy szíves! De előtte kapaszkodj meg.

A nő egyik kezével rámarkolt egy állványzat kiálló darabjára, majd a másikkal erősen meghúzta a mérnök derekán rögzülő sodronyt.

Aztán fél perc alatt megtették a hátralévő távolságot.

– Jól van, itt is vagyunk – szólt hátra Brian.

Egy szervizzsilip ajtaja volt előttük.

– Mi kell?

– Egyelőre semmi. Kicsit meg kell vizslatnom ezt az ajtót.

Elővett a szkafander zsebéből egy hosszúkás műszert.

– Ez a kis kütyü itt – mutatott az ajtó egy bemélyedésében található üveglapra –, egy külső vésznyitó. Arra az esetre, ha becsapódna az ajtó, a kulcs meg bent maradna. Természetesen ezzel próbálkozom először, de a látnokunk bogarat ültetett a fülembe.

Brian lendületet vett, már amennyire ez lehetséges súlytalanságban, és beverte az üveglapot. Majd kesztyűs kezével lenyomta a mögötte elrejtett kapcsolót.

Semmi.

– Jó. Akkor most kellene a szerelődobozom. Vigyázz vele, mert ha elhagyjuk, nem megyünk be.

Agnetha remegő kézzel nyújtotta át neki.

– Az a palack fog kelleni. Miután felszereltem ezt a kis fehér dobozt, te legyél olyan kedves és húzódj hátra.

– Mi az? – kérdezte a nő.

– Hmm... Amit babráltam alvajárásum közben – felelte a mérnök. – Bertalan újságolta el... nem rémlik?

– Az a Magne-izé?

– Az. Most pedig hátra.

Alig távolodtak el egy kicsit, az ajtó egyik oldala behorpadt, majd kettőt nyekkenve szemmél láthatóan engedett az erőszaknak.

– Na, erről ennyit. Most viszont nem fogom tudni a belső zsilipajtót kinyitni, lévén, hogy a külső már nem vákuumbiztos. Hacsak nincs itt bent egy harmadik ajtó. És én azt hiszem, hogy lennie kell, mert ez egy *vészbejárat* – azzal lebarmolta a megkínzott külső ajtót, és belépett egy szűk folyosóra.

– Azt hiszed? Hogyhogya nem tudod biztosan?

A másik ügyet sem vetett a nőre.

– Gyere... Nem férünk el, csak egymás mögött.

Odabent nagyon szűk volt a hely, és Brian meglehetősen nehezen haladt előre. Agnetha semmit nem látott, csak az ő méretes farát.

– Igen, igen. Ennek már nyílnia kell... Pontosan. Gyere bel

És ezzel bent is voltak. Kissé kiszélesedett a folyosó, úgyhogya itt már kényelmesen elfértek egymás mellett. Leszedték a köldökszínórokat, majd Brian egy gombnyomással lezárta az ajtót, amin az imént bejöttek.

– Agnetha, valamit el kell árulnom – kezdte a mérnök. – Nem véletlenül kértem, hogya te gyere segíteni.

A nő óvatos pillantást vetett rá a sisak üvegén keresztül.

– Mi a baj?

– Ha ez az ajtó, amit most becsuktam magam mögött, nem zár rendesen, a belső légnyomás kilő minket, egyenesen bele a Titán atmoszférájába, de ez esetben le sem érünk a felszínig, mert meteorként égünk el. A köldökszínór kötve hiszem, hogya kitartana, vagy ha igen, az öl meg minket, nem a Titán. Úgyhogya, ha gondolod, fordulj vissza, és én becsukom utánad a külső ajtót. Aztán, csak ha biztonságban vagy...

– Nyisd a másikat!

– Köszönöm – mondta Brian, és lenyomta a belső zsílípajtó nyitógombját.

A belső hajótestben lévő levegő besüvített a zsílípbe, majd miután kitisztult a levegő megállapíthatták, hogya az ajtó jól tart. A nő a rádión keresztül is hallotta Brian sóhajtását.

– Bent vagyunk Stan... Borisz! Mindjárt nyitom a zsílípajtót.

Húvös fellélegzés volt ez, de mégis megkönnyebbültek egy kicsit. Még Bertalan is boldognak látszott, bár a szemei – talány, hogya mitől – ismét majd leragadtak.

Fél óra elteltével elhagyták a siklót. Stan, Borisz és Jay első útja a rádiószobába vezetett. Brian elment átvizsgálni a hajó kényesebb pontjait, míg a nők az élelmiszerkészlet

felméréséről gondoskodtak. A nagy sietségben észre sem vették, hogy Bertalan elindul a karantén felé.

A kapitány leült a neurokiber adó elé, és lenyomta a Nut–II azonosító jelét.

* * *

A Földön nappal volt.

Murty úgy rohant az irányítóhelyiség felé, hogy kis híján fellökte testvérét.

– Gyere, mert most jött adás a Nutról.

Andy eltátotta a száját, majd nyakába szedte ő is a lábát. Már mindenki ott volt a monitor előtt. A kapitány arca tűnt fel.

– Üdvözlét a Földnek!

– Hála az égnek Scott kapitány! – örvendezett Ted. – Mire véljük a pár nappal ezelőtti üzenetet?

Stanley nem is tudta, hogyan kezdjen neki. Abban biztos volt, hogy nem fognak hinni neki. Ez pedig azt is jelenthette volna, hogy felmentik tisztsége alól. A legnagyobb félelem azonban nem az esetleges leváltása miatt volt benne, hanem amiatt, hogy ez esetben Bertalanra száll át a kapitányi rang.

– Az nem... Nem mi küldtük az üzenetet.

– Hát ki? – tette szét a karját az osztályvezető.

– Nem tudom.

– Nem?

– Nem, de Bertalan – kezdte el a kapitány, majd megfordult, és merően ránézett Boriszra. – Hol van?

Közben a Földön páran összenéztek.

– Stan, minden rendben? – kérdezte Andy.

– Kerítsétek elő villámgyorsan, és hozzátok ide!

Majd visszafordult a monitorhoz.

– Igen. Bertalan azt hiszem, tudja, hogy mi folyik itt – mondta, s érezte, hogy ez megadás volt.

Ted sandítva nézett a kapitányra, és majd egymilliárd mérföldnyi távolságból feltette a kérdést, amitől minden kapitány retteg.

– Hogy érzi magát? Úgy gondolja, hogy minden rendben a kapitánysága körül?

– Igen, úgy gondolom. Mire céloz?

– Mire? Mire? Arra, hogy kaptunk egy üzenetet önöktől. A pszichológusuk közölte velünk, hogy a hajó és a legénység megsemmisült. Ön és az első tiszt pedig eszüket vesztették, és halálba kergették a legénységet.

Stanley számára szörnyű érzés volt így szembesülni a hamis üzenet részleteivel. Az fel sem tűnt neki, hogy nem játsszák be az üzenetet.

– Tegyük hozzá, hogy az üzenet hitelesítetlen volt – dobta be Murty a mentőövet.

A kapitány arcán a nyugalom hullámai terültek szét.

– Akkor nem is vették figyelembe, ugye?

– Dehogynem! A huszonegyedik század második felén sem lehet hamisítani tökéletes rádióüzenetet. Ez pedig olyan eredeti volt, mint a kopaszságom.

Lehet, hogy csak a sok elszenvedett negatív élmény tette, vagy a hasonlat, de Stanley hahotában tört ki.

– Bo... Bocsánat. Várom az első tisztet. Ő fogja elmagyarázni a történeteket.

Azonban az, hogy sem Jay, sem Borisz nem tértek vissza, hamar kizökkentette pillanatnyi jó hangulatából.

A pilóta és a navigátor ugyanis, nem találták Bertalant a kabinjában Ezután az egyetlen logikus helyre mentek keresni. A Harmincnégyeshez.

Ott volt.

A padlón ült szemben a gömbbel, egy csőbe kapaszkodva, hogy el ne szálljon a súlytalanságban, és üveges tekintettel nézett rá.

– Berci! – szólította meg a navigátor.

Az tudomást sem vett róla. Borzalmasan nézett ki. Az álla borostás volt, a haja kócos, és mély árkok ültek a szeme alatt. Olyan siralmas látványt nyújtott, hogy Borisz leguggolt hozzá, és megpofozgatta az arcát.

– Halloed! Gyere, hív a kapitány! Berci... Nem kéne most itt lenned.

Semmi reakció.

Borisz felnézett Jay-re.

– Ez így nem jó. Nem vihetjük így a rádiószobába.

Azzal lefejtette a kezét a kapaszkodóról, és elkezdtek vonszolni a kabinja felé. Egy ernyedtet húztak magukkal.

– Te Borisz!

– Mondd!

– Szerintem meg éppen, hogy azt kellene tennünk.

Egymásra néztek. Aztán Borisz az órájára.

– Siessünk, mert Stant kikészítik a földiek.

Fél perc múlva belibbentek a rádiószobába. A kapitány egy pillanat alatt átlátta a helyzetet, majd szólt, hogy tegyék le Bertalant egy fotelba. Mikor ezzel megvoltak, ráirányította a kamerát, és ennyit mondott.

– Íme, az első tiszt.

Páran felszisszentek, páran elejtették, ami a kezükben volt. Nem volt szükség magyarázkodni. A pár napja érkezett hamis üzenet, a kapitány összezavart viselkedése, és Bertalan látványa egyértelműen alátámasztotta, hogy nagy a baj.

– Kapitány! – Kezdte Ted döbbsen. – Érdekelne a részletek is.

Stanley keresztbe fonta a karját.

– Tessék, amint látod, nincsenek titkaim.

– Látom... nos, engem a Harmincnégyes érdekelne leginkább.

– Konkrét tervem van az üggyel kapcsolatban – válaszolt Stanley egy pillanatnyi szünetet sem hagyva a kérdés után.

– Igen?

– Igen. Amint lehet, megszabadulok tőle. Csak azt sajnálom, hogy robbanóanyagot vagy fegyvert nem hoztunk magunkkal, mert akkor apró darabokra téphetném.

* * *

Az első tiszt mélyen aludt. Agnetha virrasztott mellette, mert amióta Jay és Borisz megtalálták, nem tért magához. Az életjelei teljesen stabilak voltak, de nem tudtak vele

kapcsolatot teremteni. Álmában meg megrándult néha, és egy-két szót is elmotyogott. Aztán Agnetha sem bírta tovább, mellébújt, és letette a fejét a párnára.

Reggel arra ébredt, hogy nincs sehol. Ijedten evezte ki magát a folyosóra, de nem látta sehol. Aztán hátra a karanténhoz, de ott sem volt. Már-már arra gondolt, hogy felkölti a többieket, mikor a kapitányba botlott az egyik sarkon. Súlytalanságban igen mulatságos lehet egy ilyen baleset, mert bizony az ember csak a másik testében tud lefékeződni. Stanley pedig hirtelen meglepetésében, nem találván más kapaszkodót, szépen beletenyereelt a nő mellébe.

Agnetha alig hallhatóan megnyikkant, majd egy pillanatra mintha elmosolyodott volna. A kapitány pedig rettentően zavarba jött, mert régen gyűlő hormonjai emlékeztetni kezdték valamire.

– Ezer bocs – tördelte kezeit. – Bercit keresed?

– Igen!

– Ne aggódj. A csillaggömbben van. Az előbb beszéltem vele. Menj oda hozzá, ha gondolod.

Agnetha alig ismert rá az első tisztre. Frissen borotválkozva, megfürödve, megfésülködve ült egy fotelban. Több mint húsz órát aludt.

– Végre, embernek nézel ki.

– Kösz – merengett el a Titán felhőiben.

A nő leült mellé.

– Berci! Hiszek neked. Tényleg el kell mennünk innen.

– Hinni hihetsz nekem, de attól még nem hiszel.

Pár percig nem szóltak semmit. A hold akkora lehetett, mint egy kosárlabda tíz centiről. Apró örvények kavargtak pillanatnyi mozdulatlanságba fagyva odalent, mint megannyi tölcsérek. A Siklók óránkénti háromszáz kilométeres szeleket is el tudnak viselni, anélkül, hogy felborulnának, de ezek a tölcsérek akkor is vészjóslóak voltak.

– Meg kell szabadulnunk a Harmincnégyestől – nézett rá a nőre hirtelen. – Meg kell győznünk Stant, hogy dobjuk ki.

– Igen.

– Felesleges – szólalt meg a kapitány a hátuk mögül. – Mármost, hogy meggyőzz. Amint bepakoltunk, bepakoljuk azt is, és félúton kidobjuk.

* * *

Beültek a siklóba, hogy immár másodszor hagyják el a Nut–II fedélzetét. A hátsó legénységi helyiségben ott pihent az a tárgy, amiről még mindig nem lehet tudni, hogy kifélék csinálták, de egy biztos; jelentősen módosította a küldetés eredeti menetrendjét. Ha valakinek szüksége lesz valaha rá, hát megkeresi. Valahol itt lesz a Titánon. A zsilipezés után rövid leválás következett, majd Borisz begyújtotta a hajtóművet.

Alig félóra múlva Agnetha és Bertalan szkafanderbe bújtak, és benyitottak a hátsó legénységibe. A Harmincnégyes minden titokzatosságával együtt szótlánul és mozdulatlanul pihent béklyóiban. Becsukták az ajtót, majd Agnetha beszólt a kapitánynak.

– Akkor mi most itten nekilátunk..., ööö... aminek neki kell.

Kikötötték magukat a kabin falához, majd ajtót nyitottak. Odakint szélcsend volt, mert még nem érték el az atmoszféra sűrűbb rétegeit.

Bertalan odalépett a gömb mellé, majd egy fogóval elcsípte a tartókábeleit. Egy pillanat múlva nagyot rúgott bele, amitől lebucskázott a nyitott kabinajtón, majd lassan elkezdett távolodni a mélyben. Nemsokára kinyíltak az ejtőernyői.

– Mióta várok rá, hogy ez a pokolfajzat eltűnjön az életünkben – könnyebbült meg az első tiszt.

– Gyere Berci, menjünk vissza!

Sarkon fordultak, majd beléptek a legénységi kabinba. A többiek kíváncsi arccal fordultak hátra. Mikor az első tiszt levette a sisakot, ennyit szólt csupán:

– No, mi van? Suty – mutatta a kezével.

Még Laura is nyugodtabbnak tűnt egy kicsit, és most merengve bámult ki az ablakon. A távolban feltűnt a Rhea, amint éppen a gyűrűrendszer előtt vonul át, tőlük mintegy

hétszázezer kilométerre. Brian elővette a távcsövét, majd megszemlélte a kicsivel több, mint ezerötszáz kilométeres szürkés színű holdat. Még egy pár percig volt látható, mert a légkör lassan elfedett mindent. Erős rázkódás jelezte, hogy a hold felhői nem nyugszanak.

Ugyanott tették le a siklót, ahol az első leszálláskor. Landolás közben megszemlélhették a roncs tetejét. Az előző alkalommal erre nem nyílt lehetőségük az erős havazás miatt. A nyugati oldala ködbe veszett, de még kivehető volt a körvonala. Majdnem szabályos négyzet volt, a széleken kisebb–nagyobb horpadásokkal. A közepe háztető módjára egy kicsit kiemelkedett a szélekhez képest.

Stanley üveges szemekkel bámulta a kamerák képét. A lassanként megérkező gravitáció lerántott valamit, ami az ölében pihent. Odapillantott. Bertalan Bibliája volt.

Egy hajmeresztő séta

A visszatérés utáni napon elindultak az első hosszabb sétára. Attól még ódzkodtak, hogy behatoljanak a roncsba, viszont egy felderítést – feltérképezést – már mindenképpen meg kellett kezdeniük, ha az élelmiszerkészletüket gazdaságosan akarták kihasználni. Jay, Brian és Stanley beöltöztek egy atmoszférikus szkafanderbe, hogy több órás sétát tegyenek a hóviharban. Bertalan kijelentette, hogy szívesen átveszi a kapitányi posztot, de arra egyelőre ne kérje senki, hogy kilépjen a repülőből. Így tehát hárman indultak el.

A szélesebséget 30–35 kilométeresnek mérte a kinti műszer. A bakancsokra hótalpakat szereltek, majd leléptek a pallóról, aminek a vége húsz centit sülyedt, mikor lenyitották. A roncs alig fél kilométerre volt tőlük, de majdhogynem kitöltötte az egész nyugati horizontot. Komótos léptekkel indultak el.

– Le kell halkítanom a szkafimikrofont, mert megsüketülök a szélről.

– Csak óvatosan kapitány, nehogy aztán azt se halld, ha becserkészik valami dög.

– Brian, megtennéd, hogy a humorodat konzerváld kicsit? – fordult hátra a navigátor enyhén dühös arccal.

Mintegy negyedórás botladozás után a roncs tövébe értek. A sikló már alig volt látható a hóvihartól. Jó százméteres magasságban, és több kilométer szélesen húzódott ez a szemlátomást fémből készült valami. Ők az északkeleti sarkánál álltak. Rövid tanakodás után úgy döntöttek, hogy egyelőre kihagyják magát az objektumot, vagyis nem lépnek be a számos hasadék egyikébe sem, csak feltérképezik az északi oldalának egy kis területét. Már rájöttek, hogy nem fogják tudni gyalog körbejárni. A siklóval előbb arrébb kell állni, és darabokból összerakni a térképét. Arra viszont egyelőre nem volt ötletük, hogy a tetejét hogyan derítik fel.

– Gyertek, itt nem olyan süppedős! – szólalt meg a fiú, azzal fél kézzel a roncs falába kapaszkodva megindult nyugatnak.

Brian elővette a ruhájára szerelt térképészeti kamerát, majd belőtte a koordinátákat.

– Mehetünk főnök! Hé! Te meg várjál már! Hova rohansz? – kiabált Jay után.

– Nyugi! Már mondtam egy párszor, hogy ne üvöltözz, mert megsüketítesz! Itt közvetlen a tövében keményebb a hótakaró.

Félórai kemény gyaloglás után Brian elkezdett panaszkodni, hogy fárad. Stanley megnyugtatta, hogy ő is izzad már az őrruha alatt, Jay azonban nem lassított. Szemlátomást minél inkább előre akart haladni a felderítéssel.

Egy óra múlva álltak csak meg. Brian nagyokat kortyolt a szívószállal ellátott ivózacskóból, ami a ruhákon belül volt elhelyezve. A táj rettentően egyhangúan és nyomasztóan hatott. Mintha csak a Föld déli sarkvidékén caplattak volna, valami hóból kinőtt hegy tövében, százötven fokkal alacsonyabb hőmérsékletben, persze. Aztán mikor kifűjták magukat, és tovább mentek, kissé elkanyarodott az egész fal balra, de éppen csak egy pár száz méteren, aztán megint vissza jobbra. Visszanézve olyan volt, mint egy kis szélsarok valami nagy sziklafal oldalában. A műszer szerint eddig három kilométert jöttek előre. Közben próbálták tartani a rádiókapcsolatot Bertalannal, ami egyre nehezkesebben ment, talán a vihartól, de ki tudja, lehet, hogy a roncs volt rossz hatással a hullámterjedésre.

Északi irányban valamennyire tisztult az égbolt, olyannyira, hogy a haragos szürkésbarnából világosabb vörösbe ment át. Az anyabolygónak se híre se hamva nem volt az égbolton.

– Mintha Agnetha azt mondta volna, hogy a vörös szín a legrosszabb az ember lelkiállapotának – jegyezte meg Brian, elbámészkodva az égben.

– Igen – törölte volna meg a homlokát a kapitány. Aztán rájött, hogy ez az adott öltözkéiben lehetetlen. – Majd a hajón

adok neked kék meg zöld ceruzákat. Nézegesd őket. Most viszont menjünk, eleget pihentünk.

Kicsit később a mérnök gondterhelt hangját hallották meg a fülhallgatókban.

– Meddig jövünk?

– Ameddig bírjuk – válaszolta Jay.

– Nekem szimpatikusabb az a verzió, hogy ameddig én bírom.

Még háromnegyed órai gyaloglás után megszólalt a kapitány.

– Jay, lassíts... hallod fiú! Elég lesz!

– Ott a vége, legalábbis valami kanyart sejtek balra.

Mintegy fél kilométeres távolságból valóban megszakadt a bal oldalukon előrefutó sötét tömeg folytonossága.

És ekkor Jaynek valami érdekes dolgon akadt meg a tekintete. Pár napja látta a távcsőben. Akkor hajlott rá, hogy csak a szeme káprázott, most viszont valami megint megcsillant az egyik hasadékból.

– Várjatok! – szólalt meg, majd belépett az egyik üregbe.

A mérnök megtoppant.

– Jay... Hova a fenébe...???

– Tudom, de láttam valamit.

Miután belépett, felkapcsolta a sisak nagy reflektorait. Eddig csak készenléti világítással közlekedtek, hogy ne vakítsák el egymást, amikor beszélgetnek. Amit látott, attól nagyon meglepődött.

Hatalmas teremben állt. Jobbról–balról girbegurba oszlopok sorakoztak. Valószínű, hogy a tűz bánt el velük ilyen csúnyán. Az oszlopsor végén meredek fal húzódott vagy húsz méteres magasságig. A terem azon része kissé beszűkül. A fal közepén kis, ajtószerű mélyedés volt látható. Alul a lába alatt ropogott a szél által behordott hó.

– Mit csinálsz ott benn? – firtatta Stanley.

– Gyertek be! Nincs itt semmi!

A kapitány és a néger belépett. Szájtátva bámulták a gigászi csarnokot. Jay elindult előre, de Stanley utána nyúlt.

– Csigavér! Nézz az oxigénpalackodra!

A mutató alig volt a fél felett.

– Van tartalék palack.

– No persze, és van kedved mínusz száznyolcvan fokban átszerelni? Nem egy életbiztosítás. Menjünk szépen vissza a siklóra.

Azzal sarkon fordult, és a többiek követték.

Amikor kiértek, csak akkor kérdezett rá a mérnök, hogy mit látott bent, amiért be kellett menniük.

– Pár napja a távcsőben pillantottam meg valami csillogást egy ilyen hasadéokban. Most valami hasonló volt ott – magyarázta Jay, aki megfogadta, hogy a jövőben semmit nem hallgat el.

– Mi a szar? – rémült meg Brian. – És képes voltál minket is behívni oda?

– Mikor beléptetek már semmi nem volt ott.

– Akkor is. Legközelebb légy olyan kedves tájékoztatni. Egyébként a feles alatt van a palackom...

– Mit mondasz? – fordult meg Stanley.

Brian fájdalmas arcot vágott.

– Azt, hogy nincs elég oxigénem. Szerelni kell majd...

– Akkor viszont siessünk – jegyezte meg Jay, aki minden áron el akart jutni az északnyugati sarkára a roncsnak. Feltéve, hogy az felülről négyszögletű. – Ha nem pihenünk visszafelé, akkor még lehet, hogy ki is tart.

– De miért pont az enyém fogyott el?

– Mert hájas vagy és lihegsz, mint egy mozdony.

– Kösz... Megnyugodtam.

És ekkor hirtelen kiértek a roncs másik oldalára.

– Hát ez??? – hőkölt hátra Brian.

Stanley is ledöbbsent egy pillanatra.

– A rohadt...

Jay csak állt, és nem hitt a szemének. Mintegy ötszáz méterre ott pihent a sikló előttük.

* * *

– Bertalan felszálltatok?

Ez volt a kapitány első kérdése miután meg tudott szólalni. Rövid szünet után meghallották az első tiszt hangját a fülhallgatókból.

- Tessék? Hogy érted?
- Felszálltatok, és landoltatok a nyugati oldalon?
- Negatív. Itt vagyunk, ahol voltunk. Miért? Mi van?
- Majd elmondom. Nincsen bajunk, csak állatira nem értünk valamit. Mindegy, tíz perc és érkezünk.

Ekkor Brian megérintette a kapitány vállát, és elmutatott északkeleti irányba. A szél elült, és tisztán kivehetően ott hullámozott a távolban az a szénhidrogén-tó, aminek pontosan a másik oldalon kellett volna lennie. Valahogy megkerülték a roncsot. Az északkeleti sarokról indultak nyugatnak, és most a délkeleti sarkon álltak kelet felé nézve, holott nem mentek végig a nyugati és a déli oldalon.

Amikor beléptek a zsílipszobába Brian tépte le a fejről először a sisakot, majd lekoppantotta a padlóra. A kis gravitáció miatt itt egy poharat is büntetlenül le lehetett ejteni.

Ekkor támadt Jaynek egy ötlete.

- Te Brian, mennyit mutat a műszer?
- Ötezer-háromszázhetven és négy méter.

Egy pillanatig tanácstalanul bámultak egymásra.

– Nem jó – mondta a kapitány. Ez így nem jó. Ahol most vagyunk, ahhoz képest hiányzik a nyugati és a déli oldal hossza.

Ekkor lépett be az első tiszt ismét borzalmasan nyüzött arccal.

- Mi van?
- Gyere, elmondjuk – támaszkodott rá Jay.

A legénységiben gyűltek össze.

Laura egész idő alatt meg sem szólalt, szinte teljes apátia borult rá. Bertalan szemei alatt ismét kék karikák kezdtek díszlegni. Stanley elmesélte nekik a történetet.

– Semmi nem került el a figyelmeteket? – próbálkozott az orosz.

– Borisz, ne kezd el, légy szíves. Itt nem lehet elméleteket gyártani. Az a szar valahogy átröpített minket a szemközti sarokba anélkül, hogy észrevettük volna – fakadt ki a mérnök.

Borisz megvonta a vállát.

– Valami magyarázat kell, hogy legyen.

– Nem kell – nézett rá Bertalan.

– Hagyjuk ezt most, majd később.

Agnetha borús arccal motyogott magában.

– Hogy lehet, hogy lehet...

– Sehogy – szólt közbe az első tiszt és elvonult. – Kicsit alszom.

Randevú egy álommal

Mindnyájan érezték, hogy az események az elmúlt pár hónap csigalassú hömpölygése után határozottan felgyorsultak. Egyre több időt töltöttek egymástól külön, időnként pusztá töprengéssel, vagy a PlaNet böngészésével, esetleg számolással, rajzolgatással. Bertalant kivéve, mert neki az alvás ment a legjobban, amióta megérkeztek.

Brian hosszú órákon keresztül vacakolt a térképező készülékkel, hátha felismer valami apró részletet, aminek a segítségével rálátásuk nyílna erre a paradoxonra. A kamera képeket rögzít, amihez távolságokat rendel. Egy háromdimenziós képet képez le az általa látottakból. Majdnem háromszázhatvan fokban lát, így nehéz előle elbújni. Tehát a mérnök most egy fotelbe süppedt, a fején pedig a kamera virtuális képernyője pihent. Ez lényegében egy sisak volt, amivel át lehet élni egy eseményt majdnem valósághűen.

Apró eltéréseket keresett két képkocka között, hátha valami jel utal arra, hogy ők térben áthelyeződtek a roncs déli oldalára. Ezt addig csinálta, amíg már nem bírta a szeme tovább. Ekkor belépett Borisz egy memóriakristállyal. Kissé izgatott volt, de ő is, tehát nem kérdezett tőle semmit. A pilóta nemsokára távozott.

Brian pedig feltette a sisakot, és folytatta a képek elemzését. Szépen fel volt véve minden. Elindulnak a siklótól, elérik a monstrumot, majd elindulnak az északi oldalon nyugatnak. Megállnak pihenni, továbbmennek, majd Jay bebújjik azon a nyíláson. Ők utána. Aztán kicsit elmosódik a kép. Mintha valami zavarta volna a vételt. A helyiség, ahol vannak, sötét komor kupolában kicsúcsosodó, mintegy húsz méter magas lyuk. A műszer szerint az adott ponton tizennyolc méter hatvanegy centi.

Óvatosan elforgatta a tájolót, és miután a hátuk mögött rögzített képeket szemlélte, észrevett valamit. Egy picúrka apróságot, ami másnak talán elkerülte volna a figyelmét, de neki nem. Két egymás melletti képkocka között apró eltérést tapasztalt. A kamera rögzítette a hasadék túloldalán látható környezetet is. Lényegében, mintha egy nyitott ajtón át filmeznénk egy udvart. És az égbolt alsó, a boltozat által el nem takart felén, hirtelen eltűnt egy felhő. Helyette pedig megjelent egy másik, sokkal nagyobb és sötétebb. Visszatekerte a felvételt, majd megnézte újra. A változás kétségbevonhatatlan. Szóval, mialatt ők odabent időztek, valaki vagy valami szépen megpördítette őket odabent, hogy a roncs déli oldalán lyukadjanak ki. Mindezt egy pillanat alatt, hogy ők mozgást sem éreztek odabent. Ez képtelenség. Ezt lehetetlen megcsinálni. Márpedig a felhők odakint nem elfordulnak, hanem egy pillanat alatt megváltoznak. Már a teleporthokra gondolt, de semmi ilyesmivel nem találkoztak. Lerántotta a fejről a sisakot, majd elképedve bámult maga elé. Ekkor érkezett meg a kapitány és a pilóta zaklatott arccal.

– Stan... én rájöttem, hogy mi történt tegnap odakint. A kamera szépen rögzített mindent... Nézd csak meg a saját szemeddel!

De még mielőtt Brian megoszthatta velük felfedezését, vagy akár nekiült volna, hogy megnézzé a térképező felvételeit, történt valami, ami legalább ennyire figyelemre méltó.

Pár órával ez előtt Borisz lépett be a legénységibe, ahol Jay és Stanley ücsörögtek.

– Ráérték egy pillanatra? Bertalan...

Felugrottak.

– Csendben, alszik hátul a hálólhelyiségben.

Halkan átmentek a férfiak hálólhelyiségébe. A siklón nem volt mindenkinek saját szobája. Illetve két szoba volt. Férfi és női.

Az első tiszt aludt és beszélt álmában. Magyarul.

– Érti valaki? – suttogott Stanley.

Borisz nézett rá.

– Én egy keveset értek belőle, de nem tiszta.

Stanley odaguggolt az első tiszt mellé, megköszöri a torkát, és kicsit hangosabban megszólalt angolul.

– Berci... Alszol...? Mit beszélsz nekünk?

A magyar egy pillanatra elhallgatott, majd átváltott angolra.

– Ki kérdezi?

Néma csend támadt. Kisvártatva Stanley folytatta a párbeszédet.

– Stanley Scott, a Nut-II kapitánya.

– Miért kíváncsi a kapitány arra, hogy mit beszélnek?

– Mert van egy-két dolog, amit nem értünk itt.

– Például az önmagából kifordult roncs mi?

– Mondjuk.

– Miért akarsz érteni dolgokat? Mire jó az, ha értesz?

A kapitány ránézett Boriszra, aki tanácstalanul nézett vissza. Stanley válaszolt.

– Szeretem ismerni a körülöttem lévő dolgokat.

– A Földön mindent ismersz?

– Nem, ez nem lehetséges.

– Akkor mire törekszel?

Stanley csücsörített.

– Kivel beszélnek?

– Ne rohanjunk annyira... Mik a céljaid? Motivál valami, vagy csak végzed a dolgodat, mint egy robot?

– Élvezem a munkámat. Szeretek az ismeretlen felé rohanni.

– Látod, ezt jól teszed. Mert az igazságot nem osztják úgy, mint a kenyeredet. A gyomrod sokkal könnyebb

megetetned, mint a tudatodat. Mit gondolsz, honnan indulnak a szálak?

– Nem értem mire gondolsz.

– Nem baj, ne siessünk. Ha elárulnám, nem lenne olyan mókás nekem. És én élvezem ezt a játékot.

– Játsszol? Velünk?

– Tanítok. És jó hallgatóságom van.

Jay lekörmölt valamit egy papírra és átnyújtotta a kapitánynak.

„Kérdezd meg, hogy neki mik a céljai?”

– Mik motiválnak téged? Úgy értem, mik a céljaid?

– Nem ér. Ketten egy ellen.

A három úrhajós összenézett.

– Ezt mire mondtad?

– Nem fontos. Legalább nem kell később ismétlésekbe bocsátkoznom.

Borisz halkan kilépett a szobából, és visszatért egy hangrögzítő kristállyal. Behelyezte a készülékbe, és óvatosan lenyomta a gombot.

Bertalan közben mocorgott egy kicsit, de szemlátomást öntudatlanul folytatta a beszélgetést.

– Ki vagy te?

– Légy szíves, ne legyél tolakodó, mert elmegyek. Egyelőre egyezzünk meg abban, hogy álom vagyok.

– Kié?

– No ugyan kié..., nagyokos?

Stanley az ajkába harapott.

– Ahhoz képest, hogy milyen jól indult ez a beszélgetés, nagyon lapossá vált. Térjünk csak vissza az eredeti témához – motyogta Bertalan.

– Makacs vagy. Miért térnék vissza én a te témádhoz, mikor nem figyelsz rám, ha én kérdezek?

– Én figyelek, csak nem akarok válaszolni. Különben is, én akartam hamarabb beszélgetni veled, szóval én kezdeményeztem.

– Nem igaz, mert én szólítottalak meg.
 – Persze, mert idecsaltalak.
 A kapitány elmosolyodott.
 – Zsákutca ez a beszélgetés... Mit szólnál, ha én hagynálak itt téged?
 – Nem fogsz.
 – Ugyan miért?
 – Te magad mondtad. Szeretted ismerni a dolgokat magad körül. Engem pedig nem ismersz.
 Közben megérkezett Agnetha, akiért Jay rohant át. Laurát és Briant jobbnak látták kihagyni ebből az élményből.
 Stanley elhallgatott. A másik fél türelmes lehetett, mert kemény öt perc után sem szólalt meg.
 Agnetha átnyújtott egy papírt a kapitánynak.
 – Hogyan keltette Agnetha halálhírünket otthon?
 – Nem ő keltette.
 A nő arcán örömmel vegyes ijedtség futott át.
 – Hát ki?
 – Én.
 – Ki vagy te?
 – Ezt fogod utoljára megtudni... Ne félj! Addig nagyon sokat kell még beszélgetnünk. Fogunk is. Garantálom. Jó éjszakát!

Részletek Stanley Scott kapitány privát naplójából:

Június 29.

Azt hiszem, hogy nem is Bertalan van válságban, hanem én. Ő legalább hisz valamiben, és abban meg nem ingathatja semmi. De mit mondjak én, aki az anyag és az anyagi lélek definiálhatóságában hittem világ életemben? Sosem volt bennem hit Isten iránt, és most olyan dolgokat tapasztalok, amik már–már megmagyarázhatatlanok a józan, anyagi ész szintjén. Sok mindent nem tudok mire vélni, főleg ezt a

tegnapit. Borisz megemlítette Bertalannak, hogy beszél álmban, amire egy kibogozhatatlan arckifejezéssel válaszolt.

Egyelőre azonban elfoglalom magam. Próbáljuk megszervezni azt az expedíciót, aminek segítségével felderíthetjük a roncs nyugati oldalát is. Talán, ha eleve oda szálltunk volna le, nem pedig, ahová elsőnek könnyebb dolgunk lett volna. Borisz próbált győzködni, de szeretném, ha a Tolvajnak is nyomára akadnánk, az pedig a keleti oldalon lépett be az egyik hasadékon. Működő teleportot sem lenne utolsó találni, és itt elvileg lennie kell egynek.

Laura kicsit nyugodtabb, amióta a vendég távozott. Lassan a munkába is szeretném bevonni. Eddig önkéntes alapon társult be, ha valami teendők voltak, de Agnetha tanácsára hallgatva kicsit le fogom terhelni. Csak ne vonzódnék hozzá olyan nagyon. A szabályzat nem tiltja két asztronauta között a testi kapcsolatot, de a tapasztalatok arra utalnak, hogy nem szerencsés, ha van. Mellesleg, ő azt hiszem nem is vesz észre engem.

Az írás valahogy nem köt most le annyira. Nem mintha nem lenne miről írni, vagy kevés időm lenne. Írás helyett cselekedni kéne már.

Brian és Jay egy túrafelszerelést állítottak össze. Fél napra elegendő oxigénnel, némi elemózsiaival és vízzel felszerelve tudunk majd nekiindulni a túrának.

Brian, úgy néz ki, megfejtette a roncsnál észlelt anomáliát. Vagyis nem megfejtette, hanem megtalálta azt a helyet, ahol perdültünk egyet a térben. Hogy teleport volt-e, vagy valami más megmagyarázhatatlan jelenség, egyelőre nem tudjuk. Mindenesetre kihívásnak nem utolsó. Bertalannak az a véleménye, hogy soha nem fogjuk megtudni, hogy mi történt ott és akkor, ezért kár is törni rajta a fejünket. Ebből a kijelentéséből lett egy kis vita, aztán Briannel jó régi szokásukhoz híven össze is kaptak rajta. Igaz, most nem kellett őket erőnek erejével szétszedni.

Egyébként a felvételt nem csak ő, hanem mindannyian visszaneztük, bár nem tudtunk teljes körfelvételt elemezni, mert a siklónak nincs erre alkalmas képernyője. Mire minden

szögből végignéztük a rögzített anyagot, eltelt több nap. Hét pár szem sokkal többet lát, mint egy pár, mégsem találtunk rajta semmi árulkodó jelet. Ha legalább Brian Jay mellett lépkedett volna, akkor, mikor a fiú meglátta azt a villanást a hasadékon belül, amiről beszélt, lenne még valami nyomunk.

A hajmeresztő éjszakai beszélgetésről nem számoltunk be Bertalannak. Még gondolkodom rajta, hogy mit tegyek, mert nem tartom etikusnak a dolgot, hogy elhallgatunk előle valamit, ami vele kapcsolatos, mi több ő - vagy legalábbis a hangja - a főszereplője.

A roncs felülről

Tekintettel arra, hogy a megérkezéskor nem volt kristálytisztá az atmoszféra, a roncsra csak mint kilométereken keresztül elterpeszkedő sötét pacaként emlékeztek. Stanley nem sokkal a térképező felvételeinek felületes kielemezése után úgy döntött, hogy megemelik a siklót, és rárepülnek a monsturmra. Ettől eddig ódzkodtak, mert valami misztikum vette körül a hatalmas tárgyat, és még a Nuttól való ereszkedéskor is ügyelt rá Borisz, hogy ne repüljön fölé, holott Stanley erre meg sem kérte. Mindenkit az a kérdés foglalkoztatott, hogy ha hármójukat ilyen viccesen áthajította térben, vajon mit csinál a hajóval?

Nem kellett sokat várni egy szélcsendes napra. Az égbolt hamarosan kitisztult, és bár csillagok nem ragyogtak, a Szaturnusz fenséges gyűrűjének az éle ott lebegett a fejük felett, nem sokkal a horizont sávja felett pedig a távoli Nap fagyos sugarai hatoltak be az örök hó birodalmába. A sárgásbarna égen egyetlen felhő sem látszott most. A közeli bizarr tó felszíne is teljesen nyugodtnak tűnt, lágyan csillogott rajta az alacsonyan járó Nap fénye.

Brian átvizsgált egy pár berendezést, majd jelezte a kapitánynak, hogy tőle akár indulhatnak is.

Bertalanak volt egy sokatmondó megjegyzése, miszerint nem ártott volna úgy tervezni egy efféle leszállóegységet, hogy annak legyen még egy külön felszállóegysége, ha valakinek nincs szándéka a többiekkel tartani. Brian felhorkant, Stanley csak legyintett.

Az indulást késleltette, hogy az egyik hótalp alaposan lefagyott, így ha nem akarták megkockáztatni, hogy induláskor kiszakadjon, le kellett olvasztaniuk. Ez azonban nem olyan egyszerű egy olyan helyen, ahol nincs égést tápláló légkör, és az akkumulátorokból minden felesleges wattot kivenni hihetetlen pazarlás. Ennek ellenére elkerülhetetlennek tűnt a dolog, úgyhogy egy másfél óráig a Brian által össze rögtönzött fűtőberendezés melengette a sikló talajhoz szögezett támasztó pilléreit.

Ilyen előzmények után aztán nem sokkal Borisz megemelte a járművet, majd jókora ködfelhőt hagyva maga után óvatosan nekifordult a roncsnak.

Az első meglepetés ekkor érte őket. A külső mozgásérzékelő változást jelzett a tárgy felől. Mindannyian a sikló vastag üvegablakához szaladtak, hátha a saját szemükkel is észrevesznek valamit, de egyelőre semmi nem történt. Ez a dolog, bár nem voltak következményei, mintha csak intő jelként szolgált volna egészen más, sokkal ijesztőbb események bekövetkeztére.

Borisz kivárt, majd miután senki nem élt észrevétellel, határozottan megindult a nagy fekete tömeg felé. Stanley még némi perverz csalódottságot is érzett, miután semmi nem történt, amikor a széle fölé értek. Majd némi komolyságra intette bensőjét, és elkezdte átnézni a roncsról készült régebbi felvételeket. Majd rádöbrent, hogy jó pár napja tartózkodnak egy olyan objektum mellett, amiről még egy épkezláb fénykép vagy rajz sem született. Gyorsan be is szólt a pilótakabinba, hogy veszik-e az adást.

– Igen – szólt Jay.

Közben az oldalablakokból egész pazar látványt nyújtott a roncs. A kapitány megkérte Boriszt, hogy döntse meg egy kicsit a gépet, hogy annak az alja ne vegye el a látóteret,

aminek a pilóta nem örült túlzottan, de eleget tett a kérésnek. Csak később szólalt meg.

– Stan, ha valami történik, előfordulhat, hogy egyesbe kell rántanom a járművet. Úgyhogy kössétek be magatokat!

Ebből némi bonyodalom támadt, mert csak három sor ülés volt bent, ami azt jelentette, hogy két ember nem fért úgy oda, hogy be is kötötte volna magát, és ki is lát az ablakon egyidejűleg. Brian csak legyintett, hogy nem kell Boriszt komolyan venni. Helyette kicsatolta az övét, és átadta a helyét Agnethának. Kobakjára pedig felhúzta az egyik szkafander sisakját, hogyha úgy tűnik, mégis komolyan kell venni Boriszt, legalább az üstöke biztonságban legyen.

Az alacsony szögben világító Nap miatt elnyúlt árnyékok tették bizarrá a ronc tetejét. Az egyébként sem sima felszín csak még göröngyösebb mivoltában tűntette fel ez az érdekes perspektíva. A szegényes fényviszonyok ellenére is látható volt, hogy az anyaga világos, és elég nagy lehet az albedója is. Ilyen tükröző felületet általában a fémek mutatnak, ezért ösztönösen arra gondoltak, hogy itt is valami fémmel lehet dolguk, azonban számtalan repedés borította a felszínét, amelyek kristályos jellegre utaltak... A legtöbb fém szabálytalanul reped, míg a kristályos anyagok egyenes vonalban. Itt is repedési centrumok voltak megfigyelhetők, megannyi pókhálószerű rajzolattal.

A szélétől befelé haladva a sérülések megritkultak, és nemsokára feltűnt egy körülbelül száz méteres terület, ahol szinte semmilyen horpadás vagy repedés nem volt látható rajta.

– Milyen érdekes – szólalt meg Agnetha egy fél óra eseménytelen repülés után.

– Mi? – érdeklődött Laura.

– Ahol végigjöttünk, mintha más lenne a színe az egésznek.

És valóban, amennyire lehetséges volt, visszapillantottak, és mintha gigászi ecsetet húztak volna végig a monstrum tetején, kivilágosodott az egésznek a teteje. Stanley sietve jelezte észrevételüket a pilótafülkének, mire Borisz felnevetett, majd röviden ecsetelte a dolgok miértjét:

– Ejnye Stanley, hát mivel hajtjuk mi ezt a szöcskét?

Még be sem fejezhette, a kapitány már a homlokára is csapott.

– Hát persze! Víz! Az jön ki a gép hátsóján! Illetve hó!

– És ehhez add hozzá, hogy a Nap mögöttünk van, a Szaturnusz meg előttünk, így a kettejük oda–visszavert fényében haladunk – egészítette ki Jay.

Borisz kicsit oldalra kormányzott, hogy ők is láthassák, amit a többiek. Majd miután kigyönyörködték magukat, mindenki visszaült a helyére, és csendben várt. Sokáig nem is kellett, bár az ezután következő eseményekből először csak a pilótakabinban ülők vehettek észre valamit.

Jay, ahogy a távoli látóhatárt kémlelte, valami furcsaságot tapasztalt a horizonton. Először azt hitte, hogy kettős látása lett valamiért, de oldalra pillantva észrevette, hogy Borisz is igencsak guvasztja a szemeit. Egy fél percig csak szótlánul figyeltek, majd a pilóta megszólalt.

– De furcsa...

Jay egy darabig nem szólt.

A horizont mintha elemelkedett volna saját magától, majd lassan visszalibbent az eredeti helyzetébe. Ezt egészen addig csinálta, míg tett egy alsó kitérést is, és kezdődött minden előről.

– Olyan mintha... Milyen gyorsan megyünk? – kérdezte Jay Boriszt.

– Nagyon lassan. Alig egy kocogó ember sebességével.

– Állj csak meg!

Hátulról a kapitány egyből elkezdett érdeklődni.

– Miért álltunk meg?

– Egyelőre nem tudjuk, de valami nem stimmel a horizonttal – tájékoztatta Jay

A kapitány értetlenül bámult maga elé.

– Ööö... A műszerrel baj van?

– Neeem..., nem a műhorizont. Arra most nem is figyelünk. A tényleges horizont... Izé... billeg, vagy mi a nyavalya.

A kapitány nem bírta tovább cérnával és megszólalt.

– Odamegyek.

Azzal benyitott a pilótakabinba.

Alapjában véve egyedül biztonsági okokból volt tilos a pilótán és a navigátoron kívül másnak is a fülkében tartózkodni. Nem egyszer okozott katasztrófát az, amikor egy hirtelen manővernél a nem biztosított személy nekiesett valami műszernek vagy kapcsolónak, amitől a szűk helyen navigáló jármű irányíthatatlanná vált, vagy éppen meglódult, majd nekiütközött valaminek. A sikló viszont most egy helyben lebegett, így Stanley úgy gondolta igazán áthághat egy ilyen szabályt.

Közelebb hajolt az ablakhoz, majd furán visszapillantott

– Én nem látok semmit – jegyezte meg.

– Mert most nincs is mit látni – dörgölte meg a szemét a navigátor. – Hacsak azt nem, hogy még mindig kettő van belőle. Bár nagyon kis eltéréssel... Te Borisz! – kiáltott fel hirtelen. – Megálltunk, így a horizont is.

– Mi van???

– Figyelj! Adj egy kis gázt, és lássuk mi fog történni! Te meg kapaszkodj kapitány!

Lassan elindultak előre. És valóban, a látóhatár vékony csíkja ismét elkezdett eltolódni, de most már magasabbra emelkedett, mint az előbb. Ha nem látszódott volna az eredeti helye is, az ő szemszögükből úgy tűnhetett volna, mintha a sikló billegne.

Lépésről lépésre haladtak előre, de a jelenség nemhogy szűnt volna, hanem erősödött. Idővel ez annyira idegesítővé vált, hogy Borisz megkérte a kapitányt, hogy menjen vissza az utazókabinba, mert nem szeretne kellemetlen meglepetéseket. Stanley próbált engedményt kieszközölni, de a pilóta hajthatatlan volt.

– Ne haragudj Stan, de nem lehet. Nem a szabály miatt, hanem tényleg nem szeretném, ha bajod esne. Meg a hajónak sem. Menj vissza légy szíves!

– Hát jó. De mondjátok, hogy mi történik... A fenébe is, miért nincs itt hátul egy kivetítő.

– Utólag mindent megnézhetek – nyugtatta Jay.

– Utólag! – dohogva távozott.

A látóhatár pedig szép nyugodtan tovább billegett.

– Életemben nem láttam még ilyent – nyögte a pilóta. – Próbáljunk meg ésszerűen gondolkodni... Itt van egy horizont, amiből kettő van, és az egyik mozog, sőt, egyre inkább mozog. Mit jelenthet ez?

Jay megvonta a vállát.

– Valamihez közeledünk, ami így reagál a jelenlétünkre.

Borisz ránézett a navigátorra.

– Figyelmeztetés?

– Hehe... Vagy éppen kelepce. Bertalan most biztos jönne az elméletekkel.

Mostanra már szögpercekben mérhető volt a billegés, a frekvenciája meg két–három másodpercre rövidült. Ha Borisz megállt, az is megállt.

Jay szokásához híven nyugodt volt, de Boriszt szemmel láthatóan idegesítette a dolog. Megállította a gépet, majd beleszólt a mikrofonba. Röviden ecsetelte a történeteket, ami gyakorlatilag a semmi volt azóta, hogy Stanley hátrament.

– Mi legyen?

Stanley a szakállát simogatta.

– Erősödő kilengés... Lassításra lassul – mormogta az orra alatt. – Nem észleltünk semmi ilyesmit, mikor gyalogosan voltunk. Hát én azt mondom, hogy menjünk tovább... Bízom benne, hogy mielőtt végzetes esemény történne, el tudunk inálni.

Bertalan szótlanként figyelte az eseményeket.

A pilóta gázt adott. A horizont abban a pillanatban elkezdett billegni, és valami fura, szintetikus hang kezdett hallatszódni valahonnan. Egy darabig csendben figyelték, majd Jay tett egy megjegyzést.

– Borisz, ez a billegés ütemére vibrál, hallgasd csak! – majd ujjával elkezdett hadonászni. Mikor látta a pilótán, hogy az nem érti, magához szokatlan módon gesztikulálni kezdett az arcával, majd a hangot utánózva, nógatva próbálta rávezetni a másikat, hogy mit is kéne hallani.

Ez az utaskabinban némi értetlenséget okozott, mivel a mikrofon azóta be volt kapcsolva. Majd Brian meg is unta a dolgot, és bekiáltott, hogy hagyják már abba a dalolást, de amint meghallotta ő is a hangot, elhallgatott. Viszont félre is érthette, mert fél perc múlva ő szólt be a pilótafülkébe.

– Mi ez a hang Borisz? Baj van a géppel?

– Nincs... Kívülről jön.

A mérnök felhúzta a szemöldökét.

Kimondottan ijesztő kezdett lenni a dolog, mert a látóhatár már másodperces periódusidőnél is gyorsabban remegett, miközben a gurgulázó hangtűnemény egyre magasabb frekvenciával zúgott a fülükbe.

Aztán hirtelen felgyorsultak az események.

Mintegy varázsütésre a hajótest rázkódni kezdett, miközben Borisz és Jay szeme előtt egy egészen furcsa jelenség játszódott le. A pilótának már nem volt ideje megállítani a hajót, mert az hirtelen nekirugaszkodott, és mint amit kilőttek, elkezdett száguldani. A nehézkedést is érezték, de az övek jól tartottak.

Az utazókabinban azonban elszabadult a pokol. Brian, aki még mindig álló helyzetben tartózkodott, hirtelen elvesztette az egyensúlyát, majd nagy ívben nekirepült az egyik ülés támlájának, onnan pedig lepattant, és hangos döngéssel és nyögéssel állapotodott meg a pilótakabin ajtajánál. Stanley ekkorra már visszaült a helyére, de az övével nem boldogult, így ő is nekilódult, míg végül maga alá temette a mérnököt. Pár másodperc múlva a gyomra felmondta a szolgálatot, és egy jól irányzott sugárban sikerült lehánynia Brian sisakját.

A totális káoszból Brian eszmélt először, aki hangos szitkozódások közepette vont a kérdőre a kapitányt, hogy mit mert reggelizni aznap.

– Mi van??? – bődült el a mérnök. – Mi az is... Mit csináltok ott elől?

– Szerinted mi tudjuk, mi ez? – szólt vissza Borisz.

Jay közben kimeredt szemmel bámult előre, mert hihetetlen látvány tárult a szemük elé. Még arra is elfelejtett rácsodálkozni, hogy Borisz meg tud szólalni.

Hihetetlen színek villóztak elől, majd a hajótesten belül is, utána ez az egész tünemény beúszott a hajóba, rá a combjára, karjára, majd pedig belepert mindent körülöttük. Az utazókabin legénysége is ezt élhette át, mert Brian elcsendesült, és az egész hajóra rátelepedett a síri csend. Annyira hirtelen jött mindez, a rázkódás, Brian és Stanley karambolja, majd szinte azonnal ez a furcsa metamorfózis, hogy azt sem tudták megbecsülni, hogy meddig tart. De ahogy elkezdődött el is múlt, majd hirtelen lejártszódot minden az ellentétes irányban, annyi különbséggel, hogy a pórul járt kapitány és a mérnök most már résen volt, és amit értek, abba kapaszkodva elkerültek egy újabb repülést.

A kapitány lassan felemelkedett a mérnökről, majd óvatosan megrázott egy mikrofont, hogy meggyőződjék, hogy működik-e, mert az események viharában azt Brian magával sodorta.

– Mi az ábra Borisz? Mi volt ez az egész?

– Nézd a tájolót! – kiáltott fel Jay.

Borisz ránézett, majd érezte, hogy a hajszálai egyenként merednek égnek.

– Te jó ég! A hajó vagy tíz kilométerrel arrébb van, mint az előbb.

– Ismételd! – szól Stanley, majd elnyomott egy gyomorgörcsöt.

Borisz még egyszer rápillantott a műszerre, majd Jay-re, talán azért, hogy a fiú megerősítse az észrevételét. Jay helyeslően bólogatott rá.

– Szóval a sikló körülbelül ott található jelenleg, ahol felé repültünk ennek a dögnek.

* * *

Meglehetősen gyorsan landoltak, közel ugyanazon a helyen, ahonnan indultak.

Elképedt arcok meredtek egymásra. Egyelőre senki nem tudott szólni. Stanley azon töprengett, hogy a történetek kiértékelését melyik irányból kezdjék el. Bertalan teljes

közönnyel vonult be a hálóhelyiségbe, azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy leheveredik egy kicsit, esetleg alszik is. Borisz a nyakát masszírozta, Laura pedig fintorogva elindult a mosdó felé, hogy a pórul járt sisakot ismét használatra alkalmassá tegye.

Aztán Agnetha nem bírta tovább.

– Akkor most kéne egy kicsit beszélgetni, nem? – vonult oda Stanleyhez.

– Mondjuk... Jay, légy szíves hívd a többieket a hátsó kabinba.

Miután összeültek, és a tea is elkészült, letelepedtek az első tiszt kivételével, és egy darabig csak bámultak egymásra. Az egyébként teljesen érdektelen és nem is hosszú beszélgetés egyetlen értelmes mondata Borisztól származott.

– A monstnum nem engedi, hogy megnézzük, mi van a nyugati oldalán.

Behatolás

– Stan, én szeretnék részt venni a felderítésben – lépett az első tiszt a kapitányhoz a következő napon.

Stanley először nem tudta, hogy mit mondjon.

– Jó... Hmm..., kicsit kipihentebbnek tűnsz, mint tegnap.

– Nézd, Stan, nem bántasz meg vele, ha nem engedsz ki, és nem is kell most eldöntened. Csak azt akartam, hogy tudj róla.

Ekkor lépett be a legénységbe Laura.

– Stan, arra gondoltam, hogy kimehetnék veletek én is a roncsra.

Vicces helyzet.

– Még nem döntöttem el, hogy kivel megyek. Neked, mint orvosnak nem ártana vigyázni magadra, mert, hogy is mondjam. Ki segít rajtunk, ha valami baj ér?

– Ki segít rajtatok, ha valami baj ér *odakint*?

– Ravasz, de tíz kilós szkafi lesz rajtunk is és rajtad is. Ha baj van, nem férsz a bajbajutotthoz.

– Viszont fel tudom mérni a helyzetet.

A kapitány csücsörített.

– Egy óra múlva eldöntöm. Megbocsátotok?

Azzal, vegyes érzelmekkel otthagya őket.

Belépett a hátsó legénységibe, ahol Brian és Jay kártyáztak. A fenébe, hogy ezen a kis repülőn nem tud az ember egyedül lenni. Lement hát a zsilipházba, és az ablakon keresztül kinézett nyugatra. Tiszta volt a légkör. Szél is alig mozgott.

Hirtelen apró fénypontot látott felvillanni a roncs egyik repedésében. Csak nem erről beszélt Jay? Odaugrott az ablakhoz, ami egyből bepárásodott a leheletétől. Letörölte, de már semmit nem látott.

Ekkor Bertalan lépett be az ajtón.

– Te is láttad? – kérdezte a kapitányt.

– Igen! Indulunk. Szólj Briannek és Laurának!

Volt egy kis sértődés, mert Jay is jönni szeretett volna. Azonban Stanley máris túllépte a szabályzatban előírt létszámot, ami szerint a legénység több mint a felének a fedélzeten kell maradnia. Borisz és Agnetha is furcsán pislogtak a döntés miatt, de nem szóltak egy szót sem.

Azonban a felszerelés meglehetősen sok volt. Három ember csak kínlódva haladt volna vele. Így most a zsilipben várták a külső ajtó nyitását. Szürke havat rántott be a huzat magával, majd miután kinyílt az ajtó, a néger tett egy lépést előre. Mikor lelépett a pallóról combig behuppant a hóba. A kapitány és Bertalan húzták ki.

– Jól van. Borisz, hoznál négy pár hótalpat a zsilipbe?

– Igen!

Negyed óra múlva végre elindultak. Brian ment elől, tanulva a múltkoriból, ugyanis nem akarta ismét kiköpní a tüdejét. Bármennyire szerette a navigátort, gyalogolni nem szeretett vele. Főleg hóviharban nem. Most azonban nemhogy hóvihar nem volt, egy apró szellő sem libbent.

– Ott hatolunk be! – rendelkezett Stanley.

Jól ismerték már azt a nyílást a Tolvaj által rögzített felvételekről. Nem mesze tőlük a Dolbe–IV pihent félgig eltemetve hóval.

Jó tíz perc alatt elérték a monstrum oldalát. Brian, mintha csak keresne valakit, bekukkantott a hasadékon. Vele szemben fal meredt.

– Hát Stan, ha itt bemegyünk, elvileg a Tolvajjal kell találkozunk. Valahol erre merültek ki a telepei.

Beléptek a hajladozott folyosóra. Egy kanyar után odaértek annak a harminc méteres folyosónak az elejére, amelyiknek a végén a teleportot felfedezték évekkel ezelőtt. Akkor még világítottak a falak, mostanra viszont sötétben kellett előrehaladniuk. Egyedül a sisaklámpák fénye volt segítségükre. A holdjáró pontosan ott volt, ahol lennie kellett. Egyikük sem tudta, hogy mi fog történni, amint a folyosó végére érnek. A fodrozódó ragyogás, amit a Tolvaj talált, és utólag teleportnak diagnosztizáltak már nem volt megfigyelhető. Tanácstalanul álltak meg a hátsó falnál.

– Na? Mi legyen?

– Várj egy kicsit Brian! – mondta Stanley. – Itt volt. Most is itt kell lennie... De nincs.

Azzal előbbre lépett, és végigsimította a falat. Majd egészen közel hajolt hozzá, de a vastag poron és némi jégén kívül semmit nem talált ott, ami figyelemre méltó lenne.

– Óvatosan főnök, nehogy hirtelen aztán mégis csak itt legyen!

Laura ezalatt a padlót vizslatta végig, majd elindult visszafelé a Tolvaj irányába. Hirtelen valami megcsillant a folyosó végén.

Ő már ismerte ezt a csillogást.

– Itt van – suttopta.

A többiek érdeklődve fordultak felé.

– Mi...? Mit láttál?

– A... a Harmincnégyest...

Brian elhűlten lépett hozzá.

– A Harmincnégyest több száz kilométerre innen kihajítottuk, Laura!

– Akkor egy másik – nézett rá a nő hunyorítva, de csak egy pillanatra. Utána lassan visszafordította az arcát a járat vége felé, és egy darabig le sem vette a tekintetét a sarokról.

Stanley végiglépkedett a folyosón, majd benézett a sarkon. Közben megjegyezte:

– Én is láttam valamit az előbb a siklóból. És Bertalan is. Pár napja meg Jay. Ez hogy nézett ki Laura?

– Fogalmam sincs, mert nem volt időm megszemlélni. Csak villant valami. Úgy, mint a csillaggömbben, amikor rám nézett.

– Hát itt megint nincs semmi. Szerintem nézzünk el a másik irányba, mert ez zsákutcának bizonyult.

Brian bekapcsolta a térképezőt, majd komótosan elindult a többiek felé. A rádió még működött, így beszámoltak Boriszénak az eddig tapasztalt dolgokról. Bentebb haladva a monstrumban csak a komor sötét várta őket. Berendezési tárgynak vagy bármi olyannak, amit esetleg értelem hozott létre, semmi nyoma. Szűk folyosókon kacsáztak át, és egy-két helyen némi akrobatikus mutatványokat kellett alkalmazniuk, hogy előbbre haladhassanak. Mintegy fél kilométeres befelé gyaloglás után már kezdett volna unalmas lenni a dolog, mikor Jay izgatott hangjára lettek figyelmesek. A vonal már nem volt tiszta.

– Stan! Valami történik... Innen kintről furcsa dolgokat tapasztalunk.

– Mi a gond?

– Azok a villogások... Most egyszerre több is van, és nagyon gyakoriak.

A négy felfedező összenézett.

– Itt semmi gyanús, – szólalt meg Brian – legalábbis egyelőre.

Azonban ismét Bertalan bizonyult a legfogékonyabbnak a szokatlan dolgokra.

– Nem halljátok? – kérdezte hirtelen.

Halk sípolást lehetett megkülönböztetni a rádió sistergésétől.

– Ez a rádió – kételkedett Stanley.

Aztán nemsokára már tisztábban is hallható volt az a meg-megszaggatott, furcsa sípoló hang, aminek egyelőre az iránya és az eredete sem derült ki.

– Na, most örülnék neki, ha akusztikából hallanám a dolgokat...

– Kapitány! Ne ijedj meg... Erre gondoltam én is – nézett rá Bertalan. – Az atmoszféra szinte tiszta nitrogén. Mínusz száznolcvan fok, de a fejemen és az arcomon van egy fél centis termo–sapi ugyebár. Ha nem veszek levegőt, és a szemem is becsukom...

Azzal még mielőtt megakadályozhatták volna, lepattintotta a sisakot.

– Mi a szent... – hűlt el Brian.

– Berci, ne! – sikkantott Laura.

De már elkéstek.

Az első tiszt levette a sisakját. Égető fájdalom hasított az ajkaiba, és reflexből majdnem rátette a kezét, de szerencsére észbe kapott. Mikor visszanyerte nyugalma, elképesztő élményben volt része. Meglepetésében majdnem kinyitotta a szemét. Egy pokoli szimfónia kellős közepén találta magát. Ami sípolásnak tűnt, az most egészen velőig ható sívítások, füttyölések agyament kavalkádjaként hatott. De miért nem közvetíti ezt a szkafandermikrofon?

A többiek döbbenten nézték. Alig fél percig csinálta, majd nem bírta tovább. Felrántotta az üvegburát, majd kapkodva lélegezni kezdett. Ez nem is volt egyszerű feladat, mert először be kellett lélegeznie a nitrogén maradékát a sisakjából, amitől szép kékes színt öltött magára. Úgy érezte, hogy a szemei befagytak, mert először nem akartak kinyílni. Ez azért lehetett, mert az a vékony könnyréteg, ami a két szemhéj között helyezkedik el, tényleg megfagyott. Mikor beszélni tudott elmesélte a tapasztalatait. Erre Stanley is le akarta venni a sisakot, de Laura megakadályozta.

– Elég volt már az őrültségből! Nem veszi le senki a sisakot – majd Bertalanhoz fordult. – Tessék! Vérzik a szád!

– Tényleg – nézett rá a kapitány, és ez el is vette minden kedvét a kísérletezéstől.

Ekkor Jay hangja hallatszott.

– Mi az ábra? Még mindig semmi? Idekint nagy a mozgás. Villog az egész rohadt roncs.

– Berci játszott egy kicsit a sisakjával. A sisakja nélkül. Valami itt füttyül..., vagy mi a fene.

– Stan rosszul fejezi ki magát. Én meghallgattam a saját fülemmel is. Visít és csikorog valami. Semmi mozgás csak ezek a hangok.

– Mindegy... Ha gondoljátok, gyertek inkább vissza.

Stanleyék összenéztek. Végül is miért ne mennének tovább?

– Lehet, hogy Jaynek van igaza? – firtatta a doktornő.

Stanley közölte, hogy ő ha egyedül is, de tovább megy. Erre aztán a többiek is követték.

Még egy félpercnyi csatangolás után valami fényre lettek figyelmesek maguk előtt. Nem villogásra, hanem folytonos fényre. Látni azonban továbbra sem láttak tisztán. A levegőben örvénylett valami füst vagy köd, amitől a látótávolság pár méterre korlátozódott. A folyosó beszűkült, majd kitágult, és egy nagy teremben találták magukat. A látási viszonyok miatt ezt inkább sejtették, mint tudták. És itt végre találtak valamit, ami felkeltette az érdeklődésüket. A terem közepéből valami gödörféleség indult lefelé. Briant kivéve mind megálltak, majd miután a többiek szóltak neki, ő is. Pont időben, mielőtt a nyílás fölé lépett volna. Mire felbátorodtak, hogy odaálljanak a szélére, megállapíthatták, hogy az aljára nem lehet lelátni. A füttyülés közben felerősödött.

Pár perc alatt a köd elkezdett oszlani, mintha csak rájuk vártak volna. Laura sápadtabb volt, mint valaha, Brian pedig egyikükről a másikra pislogott. Tudták, hogy most valaminek történni kell.

Stanley ránézett az első tisztre, aki már nyúlt a sisakja felé.

– Nem! Most én...

Laura a szemeit forgatta.

A kapitány lecsatolta a sisakot, de rövest vissza is rántotta, és halálra rémült arccal pillantott a többiekre. Olyan elváltozást még nem igen láthattak az arcán, ami akkor volt rajta.

– Mi a gond? – rázta meg a mérnök.

Stanley csak a fejét rázta, majd tántorogva megindult visszafelé. A többiek követték, majd Brian éppen idejében lépett mellé, hogy elkapja.

– Mi a baj Stan?

– Mi történik? – kérdezte Jay idegesen.

– Nem..., hiszem... Nem a hideg. Ez borzalmas. Menjünk innen, gyorsan – motyogta Stanley, majd mikor észrevette, hogy a többiek megállnak elüvöltötte magát.

– Vissza a hajóra!

Azonban elkésett.

A gödör felett a levegő remegni kezdett, mintha égne, majd pedig Bertalannak összegabalyodtak a lábai, és hangos kiáltás kíséretében elvágódott a talapzaton. Közvetlen ezután pedig láthatatlan kezek kezdték el rángatni egyenesen a lyuk felé. Összeszorított fogakkal küzdött, de nem volt mibe kapaszkodnia. Stanley utána ugrott, de ezzel csak azt érte el, hogy mindketten belezuhantak a sötét lyukba.

Laura és Brian abban a pillanatban botladozva elkezdtek rohanni kifelé, végig a folyosókon. Közben Jay magából kikelve kiabált:

– Úristen, izzik az egész rohadt monstrum! Gyertek ki abból a pokolból!

Közben Brian hagyta Laurát, aki elesett valamiben. Visszafordult, hogy felsegítse, de amit a folyosó végéből látott, attól majdnem elfelejtett lehajolni érte. Az egész terem telis-tele volt kis harmincnégyesekkel. Őrült iramban cikáztak jobbra-balra, és az oldalukon lévő kicsi lyukak őrülten villogtak.

– Megyünk fiam, csak a kijáratig érjünk ki egészben. Stan és Berci... Ó, Istenem!

– Mi történt velük?

– Nem tudom Jay! Gyere már Laura...!

Aztán gondolt egyet, gyorsan felkapta a kis nőt, és elkezdett rohanni vele kifelé.

– Tegyel le! Tegyel már le!

Az egyik fordulóban Brian nekirohant egy kiszögellésnek, és eltört a sisaklámpája.

– Nem teszek le, mert megint elesel. Inkább nézz arra, amerről jöttünk!

Laura közel állt a hisztériához.

– De nem tudom, hogy merről jöttünk!

– Majd én mondom!

Kétpercnyi nyaktörő rohanás után Laura kihisztizte, hogy a mérnök letegye. Ha az idejövételen nehézségeik akadtak, akkor most egyenesen csetlettek botlottak. Ennek ellenére pár perc alatt elérték a roncs falát. Miután kiestek a hóra, alig maradt jártányi erejük. Mikor felnéztek a fejük fölé, rájöttek, hogy még nem pihenhetnek. A roncs fala mélyvörösben izzott, és a légkör remegett körülöttük. Ekkor azonban megjelent a láthatáron két imbolygó alak, a hajó felől. Agnetha és Borisz volt az, a derekukon és a kezükben húzósodronyokkal.

Mikor elérték Lauráékat, szó nélkül beakasztották az övükbe a kábeleket, majd Borisz nagyot kurjantott.

– Húzhatod Jay!

A kábelek olyan őrült rántással indultak meg a sikló irányába, hogy mindannyian leestek a lábukról. A szkafander hátrésze csúszós anyaggal volt bevonva, éppen az ilyen esetekre. Fél perc elteltével a húzóerő csökkent, majd pár méterre a siklótól Brian kivételével - akit a tehetetlensége továbbvitt - megálltak. Ő hangos kongással ütközött neki az egyik csúszótalpnak.

– Jól van mindenki? – nézett rá Agnetha.

– Jól vagyok, de szegény Stan és Berci! – bődült nagyot a mérnök.

Laurát hangtalanul rázta a sírás, és Jay hangja is remegett, mikor beleszólt a mikrofonba.

– Gyertek be azonnal!

Öt perc múlva beléptek a legénységibe. Brian dühös elkeseredettségében az öklét rázta nyugati irányba.

– Átkozott! Rohadt gennyes Titán! Utálok ezt a helyet!

– Jól van, Brian – ölelte át Agnetha.

Borisz kifejezéstelen arccal roskadt le az egyik ülésbe.

Jay kijött a rádioszobából. Örökké nyugodt és büszke arca most összetört volt. Odalépett Boriszhoz, és ennyit mondott.

– Hogyan tovább... kapitány?

Borisz úgy érezte, hogy neki jutott a legszörnyűbb sors a világon. Először szólni sem tudott. Majd némi tátogás után megszólalt:

– Nem tudom... majd... kitalálunk valamit.

Öten

Egy nap elteltével Borisz összehívta a legénységet, hogy pár szóval felvázolja, hogyan is képzei el a folytatást. Szemei fáradtak voltak, és bár a hangja is megremegett néha, tartotta magát.

– Szerintem, most arra kellene koncentrálni, hogy a lehető legtöbbet tudjunk meg arról a dögről odakint anélkül, hogy behatolnánk.

Brian a fejét lehajtva hallgatott, de lehetett látni rajta, hogy nem tetszik neki az ötlet. Az nem derült ki, hogy a mondat első vagy második része nem volt ínyére. Jay és Agnetha egymás mellett ültek. A fiú keze a nőén pihent. Laura kisírt szemekkel, felhúzott térdekkel ücsörgött az egyik ülésen. Mintha ott sem lett volna.

– Akkor nem sok mindent fogunk róla megtudni – jegyezte meg a navigátor.

– Kezdetnek az is elég, hogy az eddigi felvételeket kielemezzük.

– Nézd, Borisz, nem akarok kotnyeleskedni, de amelyiket lehetett, azt már kielemeztük.

– Jó, és a tegnapi napon történtek után? Még vissza sem néztük azokat a képeket, amiken azok a fények villóznak.

Jay bólintott.

– Ez igaz.

Rövid csend után Borisz folytatta.

– Viszont van egy szomorúbb kötelességünk is. Közölnünk kell a Földdel szegény Stanley és Bertalan halálát... Ne nézzetek így rám. Jól tudjátok, hogy... Az oxigénjük...

Laura arca egészen apróra húzódott össze, majd szipogni kezdett.

– Összeszedem ám magam, mindjárt – dünnyögte, majd kifújta az orrát.

Szívfacsaró látvány volt, ahogy százhatvanöt centijével, és teljes negyvenöt kilójával ül a széken, mint egy összegörnyedt sündisznó, és kis piros orrát dörzsöli.

Borisz aggódva nézte. Neki is az a bizonyos kivitelezhetetlen alvókúra járt az eszébe, mint Stannek, és ebben a pillanatban nagyon örült, hogy nem orvosként van jelen. Aztán végignézett a legénységen. Hihetetlennek tűnt, hogy ezek az arcok ugyanazok, mint fél éve. Agnetha kócos volt és csontsovány. Jay búskomor és borostás. Briannek táskák lógtak a szemei alatt, Laura pedig elvegyülhetett volna akármelyik pszichiátriai gondozóban.

– Ehhez fel kell szállnunk – nyögte Brian. – Ami a maradék esélyt is elveszi tőlünk, hogy valaha is újra lássuk barátainkat.

Agnetha felsóhajtott, majd ránézett a mérnökre.

– Brian, az oxigénjük már régen el kellett, hogy fogyjon.

– Értük kellett volna, hogy menjek... elrohantam.

– Brian... Semmit nem tehattünk – szólt közbe a doktornő. – Az a... elnyelte őket.

De a mérnököt nem lehetett vigasztalni. Felkelt, és bevonult a hálóterembe, majd bebújt a takarója alá, és keservesen sírt, mint egy megsebzett elefánt.

Borisz utánanézett, majd Agnethára.

– Rendben lesz – nyugtatta meg a nő, miközben ő maga korántsem volt nyugodt. Viszont nem Brian miatt aggódott legjobban, hanem Lauráért. Kicsivel később a pilótafülkében tudta elkülöníteni a többiektől. Már napok óta próbált a közelébe kerülni, de csak most nyílt rá alkalma, talán éppen azért, mert kisebb volt a nyüzsgés a fedélzeten.

– Van kedved beszélgetni? – szegezte neki a kérdést.

– Igen – motyogta Laura.

– Látszik rajtad édesem, hogy gyűlik valami odabent.

A kis doktornő megpróbálkozott egy hálás mosollyal, de csak valami torz fintorra futotta az erejéből.

– Sajnos abban a helyzetben vagy, hogy nem tudunk elaltatni, mert akkor nincs, aki életet mentsen, ha esetleg arról van szó.

– Igazán lekötelezel, hogy megpróbálok kiemelni a jelentőségemet... ezzel alátámasztva az önbizalmamat, de szerinted most tudnék életet menteni ilyen állapotban? Oké, össze tudnék rakni valakit, ha esetleg arról lenne szó, de nem biztos, hogy nem hagynék benne valami eszközt...

Agnetha az ajkába harapott. Ez nem jött be.

– Humorra azért még futja, úgy látom.

A másik csak legyintett.

– Ja... Fekete humorra. Az most úgyis aktuális.

Egy perc múlva Jay lépett be, és rájuk nézett. Agnetha nemet intett a fejével, mire a fiú elhagyta a helyiséget.

– Neked legalább itt van Jay...

– No persze, és mire megyek vele szerinted?

– Nekem is itt lehetne most...

Agnetha leplezte ugyan kíváncsiságát, de foglalkozásából adódóan egy ideje nem kerülte el figyelmét egy-két apróság. Már régen sejtett valamit, és úgy érezte, hogy itt az ideje, hogy kimondasson Laurával valamit, aminek eddig talán ő sem volt tudatában.

– Laura... Nézz rám! Szeretted Stanleyt?

A doktornőben ettől megpattant valami. Nyakába borult Agnethának, és percekig csak pislogott ködbe vesző szemekkel.

Egy nap elteltével, miután a felvételeket ismét végignézte Borisz és Jay, még mindig nem voltak okosabbak a történeteket illetően. Brian azt dünnyögte, hogy csak megy az idő és semmi érdemlegessel nem tudtak szolgálni eddig a munkaadóiknak. Bár igyekezett hozzátenni, hogy erről tulajdonképpen egyedül a monstrum tehet, de a tényen ez sem változtatott. Az

egésznapi csöndet a teafőző bugyogása töltötte meg. Borisz is áldozott egy pár dolognak, ami a régi idők hagyományait elevenítette fel. Most azonban érzékekbe hatott az a bágyadt szuszogás, amit a kis vízforraló eregetett magából. Valahonnan előkerült Jay csodateáiból egy kicsi, amiből magukba diktáltak pár kortyot, hogy legalább ez enyhítse hiányérzetüket.

Borisz jó pár órát töltött az elülső legénységi helyiségben, ahol valami üzenetfélét fogalmazott meg a Földnek, melyben közli a tényeket. A navigátor szerint reális esély volt arra, hogy amikor a Nut pont fölöttük húz el, jelet küldjenek ki neki a háborgó ionoszférán keresztül, amit majd az továbbít az anyabolygónak. Így Borisznak annyi teendője maradt, hogy megüzenje az otthoniaknak, hogy mi történt, valamint ecsetelje, hogy miért ezt a módját választották az üzenet továbbításának.

Jay a térképező felvételeiből készített egy háromdimenziós ábrát a monstrum azon részéről, amit már bejártak. Egyelőre valószínű, hogy nem lesz rá szükségük, azonban már nyilvánvalóvá vált, hogy újra be fognak hatolni. Mindenki igyekezett ezt a tényt nem említeni, de például Brian feltűnően sok időt töltött az oldalablaknál, Jay pedig rajzokat készítgetett egy lehetséges új megközelítési tervről. Borisz meg figyelte mindkettőjüket. A nők pár elemzést folytattak le a behozott koszból, de a foglalkozásterápiás hatásán kívül nem sok hasznuk volt belőle.

Odakinn teljes csend honolt, mintha csak a roncs jól lakott volna két szerencsétlen társukkal, és most megérdemelt pihenőjét töltene. A titáni éjszaka komor sötétsége mellé teljes szélcsend párosult, amire azóta nem nagyon volt példa, mióta letették a siklót ezen az átkozott helyen.

* * *

Ezen az éjszakán körülbelül fél kettőkor kinyílt a férfiak hálósobája, és kilépett rajta valaki. Ez a valaki halkan előrement a legénységi helyiségbe, és kinyitotta az egyik szekrényt. Ezután komótosan öltözködni kezdett, majd

magához vett egy csomagot. Átment a hátsó legénységibe, és felvett egy szkafandert. A helyiség nem volt közvetlenül szomszédos a hálószobákkal, egyedül így volt lehetséges, hogy észrevétlenül elhagyhatta a hajót. No meg az is kellett hozzá, hogy mérnök legyen az illető, és rendelkezzen annyi tudással, hogy hangtalanul kinyisson egy háromlépcsős zsilipet.

Az időjárás is szövetségesül szegődött, mert se szél, se hóesés nem zavarta a továbbiakban. Mielőtt elhagyta volna a hajót, távirányításra állította a húzósodronyok motorját, ha netán nagyon gyorsan kell menekülnie, majd elindult a roncs felé egy kábeldobbal. A pár száz métert hamar megtette. A roncs tövében letette a dobót, és készenlétbe helyezte, hogy csak egy mozdulat kelljen az üzembe helyezésére.

Visszanézett a Sikló-I-re, majd nagy levegőt vett, és belépett a monstrumba. Kezében az automata térképezővel haladt előre, és igyekezett a tegnapelőtti útvonalat követni. Egyelőre nem volt jele semmi reakciónak, vagy a miniatűr harmincnégyeseknek sem. Füttyögés sem hallatszott, bár azt nem merte kipróbálni, amit Bertalan és Stanley. Amennyire meg tudta ítélni, egyedül hamarabb megtette az út eddigi részét, mint tegnap a csapatban. Vagy csak becsapta volna az időérzéke? Volt már rá példa.

Az órájára nézett.

Húsz perces gyaloglás állt mögötte. A hőmérő szerint mínusz százhatvannyolc fok volt, a légnyomást pedig a kintivel megegyezőnek találta. Tehát valami fűti ezt a helyet.

Az egyik sarkon befordulva kicsit nagyobb lendülettel érkezett, így teljes hosszában elvágódott a talapzaton. Egy gyors szitkozódással elintézte volna a dolgot, de ekkor megdöbbenve vett észre valamit. Ahogy a padlót szemlélte, szemet szűrt neki egy részlete, ahol az eséstől lesöpörte a több éves port. Ismerős alakzatot pillantott meg. Az alakzat építőkövei is ismerősek voltak. Apró fémszálak bonyolult rendszere alkotta a padlót. Előbb csak bámult maga elé, majd lassan elkezdte kesztyűjével kaparászni a padlót, aminek mind nagyobb és nagyobb darabja tisztult meg az őt beborító lerakódástól. A szálak annyira vékonyak voltak, hogy a

lerakódott hó és por miatt csak egészen közélről volt megfigyelhető ez a rendszer. Nem csoda, hogy eddig ezt nem vették még észre.

– Halló, itt Brian Telbury, hajómérnök, Sikló-I-es automata hangfelvevő egységének.

Halk pittyenés jelezte, hogy a sikló rádiója bekapcsolt a külső jelre.

– A roncs belsejét valószínűleg az az anyag borítja, ami a Harmincnégyest. A mintázata legalábbis megegyezik. Csak a szálak vékonyabbak valamivel. Adás vége, az automatika kikapcsol.

Feltápaszkodott, majd folytatta az útját. Az oxigénje még két órára volt elegendő, ha nem akar palackot cserélni, ami egyedül csak nagy kockázattal volt elvégezhető. Megszaporázta hát lépteit, de csak annyira, hogy tüdeje még ne gyorsuljon fel túlzottan, különben amit nyer a réven, azt elveszti a vámon.

Jó kedve támadt, mert az előző hasznos észrevétele miatt már legalább önnön lelkiismeret furdalását elhessegethette, ami amiatt volt, hogy egyedül hagyta el a hajót. Sokáig gondolkodott, és arra a megállapításra jutott, hogy nem tehet másképpen. Borisz egészen biztosan nem engedte volna meg senkinek, hogy újra belépjen ide, még többedmagával sem. Vitának nem látta értelmét, így választania kellett a bizonytalanság és az esetlegesen saját maga által utólag megállapított tények között.

Lassan közeledett ahhoz a teremhez, ahol az a lyuk elnyelte a kapitányt és első tisztjét. Már csak pár kanyar választotta el, mikor halk füttyező jött valahonnan.

Megtorpant.

Semmi. Megfordult, de továbbra sem volt semmi mozgás. Képzeltődött volna? Megpróbálta elterelni figyelmét, de aztán rájött, hogy nincs rá szüksége, mert nem ismétlődött meg a fütty. Vagy nem is volt.

Aztán egyszer csak kiszélesedett a folyosó, és ő ott állt abban a sötét teremben, ahol a végzetes esemény történt. Talán túlbecsülhette a bátorságát, mert ahogy megpillantotta a

gödröt, hirtelen páni félelem fogta el. Egy fél percig állt egyhelyben, majd megindult felé. A végén már lassabban lépkedett, de végül is elérte a szélét, és belepillantott.

Olyan sötétség volt benne, hogy azt elmondani sem lehetett. Belevilágított, de annak még a falai is elnyelhették a fényt, mert olyan volt, mintha a peremei alatt a nagy semmi lenne. Vagy tényleg nem lettek volna falai? És tegnap sem voltak? Érezte, hogy őrijító gondolatai a hisztériába fogják kergetni, ezért aztán munkához látott.

A jókora csomagból elővett pár könnyű, de rendkívül erős csövet, amit gondosan összepasszintott. Nemsokára egy körülbelül kétméteres élhosszúságú tetraédere volt, amit a nyílás szája fölé csúsztatott. Utána egy Gauss-rendszerű mágneses szigonybelövőt húzott elő, amit arra használtak, ha az űrben vontatni kell valamit. Megcélozta a plafont, és kilőtte a szigonyt.

Örületos döngéssel vágódott bele a szigony a feléig. Ezután a lelógó kábelt rögzítette a tetraédere csúcsához. Ezzel megvolt a biztosítás, ha esetleg a gödör szája beomlana. A biztonság kedvéért azonban kilőtt még egy szigonyt a terem falának az irányába, is, hogy kétpontos támasztékkal a háta mögött kezdjen neki a további teendőinek.

Ekkor azonban meglepetés érte.

A lándzsa nagy csattanással kettétört, ő pedig megszédült egy pillanatra. Rápillantott a kilövőre, de semmi jelét nem látta, hogy csütörtököt mondott volna. Aztán odament a terem falához, és eszébe jutott az, amikor a Harmincnégvest próbálták megfúrni.

– Jó kis páncélod van, akármilyen is legyél...

Aztán belenyugodott, hogy mindkét kábele felülről fog lelógni.

Kivette az utolsó tárgyat a csomagból, ami egy egyszerű motoros csörlő volt. Ráillesztette a rögtönzött állványa tetejére, majd kipróbálta, hogy teker-e. Oké volt.

Utolsó mozzanatként a kábel végét az övére rögzítette.

Egy pillanatig habozott, majd a gödör fölé lépett. Valószínű, hogy egyedül az élte, hogy egy pillanatig sem gondolkodott el az esélyein.

Így aztán nem bírt magával, és megnyomta az indítógombot a távirányítón, amit előzőleg a ruhájához rögzített. Lassan ereszkedni kezdett. Először ijedtében megnyomta a felfelé gombot, mert azt hitte, hogy hirtelen megvakult. Ugyanis az akna falai tökéletesen nyelték a fényt. Csak amikor lepillantott, vette észre, hogy a ruhája látható, tehát nem a szemével van a baj. Mindenesetre bámulatos, hogy ilyen anyag létezhet. A kíváncsiság kedvéért kinyúlt oldalra, és meg is érintette a függőleges falat. Az órája szerint egy órát sem töltött el az eddigiekkel, tehát még van ideje bőven.

A kábel hossza ötszáz méter, amit kevésnek talált, ám a kis siklón nem talált hosszabbat, de nem is biztos, hogy el tudta volna cipelni egyedül. Az egész szerelésben ez volt a legnehezebb.

Csak most kezdett el azon gondolkodni, hogy vele miért nem történik mindaz, ami Stanleyvel és Bertalannal.

Hanem aztán történt valami, ami után már semmin nem kellett gondolkodnia. Ahogy próbált megfordulni a tengelye körül, hogy alaposan szemügyre vegye az akna minden oldalát a sodrony nekifeszült a derekának, és halk roppanással eltépte a ragasztószalagot, ami a távirányítót rögzítette az övéhez.

Rémülten kapott utána, de esélye sem volt.

* * *

Borisz felriadt. Egy ismerős érzés kerítette hatalmába. Akkor jött rá ez, amikor Stanley megpróbálta megfúrni a Harmincnégyest a Nut fedélzetén. Furcsa, hogy akkor éppen elájult tőle, most pedig felébredt. Felemelte az üstökét, majd felkelt, hogy megmasszírozza a nyakát. Már majdnem visszafeküdt, mikor rájött, hogy valami változott a helyiségben, amióta lefeküdtek aludni. Ahogy a halvány szűkegvilágításban meg tudta ítélni, az egyik ágy üres volt.

Először arra gondolt, hogy Brian talán könnyít magán, de eszébe jutott egy sokkal rémisztőbb lehetőség is.

Kiment az előtérbe, majd bekopogott az illemhelyre. Semmi válasz. Benézett a konyhába, majd elindult a pilótafülke felé, de félúton a hátsó legénységiben megakadt a szeme valamin.

Egyel kevesebb szkafandert számolt a falon. Akkor már tudta, hogy mi történt.

Már csapott volna rá a riadógombra, amikor eszébe jutott Laura, és az, hogy milyen állapotban van. Inkább egyenként ébresztette fel a legénységet.

– Mi legyen? – kérdezte Agnetha, aki a szokásos hidegvérrel reagált az esetre. – Kimegyünk?

Jay feszülten nézett Boriszra. Őt fűzte a legjobb barátság a mérnökhöz. Ezt a többiek is tudták.

Borisz sziklaszilárd arccal ennyit mondott:

– Nem.

A navigátor megütközve nézett rá, de az orosz kész volt a válasszal.

– Brian saját döntése alapján hagyta el a siklót, és vészhelyzet van. Nem kockáztatom a legénység *maradékának* az épségét egy ember miatt, aki fegyelemsértést követett el. Lehet, hogy ez szívtelen, de mindenképpen racionális döntés. Annyit teszünk, hogy hívjuk, és készenlétben állunk, ha esetleg feltűnik. Ez a döntésem – nézett rá Jay-re, aki már nyitotta a száját.

Majd, mikor a fiú rápillantott a szkafanderekre nyomatékkal közölte vele:

– Meg ne próbáld, mert Dichlodexint kapsz!

* * *

Brian érezte, hogy ez már elég a pánikhoz. Felpillantott. Nem tekeredett le teljesen a sodrony, de több mint száz méter mélyen lehetett már. Fizikai képtelenség lett volna megpróbálni felmászni. Nem volt ugyanis a szerkezetnek semmi olyan fogója, amivel fel tudta volna magát húzni. Igaz,

hogy itt kicsi a gravitáció, azonban a kesztyűje lecsúszott a vékony dróthuzalról. Pedig mennyit könyörgött Laura, hogy fogjon le. Ha egy tíz kilóval könnyebb lenne, talán menne. Az órájára pillantott. Még egy óra. Hacsak addig nem jönnek utána, neki annyi. Sőt! Ha ebben a pillanatban nem indulnak el, neki akkor is annyi, mert elfogy az oxigénje. Azonnal visszavette a légzését, pedig tudta, hogy ez csak önámítás. A rádió természetesen süket maradt.

Ezért utazott hát majd másfélmilliárd kilométert, hogy egy tetves aknában érje utol a halál, belefulladva a saját szkafanderébe. Aztán szépen lassan abbahagyta a zihálást, és megnyugodott. Soha nem cigarettázott, de arra gondolt, hogy most már kipróbálná. Valószínű, hogy ő lenne a világ első űrruhában dohányzó embere. Hiába nyugtatta meg azonban magát. Sokkal szörnyűbb volt belegondolni abba, hogy szerettei hogyan reagálnak majd halálhírére. Ez a gondolat olyannyira mélyen belenyilallt, hogy döntött. Végez magával.

Határozott mozdulattal elkezdte lecsatolni a sisakját. Aztán meggondolta. Pedig nem félt. Eszébe jutott valami. Bertalan szavai. Mitől olyan elfogadó ő? Hogy juthatott el idáig? Mi kellett neki hozzá?

Aztán megnyomta a sisak lepattintó gombját, de még nem választotta el a nyakrésztől.

„Bízz!”, szólalt meg Bertalan a fejében.

– Bízok – mondta ki, majd lehajította a sisakot a mélybe.

Tiszta, szobahőmérsékletű levegőt lélegzett be.

* * *

Az oxigén nehezebb, a nitrogénnél, tehát alulmarad. Azonban jól tudta, hogy nem erről van szó. Nyomokban, ha volt egyáltalán oxigén a titáni atmoszférában. Meg volt róla győződve, hogy a felszínen sem halna meg.

Merengve nézte a sodronyt, amin lógott.

Rámarkolt.

Rántott magán egyet, és pillekönnyen megemelkedett. Még nem igazán értette, hogy miért történik ez vele, az viszont

egyértelmű volt számára, hogy mi történik. Sietve elkezdte magát felfelé vonszolni, majd rájött...

Rájött.

Tudta már, hogy miért kapta ezt a hatalmat. Hát persze!

Sietve elővett egy fogót a mindenes zsebéből, és az élet a sodronyra szorította.

Egy roppanás.

Zuhanás helyett enyhe liftezést érzett. Valami erő határozottan fékezte. Végül talpa padlót érintett. Valamivel világosabb volt itt, mint az aknában, de annyira nem, hogy látott volna bármit is.

Elindult előre. Ám ekkor rájött, hogy nincs szüksége látásra sem, mert a színeket akár a nyelvével vagy az orrával is érzékelheti. Ekkor már futott előre. Letépte magáról az egyébként biztonságot jelentő úrruhát, és rohant, ahogy csak tudott. Tudta, hogy valaki várja. Valakik várják.

Szűk folyosóba ugrott be, anélkül, hogy csak egy milliméterre is érintette volna a bejáratánál a falakat. Megítélése szerint tíz perce futhatott már, de fáradtságot nem érzett. Azért volt itt, hogy segítsen. És sietnie kell, mert lehet, hogy kevés az ideje. Örült neki, hogy pont ő volt az, akinek eszébe jutott a sikló fedélzetén az, hogy ha az élete árán is, de megkeresi barátait, mert amíg egy csöpp esélye is van, hogy még viszontláthatja őket, nem adhatja fel. Nem magáért, hanem értük. Nem is értük, hanem a többiekért. A világért. A jóért.

– Bertalan! Stanley! – üvöltötte, és úgy érezte, hogy hangjától megremeg az egész planéta.

Aztán meglátta őket. Szemükben az öröm és a remény sugara ragyogott. Ők már sokkal azelőtt tudták miről van szó, hogy Brian elindult volna értük, vagy egyáltalán kimászott volna az ágyából.

Utolsó párbeszéd a mélyben

Amikor Stanley levette a sisakját a gödör mellett, nem a hidegtől tántorodott meg, hanem egy olyan dologtól, amit tompa érzékeinkkel nem felfogható. A mindannyiunkban ott lakozó sötét, a káosz karja sújtotta főbe, hogy utána botladozó mozdulatokkal próbáljon menekülni valami elől, ami elől nincs menekvés: saját gondolataitól. Egy pillanatig tartó örökkévalóságig kilépett az időből, és leélte a világ összes eseményét. A bőrén keresztül az agyába préselődőtt az a rengeteg inger, ami eddig csak egy aprócska hangyát is megérintett, hogy az anyagi hordozóján túljutva legérzékenyebb és legszemélyesebb kis világának törékeny határait feszítse ki. Érzéseit, hogy porhüvelyé határain túlra feszül a belső énje, már nem tudta volna egy író tolla sem visszaadni, viszont ebben a pillanatban Stanley Scott kapitánynak kinyíltak a szemei. Ami a társai számára másodperceknek tűnt, azalatt az időintervallum alatt ő éveket öregedett.

Ebben az állapotában igazán megbocsátható tény, hogy nem próbálta megosztani a többiekkel, a levegő hőmérsékletéről tett tapasztalatait, miszerint szobameleg. Azután Bertalan orra esése billentette vissza a jelenbe. Már csak a teste félt, de miután rádöbbsent, hogy test és szellem egy egész, a szellem egy egészre redukálható mostantól, úgy döntött, hogy nem hagyja el az első tisztet. Egy képzeletbeli pillanatra elbizonytalanodott, hogy elszakadhat-e a többiektől, ám ha az előző képzeletbeli évekig tartó tanulása kívülről egy szempillantásig tartott, akkor mi volt ahhoz ez a pillanat! Tudta, hogy valami erő kívülről segíti, és azt is, hogy használnia kell, hogy értelme legyen.

Utána ugrott a társának, de inkább az együttérzés miatt, mintsem segélynyújtás gyanánt, és miközben az első tisztbe kapaszkodva zuhant alá a semmibe, torkaszakadtából nevetett.

Boldog volt. Tudta, hogy megmenekült, Bertalannal egyetemben. Most döbbsent csak rá, hogy mennyire igaza volt. Azután csak süllyedt–süllyedt valahová, de már nem érzett testet maga körül. Egy időre mássá vált ő, mint test.

Nem tudni pontosan, hogy mennyi idő telt el, de egyszer csak felébredt, szkafander nélkül. Teljes sötétség volt körülötte olyannyira, hogy ha nem ő nyitotta volna ki, azt sem tudta volna megmondani, hogy mikor van nyitva a szeme. Jólesően heverészett, mert az előadást még csak most konferálták fel. Gondolatban kényelembe helyezkedett, látszóvet helyezett az ölébe, és hátradőlt. Már szólt volna Bertalannak, hogy ébredjen, de ekkor valami történt. Kis fehér fénypont tűnt fel a magasban. Hajlamos lett volna azt hinni, hogy a harmincnégyesek regimentjének egyik képviselője, de az most nem illett volna az ünnepélyes hangulathoz. Ahogy jobban meresztgette a szemét, észrevette, hogy nem pontszerű a fényforrás, hanem mérete van. Vagy növekszik, vagy közelít. Az alakja... az alakja, az alak volt. Olyan semmilyen és mindenféle egyszerre. Olyan, amilyennek éppen képzelni akarta. Tudatával irányíthatta, hogy milyen formát öltjön. Vagy *az* irányította az ő tudatát, hogy milyent akarjon? Van–e különbség? Ha van is, mindegy, mert az eredmény ugyanaz. Egy ragyogó, fehér fénygömb, a sötétségből kilépve, amint gyengéden megérinti a lelkét. Itt a feneketlen mélység kellős közepén.

Ez nem másfél milliárd kilométerre történt az otthonától. Nem lehetett olyan közel. Valahol a tudomány határain túl jártak Bertalannal, és most már úgy érezte, hogy eljött a pillanat arra, hogy szavakba öntse gondolatait.

– Mire föl ez a...?

Hárfák húrja, marimbák és harangok válaszoltak, milyen érthetően! Minden egyes hang értelmes szót formált a rögtönzött nézőtéren. Ekkor már felült, hátha esélyt kap arra, hogy fizikai valójában is megszemlélje ezt a csodát.

– Ejnye Stan! Éppen most szoktál le a mohóságról, és újra kezdenéd? – szólalt meg Bertalan mellette.

Ijedten visszahúzta a karját.

Az első tiszt is felemelte a fejét és ránézett.

– Sokat kell még tanulnod barátom, de az első lépést már megtetted. Most már csak a haszontalanságok iránti szomjadat kell leküzdened.

Tudták már, hogy mi van. Szépen komótosan felálltak. A kapitány lassan körbejárt. Valami halvány derengés futott végig a termen, de rájött, hogy ezt csak képzei. Vagyis látja, de nem a szemével.

– Kapitány! – szólalt meg Bertalan. – Örülök, hogy így döntöttél.

Stanley ránézett, és ebben a pillanatban tudta, hogy nem kell elismernie a másiknak, hogy igaza volt. Azzal ismerte el, hogy nem hagyta magára az utolsó pillanatban.

– Viszont jól aludtunk. Mennyi idő telhetett el?

Ekkor léptek zajára lettek figyelmesek. Majd Brian bődült el, a neveiken szólítva őket.

– Itt vagyunk mérnök! – kiáltott vissza Bertalan.

Brian lefékezte lendületét. Ránézett Bertalanra a vakstétben, és ebben a nézésben több volt, mint bármiben, amit tehetett volna.

– Menjünk.

– Várjatok! – hallatszott egy nyers és durva hang valahonnan a mélyből. Hirtelen hűvösebb lett a levegő, és csikorgás hallatszott valahonnan.

– Mi ez? – kapta fel a fejét a mérnök

– Kapitány! Nem emlékszel rám?

Stanleynek leesett az álla.

– Az álom... Az álmod – nézett az első tisztre.

Bertalan óvatosan körülnézett.

– Rajta... Ne félj tőle. Már benned van valami, aminek nem árthat.

Stanley érezte, hogy kiszárad a szája. Jólesett volna egy pohár víz itt a semmi és a minden határán.

– De... Mit akarsz?

– Tanítani. Sok mindent tudnék neked mesélni. Tudom, hogy nagyon keveset tudsz még a világról, és nyitott vagy arra, hogy befogadd azt a sok bölcsességet, amit...

– Álbölcssességet – szólt közbe Bertalan nyugodtan.

– Ó... mi újat mond egy bolond, ki saját testének sem ura.

Az első tiszt nyugodt hangon válaszolt.

– Nem jól fogalmaztál. Helyesen így van: Ki saját testének nem ura. Vagy van egy jobb: Ki nem a testének az ura. De a tökéletesen így szól a mondat: Kinek nem a teste az ura.

A remegő levegő heves szélviharrá fokozódott, majd dermesztő hideg támadt egy pillanat alatt.

– Botor! Ne hallgass rá! Megölhetlek most, ebben a pillanatban.

Brian ragyogó arccal nézett fel, majd halkán megszólalt:

– Igen. Tedd csak meg! Szellemünk szárnyalni fog, tiéd lehet rothadó tetemünk!

A szél elhalkult, a fény betört a barlangba, és megnyílt a boltozat. Lassan emelkedni kezdett a talaj. Brian kérdően nézett rájuk. Tektonika? Ha igen, akkor tényleg ütött az utolsó órájuk. Bertalan a mostanában szokásos nyugalmával rájuk nézett, és mutatóját a szája elé emelve csendre intett. A falakon repedés szaladt végig, és kődarabok hulltak alá. Stan és Brian egy kicsit tétováztak, hogy védjék-e magukat a kezükkel, de látva a mozdulatlanul álló első tisztet, végül is semmit sem tettek.

A talapzat enyhe hullámvázba kezdett, és egy kicsit átlátszóvá vált minden körülöttük. A hatalmas terem falai mintha rányíltak volna ezernyi lyukon keresztül a világra, megjelent előttük a narancssárga légkör, mögötte a Szaturnusz, gigászi gyűrűjével, távol a Nap, és halványan pislogó csillagok. És átszüremlett a falakon a körülöttük lévő világ hangja is úgy, ahogy eddig még sosem hallhatták. A sisakok mikrofonjai sosem közvetítettek ilyen égi zenét feléjük, csupán áramkörök ideges–szintetikus zaját. Már–már attól tartottak, hogy szagokat is fognak érezni, de erre nem került sor.

Brian agyában megszólalt egy hang.

„Sose akarj többet birtokolni, mint amit elbírsz!”

Majd Stan hallotta a sehonnan és mindenhonnan érkező szavakat.

„Fogadd el azt, ha valaki közelebbről hallja a válaszokat!”

Bertalan pedig ezeket a szavakat hallotta magában.

„A tanítás fontos dolog és sosem szabad vele késlekedni!”

Felülről tisztulni kezdett a kép. Mintha csak a kőzetek üvegként viselkedtek volna. Lefelé volt a legsötétebb, felfelé pedig a legvilágosabb. Nemsokára megmozdult a levegő is, és ettől olyanná vált minden, mintha a kőfalakon keresztül szél áramlott volna a buborékukba. A világosság addig fokozódott, mígnem már nem volt hova, így rádöbbentek, hogy felértek a felszínre. Talpuk alatt megjelent a sárgás hótakaró, majd pedig a szél apró hópelyheket kezdett hordani feléjük, miközben semmi ártalmuk nem származott a dologból.

Még egy utolsó suttogó hang hallatszott:

„Siessetek!”

Kapkodó léptekkel megindultak a távolban feltűnő Sikló–I felé a mínusz száznyolcvan fokban, nitrogénatmoszférában. Tökéletesen jól érezték magukat.

Az utolsó parancs

Hamar megérkeztek.

Brian az egyetlen lehetséges módon jelezte megjöttüket. Mindenható kezeivel addig túrt a hóban, amíg nem talált egy kődarabot.

– Mire készülsz? – kérdezte az első tiszt megütkezve.

– Ha ezzel betöröm, akkor többet be sem szállok ilyenbe.

Szegény Laura halálra rémült, mikor nagyot koppant mellette a kajütablak. Azután ismét megtapasztalhatták, hogy a Titánon büntetlenül leejthető egy pohár, hacsak nem zavar minket, hogy utána törölhetjük fel a padlót.

Egy darabig csak állt ott, és nem tudott megszólalni. Helyette integetni kezdett a többieknek, hogy felhívja a figyelmüket arra, ami az üveg másik oldalán történik.

Jay és Borisz egyszerre indultak el a zsilip felé.

A pilóta kézbe vette a külső hangszórók mikrofonját, majd beleszólt.

– Kapitány..., én... Ha te vagy...

Ránézett a navigátorra, de Jay csak tanácstalanul pislogott. Majd egy nagyon gyenge próbálkozás következett.

– Mikor születél...?

– Miért ne tudnám a kapitány születését attól, ha egy szellem lennék? Engedj be! Én vagyok az.

Pár másodpercig semmi nem történt.

– Borisz! Mi vagyunk, bár nem egészen tudjuk, hogy ez miképpen lehetséges.

Azzal lehajolt, és egy marék hóval megpakolta Brian haját.

Borisz belépett a belső zsilipházba, és lenyomta a nyitógombot. Miután bent voltak a belső tiszta levegőn, Brian elkezdett üvölni, és a fejéhez kapott. A többiek ijedten ugrottak hozzá. A mérnök megmeredt egy pillanatra majd ennyit mondott.

– Elmúlt – majd ránézett Stanleyre, aki szájára szorított kézzel nézett a lefagyott hajú mérnökre.

A helyiségben maró szag jelezte, hogy a titáni hó olvadásnak indult Brian fején. Brian haja pedig azt jelezte, hogy ez kétszáz fokkal szobahőmérséklet alatt történt. Darabokban potyogott le az üstökéről. Aztán lemondóan felsóhajtott.

Bertalan is megállapította.

– Eddig tartott... ha most kilépnénk, nagyon fáznánk, és azt hiszem, hogy levegőt sem tudnánk már venni.

Dramatikus beszámoló és kirobbanó indulatok helyett óvatos helyzetfelmérés következett, majd leellenőrizték a roncsot, hogy történt-e változás az elmúlt pár órában. Minden a helyén volt. Brian búbja is megúsza komolyabb fagyási sebek nélkül, a haja viszont ráment az érzékeny kísérletre.

Laura remegő tekintettel pillantott Stanleyre, aki még nem értette ennek az okát. A pszichológusnő és Jay azonban ekkorra már nem titkolták kapcsolatukat, így szorosan egymás mellett léptek be a legénységi helyiségbe.

Borisz kicsit később odalépett a kapitányhoz, és ennyit kérdezett tőle:

– Azonnal indulunk, vagy...

– Igen... Indulunk – mondta, majd kinézett egy pillanatra hogy megszemlélje utoljára a monstrumot.

„Most már csak a haszontalanságok iránti szomjadat kell leküzdened.”

* * *

Stanley azóta egy párszor elgondolkodott rajta, hogy a többiek hallottak-e olyasmit ott lent, amit ő nem, de tudta, hogy az egyik feladata nem rákérdezni erre. Hagyta, hogy a tudás beléhatoljon, aminek egyik formája a nem tudás, kár lett volna máris botor módon kíváncsiskodni. Majd ha akarják, megosztják vele társai. Eszébe jutott az is, hogy négyen nem voltak velük, és be kellett magának vallja, hogy bizony arra is kíváncsi, hogy ők hallottak-e hangokat. Elmosolyodott, mert ezzel önkéntelenül is egykori énje jutott eszébe, de a Hang megint csak segített neki:

„Nem a kíváncsiság a bűn, mert az ott van bennünk. A bűn az, amikor legyőzi tartásunkat.”

Majd nyugtatólag hozzátette:

„Mindenkinél eljőhet az idő, amikor hozzászólnak őrzői.”

Még csak pár száz kilométerre voltak a roncsból, mikor a Nut fedélzetére léptek, mégis úgy érezték, mintha fényévnyi távolságokból pillantanának le a narancsszínű felhőtakaróra. Nem lehet érzékeltetni, hogy milyen kitörölhetetlen változásokat idézett elő életükben az a pár nap, amit itt töltöttek.

A lehető leggyorsabban nekikezdték a hajó indítható állapotba hozásának. Közben Stanleynek is volt egy kötelessége, ami előre ki nem számítható következményekkel járt. Beszélnie kellett a Földdel. Mikor kilépett a rádiószobából teljesen közönyös arccal folytatta az előkészületeket. Senkinek nem beszélt arról, hogy mi zajlott le ezen az utolsó beszélgetésen, mielőtt elindultak haza.

A holdról való távozásuk után két nappal a gravitációs szobában feküdtek mind a heten. Az időzítő óra az orruk előtt

számolt vissza a falon. Mikor nullához ért, Stanley szimbolikusan megszólalt:

– Indulás!

A nehézkedés most annyira nem volt szokatlan, mint eddig, mert a Titánon eltöltött két hét, bár a földinél kisebb gravitációban történt, mégis egy kicsit szoktatta a legénységet. Igaz, hogy a hajón meg itt volt a forgóhenger, de minden asztronauta csal, ha a kötelezően gravitációban eltöltendő órák számáról van szó.

Most is csak a kapitánynak voltak gyomorpanaszai.

– Úgy látszik, ezt már sosem növöm ki – szólalt meg, mikor véget ért kétórás szenvedése.

Majd szépen lassan visszaállították az űrhajót olyan állapotba, hogy kényelmesen teljen el az az öt hónap, amit a visszaúton fognak tölteni. Először is az étkészletet ellenőrizték, ami teljesen felesleges volt, mert a konzervek nem romlanak meg évek alatt sem. Amire fokozottan kellett ügyelniük, az inkább az a hat darab tíztonnás víztároló tartály, ami a teljes vízkészletüket tárolta. Persze végszükség esetén a szomjhálától a medence víztárolója is megmentené őket, de kinek van kedve majd fél évig fertőtlenítőszerrel bűzlő vizet inni.

Epilóg

Ijesztőbb volt a kezdet, mint a vég, de legalább tudom már, hogy mi ez az egész. Egyszerre ördögi és isteni, ami történik. Biztosan látom már a végét. Csak remélhetem, hogy mindenkihez eljut az a készlet, hogy megismerje azt a szellemi többletet, amivel csak akkor rendelkezünk, ha megválunk mindentől, ami a haszontalanságok börtönébe zárja lelkünket. Törekednünk kell arra, hogy időben történjen ez, mert több múlik rajta, mint fel tudnánk mérni ilyen gyenge adottságokkal, amivel megszülettünk. A tömegek ámitása odáig terjed, hogy már a hamis ígéket hirdető szószólóinkat is

gyártjuk, sőt tervezzük, terveztetjük. Szinte biztos vagyok benne, hogy a meglepetés sokaknak kellemetlen lesz, mert ha nincs mibe kapaszkodnunk, nem jó a meredeken elindulni. Mégis ez történik sokakkal. Sokunkkal. Feladatunk adott lenne, néha próbálunk is azonosulni vele, de keveset teszünk azért, hogy másnak is a tudtára adjuk, amit tudnia kéne. Vagy tudtára adjuk, hogy tudtára kellene adni másoknak is.

Ha már azt feltételezzük, hogy emberi mivoltunk kijelöl minket egyféle feladatra, miért nem vagyunk képesek ezt a feladatot elvégezni? Azt mondják, hogy az okos elme nem a következtetései miatt okos, hanem a jó kérdései miatt. Hiába vagyunk lángelmék, ha nem tudjuk, mit is kell vizsgálnunk. A kutató nem létezik témafelvetés nélkül. Talán éppen a témafelvetés az, ami hiányzik az életünkből, vagy rossz.

Aztán ha a problémát felismertük, még mindig van időnk felderíteni és járhatóvá tenni a pozitív végkifejlethez vezető utat. *A lassan járj, tovább érsz* frázist helyesen kellene értelmezni. Mert aki azt hiszi, hogy ez a klisé a kiindulási és a végpont közötti út megtételéhez szükséges idő szaporítására próbál buzdítani, az nagyon egyszerűen látja a világot. Csakis a hosszú távú cselekvésre készítő okok képviselhetnek igazi értékeket számunkra. Ha ezt nem ismerem fel, akkor egy kedvelt író szavaival élve akár rabló is lehetek. Mert ha elég kicsi valószínűséggel feltételezzük azt, hogy ma estig elkapnak, akkor majdnem biztos, hogy meleg helyen alszom, és lesz mit tömni a bendőmbé. De ha nem? Tessék, egy példa a rövidtávú gondolkodás csapdájára. E konkrét esetben úgy hívják: bűnhődés. Ha valaki az előző közmondásban ezt látta meg, már elindult.

Csakhogy ez egy gyenge példa egy gyenge rendszerben. Ha összekapcsolunk két rendszert, amiből indulunk, és ahová érkezünk, akkor tudjuk igazán beteljesíteni azt a küldetést, amit nekünk szántak. Kár ezt taglalni, mert egyrészt nem vagyok filozófus, márpedig nekik is kell hagyni valamit, amivel alátámasztják létüket ebben a világban. Ha kitalálom a titkos gondolataikat, még azt mondják rám, hogy sarlatán vagyok, holott semmivel nem mondanak okosabbakat, mint egy józan

paraszti ésszel megáldott földi halandó, ez esetben én. Másrészt pap sem vagyok, aki térítsen, mert ugye igazi, szívhez szóló prédikációt csak a vallás fakó szolgálai képesek mondani. Egyszerű, de jó lelkű emberként próbálok eljutni olyan tudatokba, ahol csírázik a felismerés, csak még nem bukkant ki a felszín fölé, hogy virágát kibontva hirdesse a jóságot, majd pedig ha nem született meddőn, azt át is ruházza. Mielőtt megköveznének, nem azt akarom mondani, hogy én vagyok a jóság, mert ez álszentség lenne, de legalább is hazugság. A jóság olyan, mint a tökéletesség. Lehet, sőt kell, hogy közelítsük, mégsem fogjuk elérni soha.

Kétféle ember létezik.

Az egyik a logikus, aki számol, kalkulál, tetteinek eredménye ezáltal számokkal kifejezhető. Ha jól számol, nagyot arat, ha pedig elvét egy képzeletbeli tizedest, legalább akkorát bukik.

A másik típus az ösztöneire hallgat, döntéseit nem mindig tudja megindokolni, csak megy, amerre a megérzései vezetik. Gyakran álmodozik is, de csak azért, mert tudja, hogy megteheti – ráér. Őt rendszerint az idő igazolja. Mindig is inkább ehhez a típushoz soroltam magam, annak ellenére, hogy tudós vagyok. Murty sokkal logikusabb, mint én. Sok vitánk is volt kettős természetünkől kifolyólag. Érdekes, pedig egyetértjűek vagyunk.

Egy páran biztosan ismerik azt az érzést, amikor kedvesünket várjuk, akivel kapcsolatunkat jó pár napra vagy hétre meg kell szakítsuk, aztán a viszontlátás előtt gombóc nyomja a torkunkat. A logikus fajta ezt nemigen éli át, mert valamennyire képes az érzelmeit is tudományos alapon irányítani, de akit az ösztöne hajt, az jól tudja, hogy mekkora ereje lehet a megérzéseknek, esetleg a hibás megérzéseknek.

Két ember között lévő kapcsolatot ugyanúgy meg tud ölni a különbség, mint a hasonlóság. Mert az előbb említett esetben, ha a partner szintén érzelmős, akkor ha azonos periódusban találkoznak, akár minden gond nélkül túlteszik magukat az ilyen mélypontokon. Ha a szerelmed éppen dacos, te pedig közelednél, a vihar együtt jön vele.

Az érdekes kapcsolatok akkor jönnek létre, amikor nem is számítunk rá. És aki azt hiszi, hogy ez csak két ember között lehetséges – nagyon téved.

Vége

Tartalomjegyzék

I. Rész	3
Prológ	3
Titokzatos látogatók	5
Hipnózis	12
Titkok	19
A Nut–II	35
Kapcsolatok	41
Előkészületek	48
Ha kérdezed az őrzőtől: „Mi van odaát?”	58
II. Rész	66
Az indulás	66
Pletykák	76
A kisbolygók	86
Egy váratlan fordulat	89
Jupiter	109
„Ellenségeim rosszat mondanak rólam”	126
Egy sokatmondó beszélgetés	145
III. Rész	153
Megérkezés	153
Egy hajmeresztő séta	181
Randevú egy álommal	186
A roncs felülről	192
Behatolás	200
Öten	208
Utolsó párbeszéd a mélyben	219
Az utolsó parancs	223
Epilóg	226

Lektorálta: Oravecz Zoltán
Fotók a borítógrafikához: Bécsi Bernadett
Ajánlom könyvemet jóbarátomnak,
Bachstetter Balázsnak

elérhetőségek:
nagaarum@gmail.com
www.nagaarum.com

egyéb linkek:
www.facebook.com/nagaarum
www.guiltthee.com